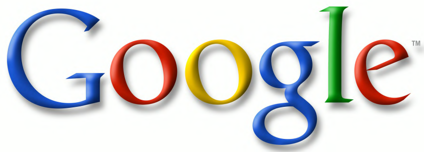
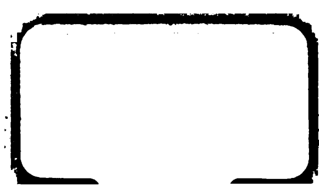

Oehlenschlägers

Tragødier.

Første Bind:

Baldur hin Gode.
Langbarderne.
Stærkodder.

Kiøbenhavn, 1841.

Paa Forfatterens Forlag,

trykt hos J. D. Qvist, Bog- og Nodetrykker,

Badstuestræde Nr. 124.

Denne mine Tragødiers nye Udgave indeholder, i otte Bind, først de Nordiske Stykker i historisk Tidsfølge, siden de Andre, saaledes:

1) **Baldur hin Gode. Langbarderne. Stærkodder.** 2) **Hagbarth og Signe. Fostbrødrene. Palnatoke.** 3) **Hakon Jarl. Olaf den Hellige.** 4) **Knud den Store. Axel og Valborg.** 5) **Væringerne i Miklagard. Erik og Abel.** 6) **Dronning Margareta. Tordenskiold.** 7) **Karl den Store. Hugo von Rheinberg. Den lille Hyrdedreng.** 8) **Correggio. Sokrates.**

Tiden, i hvilken Stykkerne ere digtede, angives med Aarstal paa Titlerne.

Uagtet jeg, hvad Sproget angaaer, har bestræbt mig for at give det saa reent, rigtigt og velklingende som muligt, ville dog Ynderne af mine ældste Tragødiers første Udgaver see, at mange Talemaader og Udtryk atter ere optagne; saa at man neppe vil beskylde denne Udgave, for at det Naive og Kraftige undertiden er veget for det blot Correcte.

Men at lægge den sidste varsomme Haand paa sit Arbeide og at bruge Filen med Smag og Forsigtighed, bør ikke være nogen Digter formeent. Nogle af de meest yndede Stykker, der digtedes paa min første Reise, trængte i den anden Udgave især til Filen, fornemmelig Correggio, der først var skrevet paa Tydsk, og hvoraf strax ved Hiemkomsten leveredes en temmelig flygtig Oversættelse.

I en tredie Udgave, som her, har man den Fordeel, at man kan veie det Ene mod det Andet og vælge det Bedste.

Ved at stille de Nordiske Tragødier i den historiske Orden, vinde de udentvivl i Betydning og Forstaaelighed indbyrdes. De gaae ud fra det rige Mythologiske, hvor Phantasien hersker, over i det Heroiske og Helte-Idylliske, hvor især Lidenskaben og Følelsen er Stoffet, til det Historiske, hvori Verdensforholdene og det Characteristiske fremtræder og udvikler sig. Til de ældste Emner fandt jeg den græske Tragødieform naturlig og passende; thi, skiøndt opfunden af Grækerne, har den dog intet mere Nationalindskrænket, end de skiønne græske Billedstøtter, der kunne tiene til Skiønheds-Model for alle Tider. Saaledes ere ogsaa Trimetret, de anapæstiske Chore, etc., vel skikkede til at fremstille det Høie og Pathetiske, og forbinde sig naivt og naturligt med vor Hedenold, der i sine Forhold havde meget tilfælleds med den Oldgræske.

Jeg havde ønsket, at jeg ogsaa kunde optaget Yrsa her, strax efter Baldur; men da denne Tragødie hører til Digtet **Helge**, turde jeg ikke skille den fra sine Romancer.

Af den forrige Udgave vil man her ikke finde **De italienske Røvere**, fordi den, uagtet det tragiske Udfald, i sin Karakteer meer er Comødie. Derimod har jeg beholdt **Den lille Hyrdedreng**, fordi den, uagtet sit lykkelige Udfald, i sit hele Væsen og Tone er tragisk.

A. Oehlenschläger.

Baldur hin Gode.

(1806.)

Odin.
Frigga.
Freya.
Ægir.
Baldur.
Bragi.
Heimdal.
Hermod.
Mimer.
Hødur.
Asa=Loke.
Utgarde=Loke.
Hel.
Modgudur.
En Offergode.
En Herold.
Chor af Alfer, Mennesker og Skygger.
Vala, en Spaaqvinde.

1.

Baldurs Død.

Odin.
Frigga.
Freya.
Ægir.
Baldur.
Bragi.
Heimdal.
Hermod.
Mimer.
Hødur.
Asa-Loke.
Utgarde-Loke.
Hel.
Modgudur.
En Offergode.
En Herold.
Chor af Alfer, Mennesker og Skygger.
Vala, en Spaaqvinde.

1.

Balders Død.

Mimers Lund.

Frigga. Baldur.

Frigga.

Vær hilset i den aarle Morgen, elskte Søn!
Har Blomsterflokkens Vinken, i den dunkle Skov,
Med jordisk Kiølning lokket dig fra Breidablik,
Som Frigga fra sit Fænsal?

Baldur.

Breidablik, det veed
Du, Moder! skinner vældigt ei med Straalers Glands;
Dets Mure lue' med et kiøligt Stierneskiær.
Mig kalder Jorden, som en taus fortrolig Ven.
Det qvæger mig at vandre ned til dine Børn,
De Dødelige, Moder! Ofte, vredes ei,
Det tykkes mig, som var jeg mere hiemme her
I disse dunkle Skygger, end i Valhals Glands.

Frigga.

O Baldur! elskte Ungersvend, hvo kunde vel
Af alle Guder vredes, vredes over dig,
Du, som med venlig Godheds Magt og Blidhed huldt
Forener al den egensindig stolte Kraft?
Du est det Baand, som sammenbinder Valhals Krands:
Et farveløst beskedent Baand, som holder sig

Forborgent under Løvets friske Blomsterpryd;
Som skiult vil overtale Øiet til at troe:
At det er Krandsens Urter selv, som holde sig.

Baldur.

Du est min Moder, Frigga! moderlig din Dom.

Frigga.

Saa siig mig, Du, hvem Frigga elsker mere høit,
End hendes og Valhallas Stolthed, Asathor,
Hvad driver dig til Skovens mørke Skygger ned?
Og har med skumle Kummersblik de smittet dig?
Thi nylig saae jeg — Søn, fordølg det ei! — jeg saae,
Du vandred under Bøgens Hang med tunge Skridt;
I dybe Tanker gik Du; slynged Arm i Arm,
Og mærked ei, at Stormen flagred i din Lok.
Vildt bølged den; Du dækker ei det gule Haar
Med Hielmen; Sværdet pryder heller ei din Lænd;
Ikkun paa Thinget møder Du med Dommersværd.
Da lagde taus Du Haanden paa dit Bryst, og saae
Mod Himlen; og din Taare stod paa hviden Kind.
Imellem Skovens Bøgestammer svandt Du da;
Bekymret, som en Moder, fulgte jeg dit Fied.

Baldur.

Hvordan kan vilde Jetters Vaklen, — mørk Natur,
Ustadig, uden Maal og Maade, virke paa
En Hierne, blomstret moden frem af Bures Blod?

Frigga.

Forblommet er din Tale, Søn! Selv Odin ei,
Som raader Runer, mægtig var at raade den.

Baldur.

Hvo raader Drømme? Hvad er vel en Drøms Natur?
Er det en igientaget Leeg af Fordumstid,
Før Gudernes og Tidens Fødsel? da med Gru
De vilde Kræfter uden Orden spildte sig?
Før Blodets Purpurvarme sprang af kolden Steen,

Og tvang den glubske Vælde til at danne sig,
Og jog den slette Raahed i det mørke Field?
Ha! eller er den meget meer et Varsel om,
Hvad forestaaer?

Frigga.

Du har da havt en saadan Drøm;
Men som din Tale viser: skiøn var Drømmen ei.

Baldur.

Som alle Drømme. Drømmen springer natligt ud
Af Ymers Hierne, Troldens hist; som Guderne
Paa Himlen kasted, og forvandled der til Skyer.

Frigga.

Ængst med et saadant Gaadesprog mig længer ei.

Baldur.

Og vil da Drømmen, Moder! mindre ængste dig?

Frigga.

Ha! skulde feigt nu Lyset frygte skumle Mulm?

Baldur.

Var Mørket ei, hvad slukte da vel Lysets Glands?

Frigga.

Kun der er mørkt, hvor Dagens Blik ei mægter hen.
Kraft springer ud af Livet; hvad er Dødens Kraft?

Baldur.

Hvad jeg har drømt, — omstændeligt at give dig,
Af hvad der hænger sammen ei en Sammenhæng,
Stod ei selv i Valfaders Magt. Det mindes jeg,
At mellem Sølverskiolde jeg i Valhal sad,
Og sang ved Bragis Harpe; men som bedst jeg sang,
Det var om Broder-Enighed, da knytted sig
Fast alle Hænder i hinanden, meer og meer.
En hellig Blidhed bulmed Odins Herskerglands;
Den Egekrands, Du slynger om dit brune Haar,

Blev mere grøn, min Moder! Freyas Klædebond
Blev mere blaat, og Skuldren mere melkehvid.
Selv Asathor, min ældre Broder, sænkte, som
Det lod, sin Hammer lidet; alle Valhals Møer
Stod lyttende; med Tømmerne tvang Niord sin Storm;
Paa stille Vover Ægir risled langsomt did. —
Men midt i Sangen, — pludselig, som bedst jeg sang —
Brast Bragis Harpe! Fenris-Ulv, som kort tilforn
Taus lænkebunden skummelt lured, hyled lydt.
Og Gulvet brast, og styrtet, som et Stierneskud,
Nedsank jeg hurtigt imod Jorden. Som jeg sank,
Da rakte Midgardsormen, Lokes sæle Søn,
Der vinder sig i Havet, frem sin Hovedknub,
Og hvidsled fælt med Braadden; og den knugte sig
Med Krampetræk om Jordens Sider. See, da brast
De haarde Klipper høit med Gny, og rædsomt foer
Af hver en Revne, ligerviis som Ormens Braad,
En skummel, røgfuld, blaaligflammet, blodig Ild.
Da rakte flux den gustne Hel af Biergets Kløft
Sit blege Hoved, sortbehaaret, frem, og skreg:
„Et skiult Naturens Værktøi volder Baldurs Død!"
Men her i Skoven, Moder! her i denne Skov
Sank jeg til Jorden iiskold ned. — Det var min Drøm.

Frigga.

Og hvad betyder, troer da Baldur, denne Drøm?

Baldur.

Hvad selv Du troer; hvad dine Blik ei dølge mig.

Frigga.

Og skulde vel dit fromme Liv i Fare staae?

Baldur.

Hvad tyder Drømmen, hvis den ikke tyder sligt?

Frigga.

Ha! hvo tør sig formaste mod en Asas Liv?

Baldur.

Hvad Nornen skuer, hindrer selv ei Odins Magt.

Frigga.

Og skulde Døden trænge sig i Himlen ind?

Baldur.

En sælsom Skiæbne lyder ei Sædvaners Lov.

Frigga.

Ha! hvad kan saare dette fromme Guddoms-Bryst?

Baldur.

Et skiult Naturens Værktøi, Moder! var min Drøm.

Frigga.

Jeg skuer Odin fulgt af Freya; hisset seer
Jeg Ægir; af sin Muslingskal i Land han steeg.
Din Fader raader over Lysets høie Kraft,
Min Vælde styrer Jordens Dale, vidt og bredt,
Som Freya Luften, Ægir Havets dybe Svælg.
Dem vil jeg flux kundgjøre nu, o Søn! din Drøm.
Og hver skal sværge helligt mig ved Ygdrasil,
At tæmme vel, med sindig Viisdom, givne Kraft.
Naar Lys og Jord og Vand og Luft adlyde, hvor
Er da endnu et jordisk Værktøi mod dit Liv?

Baldur.

I Ragnarokur trænger Valhals Straaler ei;
Den dunkle Frygt udspringer af et dunkelt Hiem.

(Han gaaer ind i Skoven.)

Odin, Ægir, Freya komme.

Odin.

Hvad sær Bekymring ængster Friggas høie Siæl?
Jeg saae min Søn, min Baldur; hvi undflyer han mig?

Frigga.

For ham, Hærfader! ængster sig din Friggas Siæl.

Odin.
Friggas Bekymring Odins er og Valaskialfs.
Frigga.
Vör Baldur, som „hin Gode" Jorden gav til Navn —
Odin.
Med større Ret fortiener ingen Asa sit.
Frigga.
Har havt en svar, en saare skrækfuld Nattedrøm.
Odin.
Siig mig hans Drøm! thi Drømme varsle selv en Gud.
Frigga.
Paa en forblommet Maade drømte han sin Død.
Odin.
Før maatte Fenrisulven sluge Valaskialf.
Frigga.
Det har bespændt mig Hiertet med urolig Frygt.
Odin.
Og gav tilkiende Drømmen, hvad der trued ham?
Frigga.
Et skiult Naturens Vaaben, blot en jordisk Kraft.
Odin.
Kan Jorden uden Guders Villie virke vel?
Frigga.
Det, vældige Valeigur! er mit Hiertes Trøst.
Odin.
Jeg vilde smile, Hustru! ved din Drøm, hvis ei —
Frigga.
Du standser, Seierfader! og dit mørke Blik —
Odin.
Jeg reed paa Sleipner over Himlens hvalte Bro,
Da drog forbi ved Ygdrasil jeg Nornerne.

Frigga.
De skue dybt i Tidens sølverklare Strøm.

Odin.
Idag var Urdur giennemsigtig længer ei.

Frigga.
Den Klareste, den Hvideste, som Alt giør hvidt —

Odin.
Var rød af Blod, som dryppede ned af Ygdrasil.

Frigga.
Ha, forestaaer en rædsom Skiæbne Guderne?

Odin.
Og meer end ellers brændte Buen vældig rød.

Frigga.
Det sammenstemmer alt for godt med Baldurs Drøm.

Odin.
Om Baldur hvisked Ravnen mig i Øret tit,
Men heel utydelige var dens Varselskrig.
Dog — paa et jordisk Redskab tyded kun hans Drøm?

Frigga.
Det trøster mig; thi Jorden lyder Valhals Vink.

Odin.
Jeg styrer Verden vældigt paa min gyldne Stol,
Dog har især jeg Lysets Kraft mig forbeholdt.

Frigga.
Mig lyde Jordens Urter, Stene, Dyr og Træ'r.

Ægir.
Mig Havet med sit Bølgeslag, sit hvide Skum.

Freya.
Min Aande sødt bevæger Luftens klare Strøm.

Frigga.
Saa lystrer hver en Grundkraft høie Guders Bud.

Odin.

Saa vidt som Lyset rækker med sin Middagsglands,
Det skinne skal til Baldurs Held. Fra Gudens Blik
Skal Straalen med fordoblet Kraft tilbagegaae;
Varmt skal den sig forene med hans Ungdomsblod,
Og blusse frem i brunlig Manddom paa hans Kind.
Sig Solens Glimt skal blande med hans gule Lok,
Og give den en saadan Glands, at Jordens Børn
Skal ikke kunne skielne mellem Haar og Lys.
Og straale mildt for ham skal Maanen, Nattens Sol,
Hvergang i Nattens Eensomhed han sværmer blid,
Og avle fromme Tanker i den Renes Bryst.
Den Ild, som Trolden hungrig stiæler fra min Sol,
Og som i Biergets Hvælvinger han fængsler dybt,
Og blander først med Svovel, Beeg, med Røg og Blod,
At det kan skrække Natten med sit Giøgleblus —
Forfærdet skal det vige fra den Elsktes Fied,
Som matte, kolde, sørgelige Løgtemænd.
Det sværger jeg ved Hlidskialf, alle Straalers Væld!

(Han gaaer.)

Ægir.

Og jeg, hvis Vælde rækker over Jorden hen,
Saa vidt Salthavet bruser, fersske Floder gaae;
Saa vist som evigt Skummet fraader om min Øe,
Saa vist skal Smil af Baldur mildne Bølgen tam.
Og Havblik overalt, som i den Frommes Siæl,
Med Glimt ham venligt møde skal. Heel kiærligt Ran
Skal i sin Arm ham favne, naar blyfærdig hist
I Bad han gaaer, bag dunkle Lundes kiøle Flod;
Havfruer der ham elskovsfuldt omboltre skal,
Og svale Hiertets Lue, tvætte Haarets Guld.
Med hvide Fingre stænke skal de paa hans Vei
Dugdraaber, at ei Jordens Aske smitte kan
Den rene Fod; i Slummer Sølverbækken tit
Ham dysse; ja paa hvert et Blomster, Vaarens Skiød

Ham aarle byder, klare Sølvertaarer lee.
For ham skal altid Lædskedrikken kiølig staae.
Men stiger han paa Skibet med de hvide Seil,
Paa Hringhorn, paa det bedste Skib, som Havet bar,
Skal flux en Kuling brase gunstig Flugt fra Land,
Og skyde Kiølen lynsnar giennem Vandets Skum.
Det sværges ved Eikthirners Takker, Havets Væld!

(Han gaaer.)

Freya.

Og jeg, som hersker over lyse Alfers Hiem,
Som med en kiærlig Elskovsaande bølger hen
Den lune Luft: — ved hellig Elskovs søde Fryd!
Ved unge Pigers halvforborgne Nattesuk!
Med brede Svanevinger mine Alfer skal
Bortvifte Alt, som truer Livet; milevidt
Skal Pest og Lummerhede, Kuld og Taager staae.
Og kielent jeg med datterlige Bønner skal
Tilbageholde Stormen i min Fader Niords
Krigsvilde Bryst, at ei den truer Baldurs Liv.
Men som et kielent Elskovssuk skal Freya selv
Opsvulme Baldurs Barm, forvandle sig til Røst,
Og tolke Nanna trofast al hans Kiærlighed.
Og fierne Harpers Klingen, fierne Blomsters Lugt
Skal Aftenpust henvifte mod hans Breidablik.
Derfor, o Moder! glem dit Hiertes bange Qval.
Jeg søger ham bag Skovens Ly, og bringer Trøst.

(Hun gaaer.)

Frigga.

Nu staaer tilbage Frigga! Men behøver vel
En Moder at forsikkre, hun har kiær sin Søn?
Med qvægsom Lyst, du Biergets Gran, du Dalens Bøg,
Nedvinker ham i Skyggers Hal, i bløden Græs!
Da springe frem, Kiærminde flux og Tusindskiøn!
Skovlilier og Altidkiær, omslynger ham!

I Træets Grene! hænger ned med saftig Frugt!
Og dobbelt skiønt da fløite, Fugl! dit Fiederbryst.
I Dyr, I Stene, hvert et Malm og hvert et Træ
Husvaler Baldur! Giftblomst du! som blaalig brun
Med søvnig Feberblussen eensomt skummel staaer, —
Hans Aande dræbe din Forgift, og gyde Blod
Af Roser i dit Legem, for den sure Saft.
Til Nastrond alle Snoge, hvor han træder, flyer! —
Men Eet end kræver moderlig Forsigtighed:
Jeg raader over Jorden med en Dronnings Magt;
Dog denne Lund tilhører Mimer, Odins Ven.
Han sidder dybt i Tanker, Gubben, ved sin Brønd.
(Hun kalder)
Du vise Olding, stakket glem din Grublen hist!
Vil Mimer med et Løfte glæde Friggas Siæl?

Mimer
(nærmer sig).
Kan Frigga ville, hvad der staaer i Mimers Magt?

Frigga.
Selv Odin trænger daglig til din vise Hielp.

Mimer.
Siig, Guders Moder! hvad din høie Siæl attraaer.

Frigga.
En natlig Drøm har ængstet Baldurs fromme Liv.

Mimer.
Har ogsaa Du fornummet den forborgne Skræk?

Frigga.
En jordisk Kraft har truet fræk den ædle Gud.

Mimer.
Hvad Guders Villie fremmer, det er Jordens Kraft.

Frigga.
Og ingen Gud i Valhal ønsker Baldurs Død.

Mimer.
Var Loke selv saa nedrig, 'at han ønskte den?
Frigga.
Nu har i Eed vi taget hele Verdens Kreds.
Mimer.
Saa svinder i sit eget Mørke Gudens Drøm.
Frigga.
Men Mimer! over denne Skov kun raader Du.
Mimer.
Troer Frigga, disse Bøge true Baldurs Liv?
Frigga.
Hvor findes Grændsestenen i en bælmørk Nat?
Mimer.
Saa sig da, hvad Du fordrer, Odins stolte Viv!
Frigga.
Først paa den anden Side Skoven raader jeg.
Mimer.
Og mig er Alt til Bredden hisset underlagt.
Frigga.
Vil Du da tage denne Bøgeskov i Eed,
At ei den grusomt efterstræber Baldurs Liv?
Mimer.
Skov! vil du efterstræbe Gudens fromme Liv?
(En Brusen gaaer igiennem Træerne; Uglerne hyle.)
Mimer.
Skov! vil du elske Baldur som en trofast Ven?
(Bladene vifte, Blomsterne dufte stærkere, Fuglene synge lydt i alle Grene.)
Mimer.
Nu, Guders Dronning! frygter Du endnu min Skov?
Frigga.
Tak være Dig, Du vise Olding, Odins Ven!
(Mimer gaaer.)

Frigga.

Jeg glemte Floden! — Vandet raader Ægir for;
Men midt i Strømmen seer jeg paa en liden Holm
En gammel Eg, i hvilken groer en Misteltein,
En Snylteplante, sprunget ei af Jordens Skiød,
Som kraftløs hen for Vinden sveier, hid og did;
Den gielder Mimers Løvter ei. — Men er Valhal
Saa dybt nedsiunken? Skulde selv en Asas Liv
End trues af en ringe, smidig Mistelgreen?
Nei. Nu har Alnaturen svoret Baldur Tro,
Den tier og adlyder; Gudens fæle Drøm
Svandt hen som Nattetaagen for den lyse Sol,
Og roligt aander atter Friggas Moderbryst.
(Hun gaaer.)

Chor af Skovens Alfer.

Lidet, o straalende Frigga!
Yttred sig her din Forsigtighed.
Skiøndt din Viisdom i hellige Fænsal
Klækker Blomster, Urter og Frugter frem,
Skiøndt din evige Livskraft
Smidig i Dyret bevæger sig,
Svulmer i frodige Abildgaard, -
Udruger Kornet i Markens Skiød, —
Maa jeg dog, nødes jeg dog til
Her at bebreide din Sorgløshed.
Veed ei Valfadurs hellige Viv:
M e g e t springer af L i d e t ud?
Blier ei Kiærnen til Bul?
Frø til en bølgende Hvedemark?
Sniger sig Tusmørket ei
Uformærkt lumskt over Jorden,
Til med dæmrende Svælg det sluger
Dagen, i blødende Himmelglands?

Asa = Loke.

Hvor flygter jeg, Uhyre, for din lumske Magt?
Hex! værste Hex fra Niflheim! dorske Kiedsomhed!

Ha, hvi forfølger evig paa min Vei du mig,
I Biergene, paa Jorden, i Valhalla-selv?
Hvad vil — hvad driver uden Maal mig vildt omkring?
Og hviler da Forbandelser vel over mig?
Thi, uden Rist og uden Ro er min Bedrift
En Leeg af Øieblikket kun, en Tidsfordriv.
Skiøndt mere viis og mere klog jeg føler mig
End disse Guder, maa jeg dog misunde dem
Enfoldighedens Glæder; tit mens jeg beleer
Den plumpe Thor, mens snedig jeg bedrager ham,
Misunder jeg sin stolte Ro ham dog, sin Kraft.
Hvad er jeg! Gud? Af Jetters Blod randt Guder ei.
En Jothun da? Men giæster Jetter Odins Bord?
Hvad vil, hvem er jeg? Er det hadske Jetters Drift,
At slutte sig til Asers Selskab, saa som jeg?
Og havde nogen Asa vel nedladt sig til
At drive Bolskab med en Hex? — Letsindighed,
Lyst til et selsomt Eventyr var ene Det,
Der drev til Angerbod i Hulen mig. Og nu
Den fæle Frugt! Ha, ret beseet, hvad er mit Liv?
Hvad min indbildte Viisdom? Thi jeg føler vel,
At Lokes Hierne fatter smidig mere let,
End disse Valhals Guder; — men den Sindets Ro,
Men denne Stoltbed, denne Hensigt, dette Liv,
At Hver med Kraft og Iver retter ud sin Dont,
Maa jeg misunde. Oftest, midt i al min Kløgt,
De ringeagte, stolte de foragte mig,
Lee ad mit Vid; foragte taust dog ligefuldt,
Og tænke: hvad er Indfald imod Oversigt? —
Derfor jeg mig en Fiende føler mellem dem,
Og blander hver en Lystighed med Spot og Gift.
Tit skyer jeg dem; men borte da blandt Jetters Flok,
Jeg føler Utgards Trældom hart og længes bid,
Til Glandsen, som forfængelig mig vinker fiernt.
Saadan bentumler evigt jeg et kiedsomt Liv,

Og skiuler det forgieves, snart med bittert Spøg,
Snart overgiven Kaadhed. — Ha, men stille! Tys!
Jeg hører Biergets Indvold knage dybt i Nord.
Ha, det er Utgardloke selv; i Nattens Pragt
Han nærmer sig; jeg kiender Diets røde Gnist.

Utgarde-Loke.

Jeg hørte under Jorden dine Klagesuk,
De rørte til Medlidenhed min Faderbarm;
Thi kom jeg for at trøste dig i Nattens Stund.

Asa-Loke.

Du hørte mig?

Utgarde-Loke.

I Korthed, Laufeys fagre Søn,
Hør mine Raad! thi Morgenhanen galer snart.

Asa-Loke.

Hvad er din Trøst? Hvad kan Du raade mig? Siig frem!

Utgarde-Loke.

Først: at Du ikke kalder sindrig dig og viis;
Thi tydeligt dit Levnet har imod dig sagt.

Asa-Loke.

Siig mere, hvad din Skarpsind dybt udruget har
I Mørkets Huler, bag det granbevoxne Field.

Utgarde-Loke.

Kun Den er viis, som har en Hensigt, som med Ro
Til Maalet stræber Dag og Nat; som taber det
Bestandig ei af Sigte; Den er ene viis,
Hvis ydre Liv afpræger, hvad det indre vil;
Kun Den er viis, som har en Villie; men kun Den
En Villie har, som Noget ret alvorligt vil;
Som klart erkiender Eet for Godt og Eet for Ondt.
Thi Noget maa han agte; han maa kæmpe mod
Fiendskab for Venskabs Skyld; men denne Barneleeg,

Der springer, som en Boble, frem af Egensind,
Er Røgløshed; thi Tanken driver om som Røg
Og styres af et Indfalds hensigtløse Pust.
Vildfarende! Du skuer med et spotfuldt Smil
Paa Guder som paa Jetter; har til Bedste hver;
Saa troer Du! — Men Du mærker ei, at Den, som kun
I Sandhed taber, Loke! det er ene dig.
Du kiøber dyrt et flygtigt Spøg med Væmmelse,
Som Drankeren sin korte Ruus. Thi uden Maal
Du slænger om som Barnet, der uartig bli'er,
Naar det er kied af Legen, og veed ei hvorhen.

Asa-Loke.

Brød Du dit Field for, vigtig, at fortælle, hvad
Jeg selv har sagt, saa spildte Du din lange Gang.

Utgarde-Loke.

Jeg kommer for at give dig som Ven et Raad.

Asa-Loke.

Saa tael; men qvæl med Forekastelser mig ei!

Utgarde-Loke.

Est Du en Asa? Sprang Du frem af Asablod?

Asa-Loke.

Forvist, min Fader, var en Jothun, saa som Du,
Og saa min Moder Laufey; men det veed Du jo.

Utgarde-Loke.

En Jothun altsaa fødtes Du og ingen As.

Asa-Loke.

Valfaudur har mig knæsat, han har skrevet mig
I Guders Tal.

Utgarde-Loke.

Jeg veed det nok; thi Odin ei
For intet kaldes Viisdoms Gud; hans Øie saae,
Hvor meget, frem i Tiden, Laufeys Søn! din Kløgt
Ham skade kunde. Derfor stumped han din Braad

Og smigred din Forfængelighed. Nu som en Urt,
Omplantet i en fremmed, unaturlig Grund,
Forvildet spilder Du din Kraft i vilde Skud,
Og gaaer tilgrunde. Thi kun derudi bestaaer
Din Vanfred, at Du est en Jothun, og dog vil
Du være Gud. Saaledes vorder Du tilsidst
Slet intet.

Asa-Loke.

Ha! jeg føler Styrken i dit Ord.

Utgarde-Loke.

Den har Du, svage Søn af Forbout! ofte følt;
Men Hurtighed og Sledskhed er ei sindrig Kraft.
Et Dieblik dit Hierte blier i Flamme bragt;
Men Feberblus er ingen stadig Sundheds Ild;
Og derfor er bestandig Veirlys din Bedrift.
Du brænder eller fryser.

Asa-Loke.

Nu ved Nattens Mulm!
Og ved din røde Lue, Utgards Drot! Du skal
Ei længe føre sligt et Sprog; snart skal Du see,
At Loke kan, hvad Loke vil.

Utgarde-Loke.

Hvad vil han da?
Vil han gienfødes? Vil han snild forvandle sig
Til Intet først, og derpaa vittigt fødes om
Af en Asynie? Neppe lykkes det hans Kløgt.
En Jothun est Du altsaa, Loke! hør mit Ord.
At ei Du est din Stamme tro, det hævner sig.
Kan Odin selv bekæmpe sin Natur? Du din?
Du seer, hvordan en sælsom Lokken i din Barm
Bestandig vinker dig fra Valhal, blander selv
Med Uro dine bedste Guddomsglæder der.
Hvad var det vel, som bragte dig til, med en skarp
Og bitter Tunge, fordum paa Hler-Ægirs Øe

At spilde Festens Glæde? Var det ei et dybt,
Et indgroet Had til Guderne, som svulmed meer
I denne Glands, der kiøbtes kun med Undergang
Af Jetter, dine Brødre? Dristig var Du da,
Men dog ved Hammergudens Harm forstummed Du.
Da jeg en Jothun sendte did til Asgard, for
Som Kunstner ved et Væddemaal at skade dem:
Han skulde bygge Borgen til en fastsat Tid,
Da spotted de, og loved til Belønning ham
Den skiønne Freya, hvis han færdig blev; og det
Var skeet, hvis Du ei havde snildt forvandlet dig,
Og lokket som en Hoppe Jettens Ganger vild.
Da Thor i Utgard sidstegang besøgte mig,
Da svæved Du for Veiret mellem ham og mig,
Som Sivet, feigt og smidigt i en Natteſtorm.
Ha, usle Svaghed! Saadan sveier Galgens Søn
I tvunden Hamp, vil undgaae Nordens Vinterblæst,
Og mærker ei, at hvad som netop hiælper ham
Til feige Flugt, det blev hans Bøddel. — Selv engang,
Ved Trusler, Du mig Idun skaffed med sit Kar:
Alt falmed Odins Lokker, Freyas Rosenkind;
Da tørtes hurtigt angerfuld din ømme Siæl;
Du laante Freyas Falkeham; og tøved ei,
Før Du med List den første List forstyrret fik;
Og skaffed til Forsoning Valhal Gullinbørst,
Skydbladner, Miølnir; lutter Vaaben imod Os.
Som Asa Jothun og som Jothun atter As,
Fortærer Du i evig Tvivl og Uvished
Dit Liv; og mener, denne hensigtsløse Leeg
Dig hæver over begge Magter? Arme Trold!
Den mindste Dværg i Utgards Field er meer end Du.

Asa-Loke.

Ha, bland ei mere Galde med mit Blod!

Utgarde-Loke.

Velan!
Saa viis din Æt dig værdig. Hvad har Odin bragt
Med al sin Slægt til denne Hæder? Hvad har giort
Det muligt ham at undertvinge Biergets Magt,
Om ikke Enighed og Orden? Hver som Een,
Og Een som Alle, kæmped til det samme Maal.
Og dette bragte frem dem; medens Jetten stolt
Af medfødt Kæmpestyrke, ødsler Kraften hen,
Vil være selv en Vælde; vil ei broderlig
Forene sig; begriber ei, at netop kun
En saadan Kiæde tvinger Fenrisulvens Magt.
Thi hvad er, uden Hensigt, Styrke? hvad er Kraft,
Naar vild den mangler Retning? Fødes nu en snild
Udmærket Jothun, — da behøver Odin kun
At lokke Daaren med et Glimmer-Legetøi;
Og han forglemmer Sine, sig, og flagrer bid.
Lad saa Naturen daglig kraftigt minde ham,
Lad Elskov til en Biergets Mø selv kalde ham;
Ja lad ham avle Jetter, hver langt mere grum,
End Nogen før; lad Valhals Guder martre dem;
Som Hel, som Fenrisulven, og som Midgardsorm; —
Han seer det ei, den blinde Taabe! kun han seer
Det Giøgleri, som pirrer hans Forfængelighed.
En Lystigmager iblandt Guder! Hvilket Kald!
At taales mellem Aserne! Med Spøg og Tant
At vække Latter, saa de ret fordøie kan
Sæhrimner; hvilken Hæder! Jeg beundrer dig.

Asa-Loke.

Ha, jeg fortiener denne græsselige Spot.
Men stands, min Fyrste! thi Du est min Fyrste. Ja
End aldrig hidtil skuet har jeg det saa klart.
Straf mig ei længer grusom! Byd! og Du skal see,
At jeg din Roes fortiener, din Beundring, Drot!

Utgarde-Loke.

For sidste Gang jeg sætter Lid til Dig og Haab.
Snart — Tiden er alt kommen — kan Du vise det.

Asa-Loke.

Siig mig hvordan, og trofast lyder jeg dit Bud.

Utgarde-Loke.

Jeg har alt sagt Dig: Enighed og Fromhed er
De Traade, hvormed bundet blev Valhallas Krands.

Asa-Loke.

Opmærksom jeg fornummet har ethvert dit Ord.

Utgarde-Loke.

Det trues med at sønderrives dette Baand.

Asa-Loke.

Vil Tvedragt, troer Du, blande sig i Guders Hær?

Utgarde-Loke.

Eendrægtighedens Kiæde kunde løsnes vel.

Asa-Loke.

Som Nattens Mulm er gaadefuldt dit Glædesord.

Utgarde-Loke.

Saae Du Valhals Bekymring nys for Baldurs Liv?

Asa-Loke.

Hvo saae ei den, o Mørkets Drot! i Valaskialf?

Utgarde-Loke.

Ved Baldur ene sammenholdes Valhals Kraft.
Han er den stille, fromme Varme, hvorudi
De stolte Blomster trives.

Asa-Loke.

Valhals Frygt er endt.

Utgarde-Loke.

Jeg veed det: Alnaturen er i Lænker lagt,
Kun een Ting gik den sorgesløse Frigg' forbi.

Asa-Loke.

Hvad er det, Fyrste! Trues endnu Gudens Liv?

Utgarde-Loke.

Det trues; — saavidt har mit Blik i Mørket seet;
Hvormed? Det sluttes hemmeligt i Friggas Bryst.

Asa-Loke.

Jeg har en Drik til dette Giemme, kaldet List.

Utgarde-Loke.

Jeg sætter Utgards sidste Haab da til din Kløgt.

Asa-Loke.

Snart skal Du agte, snart beundre, stolte Drot!

Utgarde-Loke.

Du est en Jothun, saa din Viv, saa dine Børn!

Asa-Loke.

Jeg har fortient at mindes oftere derom.

Utgarde-Loke.

Hist glimter Dagen. Nattens Virkning er forbi.
(Han synker i Jorden.)

Asa-Loke.

Hvor blev han af? Nedsmuttet alt i Jordens Skiød?
Hans Isse taaler Solstik ei. — Han taler sandt!
Naar Asgard styrter, hæver Utgards Rige sig.
Da taales Loke blot ei meer, da blier han ei
En Giæst i Glæden; øverst staaer han i sit Folk.
Ha, Utgards skumle Fyrste! Du har Ret. Vel est
Du hæslig; stridt dig luer Haarets røde Busk,
Og Diet skiæler grønt og lidet. Sandhed dog
Var hvert dit Ord. Jeg mærker det, jeg er den Kraft,
Der, naar den vil, kan styrte Valhal. Utgards Drot!
Du skal ei meer foragte mig. Hvordan Foragt?
Beundre skal Du, frygtende beundre mig.
Kan Roes og kan Beundring kiøbes vel for dyrt?
Han skued steds med naadig Ynk paa Loke; stolt

Som Aserne. Men tøver, Stolte! giver Tid,
Kun Tid. Jeg styrter Valhal. Ha, men tro kun ei,
At Du skal høste Frugten af mit Arbeid, Du.
Selv vil jeg være Konning i min nye Stat,
Ja, selv jeg mig paa Hlidskialf sætter, Odins Stol,
Og løser Midgardsormen, Fenrisulv og Hel,
Og bryder hver en Lænke. Frihed i min Stat!
Uhindret Stormen brække skal i Skoven ind,
Og Havet lystigt blande sig med Bundens Gruus;
Sin Hunger uforstyrret daglig Flammen skal
Paa Dalens Hytter stille. Frihed i min Sta.
Har Bierget ikke Lyst at staae, da styrte det,
Om end det knuser hele Jorden i sit Fald;
Thi Frihed! Frihed! Ingen Lænker, intet Baand!
Men rask til Sagen! — Hisset staaer af Kampefield
En Blodsteen, bygt for Frigga; flux forvandle vil
Jeg nu mig til en jordisk Mø, og lokke Frigg
Til Jorden med min fromme Bøn. Hun pleier tit
At nærme sig de Bedende.

(Han forvandler sig til en fager Mø, gaaer hen for Blodstenen, kaster sig paa Knæe med opstrakte Arme og raaber:)

O Frigga! Du
Som hersker over Jordens skovbeklædte, græs-
Beklædte Land, lad en uskyldig Piges Bøn
Hidkalde dig! O let en Elskerindes Bryst!

Frigga (aabenbarer sig).

Hvad vil Du Pige? Arme! Du anraaber mig?
En Elskerinde? Frigga raader, veed Du, ei
For Elskovs Magt. Til Freya maa Du vende dig.
Men Freya tit er grusom; Halveparten af
De Slagne, veed Du, deler med Valfader hun.

Loke.

Til Jordens Moder ene jeg mig vende kan.

Frigga.

Saa siig din Nød! Hvi skielver Du? Jeg har dig kiær.
Uskyldigheden smiler af dit lyse Blik.

Loke.

En sælsom Skiæbne truer, Guders Dronning! mig.
Min Beiler ligger udstrakt bleg paa Leiet hist.
Hans Hoved brænder, vældigt Febren raser. See
Da gik jeg hid i Lunden at raadføre mig
Med Mimer, visest iblandt alle Jordens Mænd.
Han raadte mig at tage det Uskyldigste
Paa Jorden, hvorved ingen Frygt og Tvivlen hang,
Hvorved var aldrig hidindtil Mistanke vakt;
Det bød han offre Luens Kraft. „For denne Røg,
Saa var hans Ord, vil Svendens Feber snarlig flye."
Men hvad er vel uskyldigst her af alt paa Jord?
Hvad truer Ingen? Hvad er ubetydeligst?
Hvorpaa er hidtil selv ei faldet mindste Tvivl?
Hvor veed jeg det? Min Hjertesorg er stor, som før,
Hvis ei din Viisdom, Moder! underviser mig.

Frigga.

Seer Du paa Holmen hisset i en gammel Eeg
En Misteltein, et let udsprunget smidigt Skud,
Som kraftløs hen for Vinden sveier hid og did?
Den holder ubetydeligst af alt paa Jord
Selv Frigga. Ei paa denne Vaand faldt hendes Tvivl
I selve Tvivlens Time. Tag, og brænd den flux!
Thi skiøndt kun ringe, kan dog selv det Ringeste
Tit volde store Qvaler. Brænd til Aske den!
Saa flyer med Svendens Feber Friggas sidste Frygt.

Loke.

Ak høie Moder! varme Taarer takke dig.

Frigga
(rækker ham Grenen).

Saa vie da nu til Jordens Flammer denne Vaand!
(Hun forsvinder.)

Loke
(reiser sig).

Ja Frigga! ja, til Jordens Flammer vies den.

(Solen formørkes; en stor Skare Svartalfer komme ud af Fieldkløften.)

Loke.

Hvordan? I vove frem Jer alt ved Dagens Tid?

Choret.

Ho ho!
Loke bid, Loke bid
Sig dit Blik vende flux imod Sol! Loke hvor
Findes Ildglands nu, findes Straaler?
Her er mørkt som i Nat; her er Nat som i Field,
Som i Field, som i Biergshal.
Maanen sort nu som Kul ruger tung
Over Solglarhav, over Dagglandsvæld;
Slukker Lys, slukker Dag, slukker Fryd. Hu hu!
Sig har Roserne lukt, sig har Lilierne lukt,
Som ved Midnat.
Er det mørkt, glammer Hund, glammer Hund, galer høit
Alle Haner ved Hal.
Hil Forbouts Søn! Hil Laufeys Søn!
Vi vil tiene dig froe.
Ikkun byd!

Loke.

Og hvad kan, og hvad vil I?

Choret.

Paa dit Spyd, paa dit Spær
Sætte dræbende Staal,
Sætte speilglat Jern,
Sætte Dødsodd.

Loke.

Nu saa velkommen da!
Nu saa velkommen hid,
Hver en Biergmand velkommen hid!

Choret.

Nu har Utgard snild
Skiult Dag med Nat;
At ei Aser skal see,

At ei Vaner skal see,
At ei Alfer, ei daglyse Alfer skal see
Denne Daad.

Loke.

Saa vær flink, vær flink
Nu du Dællinger, Dør,
Nu du Dvalin, Dulin,
Nu du Fiølsvid, Frost,
Nu du Blindvid, Blaun,
Nu du Nidi, Nain,
Nu du Andvar, Aust;
Hver en Dværg, hver en Svártalf!

Choret.

Hammer nu slaa ved Middags-Nat
Ildgnist af Staal!
Alle Dværge nu rask, alle Dværge!
Som naar Hest tramper hen over steenlagte Bro,
Trommer, Hamre! paa Staal.
Nu en Spig, nu et Søm giennem Spydskaft!
Det er skeet, det er skeet! Eja hil dig, hil!
Nu er Staalsodd sat, nu er Spær spidsk!

Loke.

Hav Tak hver Tusmørkets puslende Søn.

Choret.

Nu vort Kiølevand hid! Vort Kiølevand hid!
Som vi røved i Aftes, da Dug faldt paa,
Mellem Ærter og Vikker
Paa Bygdens Mark.

(Man bringer et uskyldigt Barn frem; en Dværg støder Spydet i dets Bryst, og lader det sidde.)

Choret.

Har du Gispet hørt?
Det var snart forbi.
See nu hærdes dit Spær
I det rislende Blod;
I det barnlige, lunkne,
Dunkle Blod.
Slig en Daad kan selv
Giøre Staal haardt.

Loke

(drager Spydet ud af Barnets Liig).

Haver Tak! Haver Tak!
Til min Dont jeg gaaer;
Til min Dont, til vor fælleds Idræt.

Choret.

Brist nu kun frem, o du knagende,
Bragende, knittrende, svovlblaa Biergild!
Og betving med din hvirvlende,
Snistrende, dræbende
Flamme den dæmrende Sol.
Nu skal i Rosers og Liliers Sted
Lygtemænd blomstre!
Nu skal i Floden
Rinde sydende Beeg, for Vand.
Utgardeloke!
Hil dig vor Konning!
Snart tuder Heimdal forfærdet i Giallerhorn,
Da styrter ned med susende Snistregn
Bifrost=Bro.
Ha, grønspraglede Slange! jeg seer
Hvor du børster den œddrede Mus=Ryg.
Slyng dig i slimede,
Knugende, qvælende
Bugter om Aukathor!
Opspær fraadende Flab,
Hylende Fenris!
Slug Valfaudur til Utgards Fryd!

Chor af Mennesker; en Offergode.

Goden.

Forstummer Askurs dødelige Sønner brat!
Det luer klart i Østens lyse Purpurkant;
Nu nærme Valhals Guder sig. Ret som naar seent
Om Natten Maanen bræmmer Sølverskyens Kant,
Saa sidde de, en ordnet Stiernekrands, i Ring

Paa Skyen, der sig sænker ned mod Mimers Lund,
Forlader Offerstenen! Flyer i Skoven ind,
At Himlens Lyn ei straffe skal forvovne Blik.

Choret.

Har de vældige Guder
Med Velbehag skuet, med Glæde fornummet vor
Bøn og vor Offerild?
Da med Himmelpragt luende
Venligt de Herlige
Dale mod Jorderig,
Nærme sig Herthas Lund. —
Har den duftende Røgsky
Paa Sommerfugl=Vinger med Falkenes Dristighed
Nærmet sig Valaskialf?
Da, i Taager indhyllede,
Langsomt de Mægtige
Nærme sig Offeret,
Smile fra Skyens Kant.

Goden.

Daarlige Tro! Forfængeligt haabende
Bryst af Støv! Ha hvad vover du?
Skulde Muldets Røst
Aser og Alfer
Vinke fra Valhal,
Samlet til Midgard? —
Viger! Hyller Jert Blik
I de foldede Hænder, og viger!
Skuer ei op til de
Flammende Straaler;
At den ildhvasse Piil ei
Tugter Jer Øiesteen.
Skotter kun langtfra, langtfra,
Giennem mørkeste Krat
Fiernt, forblommet til Guderne.

Choret.

Olding! Du taler
Viisdoms Ord.
Ei gielder det Askurs
Børn, naar forenet den

Hellige Skare ned=
Svæver fra Valhal;
Red over Regnbuens Bro,
Red over Bifrost, Buen, den
Syvfoldstribed', kiækthvælvede.

Odin har kaaret
Mimers Lund.
Nu Aserne flokviis
Valhallas Hvælvinger
Stolte forlade.
Hurtigt de nærme sig.
Rider paa Gildetand Freir,
Ager paa Guldkarm Aukathor,
Men paa Sleipner selv Hroptatyr.

Nærmere, nær
Kommer Valhals Glands, den fortærende.
Flygter ind, flygter ind
I den dæmrende Bøgskov! Kiølsaft
Yde de fugtige Urter, og Svalhed
Træernes Ly; at Vindenes Vinger
Styrkes kan, som med døende Giisp kun
Mat forsøger at afholde Straalerne.

Frigga. Baldur. Bragi.

Frigga.

Da nu, ved vor Forsigtighed, befriet fra
Din Frygt, o Søn! Du smile kan ad Nattens Skræk
Og Drømmens Trudselsbilled; da ved Guders Eed
Og Alnaturens, Intet efterstræber dig,
Saa glem din Tungsind! Lad den mørke Dæmringsky,
Der ruger om dit Aasyn, flygte bort; som Damp
For Solens Straaler, som en hidsig Feber flye,
For den tilbagevendte stærke Sundhedskraft.

Baldur.

De vexler af, de store Tider! Intet er
Evindeligt i Livet; selv det Længste kun

Er langt og intet mere; bag det tykke Slør,
Som skiuler Livets Udspringskilde, skuer selv
Ei Guders Øie; — mod det eviglyse Vœld
Er Solen sort; — dets hellige Beslutning seer
Ei Odin udi Mimers Brønd, og Nornen ei
Ved Urdurs Kilde. Taaget kun paa Bølgens Kant
De nærmeste Bedrifter øines slørbedækt.

Frigga.

At drømme vaagen sømmer sig ei Odins Søn.

Baldur.

Og raader da vel Siælen mægtig for sin Drøm?
Kan den bestemme Drømmens Grændser? Byde den:
Saavidt, saalænge virke du, og længer ei?
Den samme Røst, som varsled mig i Nattens Stund,
Mig varsler end. Hvordan forstaaer jeg, Frigga! dig?
Thi snelt har Du foragte lært, hvad, meer end mit,
Dit Hierte nylig hardt betog.

Frigga.

Fordi jeg veed —
Fordi Valhallas Guder ved et kraftigt Ord
Har Drømmens Tant tilintetgiort. De stige ned
Ad Bifrost hisset. Dobbelt herligt straale de,
De glade Guder; alle, Baldur! elske dig,
Og fryde sig, at Himlens Frygt er endt. Nu vil
I Mimers Lund en Kæmperleeg de holde. Da
Dit Liv ved Edens hellige Magt betrygget er
Mod hvert et Vaaben, ville de, ret som til Spot
For Drømmen, tungtbevæbned', fiendtligt mod dig gaae.
Med spændte Kræfter drabeligt de storme vil
Mod Den de høiest elske; for at Jothunheim
Og Verdens Kreds beundre skal din Guddomsmagts
Usaarbarhed. — Thi flygte lad din Kummer brat,
Og spild ei længer Festens Fryd, som offres dig!

(Hun gaaer.)

Baldur.

Hun gaaer, den Ubekymrede! Min ædle Ven!
Min Broder! Du som altid var mit Hierte næst,
Vil Du, o Bragi, gode Skiald! — thi vist jeg veed,
At længer ei skiøn Freyas Luft jeg aande skal —
Ha, vil Du da, mens Valhals Aser, efter Skik,
Omvandre trende Gange Lunden, glæde først
Din Broders Hierte, qvæde ham en Afskedssang?

Bragi.

Ha Baldur! til at synge hører Mod, som til
At stride; men Du muntrer slet kun op mit Mod.

Baldur.

Du mindes vist den Midnat, vi paa Klippen sad,
Og skued over Kattegat til Leiregaard;
Da Hiartvar dræbte Hrolf, hin gode Danerdrot?
Vi mægted ei at hindre Skiæbnens Harme, vakt
Ved Helges Blodskam; men da bleg Dankongen faldt
Bag Skoven i sit Adelsblod, da greb Du varm
Den gyldne Harpe; blankt som Stiernen i det Blaa
Dit Öie funkled; see da digted Du en Sang. —
Siig, Bragi! naar din Baldur falder, som Kong Hrolf,
Vil Du da, ved hans Død begeistret, hæve lydt
Din Røst og siunge Drapa ved din Broders Liig?

Bragi.

Det sværger jeg ved Iduns Frugt, ved Suttungs Miød:
Hvis Baldur blegner, vandre vil jeg til hans Grav,
I Nattens tause Sorgfuldhed, og paa hans Høi
Nedsætte mig, og synge der min Svanesang.
Rundt om hans Bautastene Harpens Toner skal
Som Alfer spøge; men naar Sangen endt jeg har,
Da skal de sidste stærke Greb i Strængens Guld
Slaae Harpens Strænge sønder; og den brustne Lyd
Forkynde Verden, at det bedste Hierte brast.

Baldur.
Saa rør den, før den brister! Glæd mig sidstegang.

Bragi (ved Harpen).
Hvad vorder Asa=Bragi,
    Naar Baldur blegner?
Hvad Bækkens Bølge vorder,
    Berøvet Blaahed,
Og hvad en Beiler vorder,
    Hvis Mø begraves;
Et Landskab, uoplivet
    Af Aftenglandsen.
Det siger jeg for Sandhed:
    Hvis Baldur svinder,
Kan stum kun Bragi Harpen
    Paa Egen hænge.
Naar Fromhed meer ei flammer
    Og Siælen fylder,
Hvad spørges vel om Sang, hvad
    Om høie Toner?
En kold, en bister Grumhed
    Vil tidselgrønnes,
Og rædsomt snart sig reise,
    For Skiønheds Rose.
Spring da, du Stræng i Harpen!
    Forstummer Sange!
Naar Sværdet slaaer paa Skioldet,
    Naar Skioldet skralder,
Da dæmpes Harpens Dirren
    I Disarsalen.
Men tier Harpens Toner —
    Ha, fæle Tanke!
Vil Vold sig ind og Vildskab
    I Valhal trænge.
Thi hvad er Glands og Guddom,
    Hvis Godhed svinder?
Og tier Sang, da trives
    Ei Æbletræet;
Ei Idunsfrugten fagert
    Med Saften fyldes.
Da synker Odins Storhed
    Som, Thor! din Styrke;

Og Freyas Skiønhed falmer,
Og Friggas Fylde.
Da gustnes alle Guder
For Giftens Ædder;
Og rædsomt Buen runger
I Ragnarokur.

Choret bag Skoven.

Giver Agt! giver Agt, hvor Guderne,
Staalbedækkede, hielmomhvælvede,
Spydbevæbnede, sværdomgiordede,
Nærme sig nu, med paataget
Umeent Bisterhed, bradelig
Fredens Baldur, Baldur hin Gode.
Han, med ubedækt Tinding,
Guldhaarfager, uskyldig,
Venter i Kredsen dem.
Fredens Sagvist i Haand,
Hovedet hældende,
Blysomt, fast jomfruelig,
Venter han Legen, som dierve nu
Kun hans Vælde stadfæste skal.

Giver Agt, giver Agt, hvor Odin hist
Stærk, paa Gangeren, ottfodtravende,
Høit med Gugner i Haand mod Skyerne,
Skynder sig did, og støder sit
Blanke Sværd imod Brystet paa
Fredens Baldur, Baldur hin Gode. —
Men med upuklet Hvælving
Bugner Pandsret som forhen. —
Nu kommer Aukathor!
Miølnir, Hamren, i Haand;
Hovedet kneisende,
Mandig, fast, ja trodsende
Hugger han Guden; men uskadt
Smiler Baldur som hidindtil.

Nu styrter Freir forbi paa Gildetands
Tyktguldbørstede Ryg, med Sværdet
Krummet og høit og blegt,
Som den funklende Maane paa Himlen;

Svinger sin Glavind, som
Rødbrune Haand omfatter,
Og slaaer den mod Ynglingens
Speilglatte Staal, mens forbi han
Rider, og leer ad Sværdets Afmagt.

Nu ruller Freya forbi paa Gyllenkarm.
Lysthenflagrende Lokkerne svæve,
Flættet med Steen og med Sølv,
Som de blinkende Stierner paa Himlen.
Rosen hun svinger, som
Sneehvide Haand omfatter,
Og slaaer den mod Ynglingens
Duunglatte Kind, mens forbi hun
Ruller, og leer ad Rosens Afmagt.

Hvo er de tvende dæmrende Skygger
I Lundens Baggrund?
Yderst i Kredsen de holde sig,
Tager ei Deel i Gudernes Kamp, i
Gudernes Glæde.

Ha! det er Asa=Loke med Hødur.
Naar Guder frydes,
Græmmer sig Loke misundelig;
Hødur er blind, han lytter kun langtfra,
Fremmed til Glæden.

Forstummer! thi Loke nu
Nærmer sig Hødur; han taler.
Lader opmærksomt os da fornemme,
Hvad Gift med sit Ord han i Festen blander.

Loke.

Hvi stander, Asa=Hødur! Du saa tankefuld?
Hvi deler Du ei Festens Fryd? Som Fremmed staaer
Du langt tilbage, fiernt i Kredsen, medens dog
Det gielder intet mindre med den hele Leeg,
End ret med Fynd at hædre Baldur. Elsker Du

Ei meer din kiødelige Broder, han som laa
Med Hødur under Friggas stolte Moderbryst?

Hødur.

Hør Loke! — thi jeg mærker paa din Spot, at det
Er dig, som taler, — lad i Ro mig staae! Gak bort!

Loke.

Hvi vender Du mig Ryggen? Harmes Du, forbi
Jeg hielpe vil at drive bort din Kiedsomhed,
Mens, under Legen, alle Guder dig har glemt?

Hødur.

Forgiftigt, som en Øgle, stikker hvert dit Ord.

Loke.

Du est, som alle Svage, for mistænkelig.
Selv Freyas runde Silkebarm blev dig en Braad,
Hvis elskovsfuld hun trykked sødt den mod din Mund.

Hødur.

Er ei den Midnat, ravnesort, som ruger om
Mit Øie, noksomt Vanheld? Kommer ogsaa Du,
Bestandig at forøge Skaden hadsk med Spot?

Loke.

Ved Ygdrasil! ved Urdurs Væld, ved Mimers Brønd!
Hvor Bølgen ruller over Skiæbnens Magt sit Slør,
Jeg spotter ei, jeg ærer dig for hver en Gud.

Hødur.

Du spørger mig, mig blinde Mand, hvorfor ei Deel
Jeg tog i Glæden; onde Lok'! ha, som Du ei
Fuldvel det vidste, hvordan evig Mulm og Nat
Fra Dagens Daad og Lysets Fryd mig adskilt har.

Loke.

Og kan ei Deel i Glæden dog Du tage? Kan
Ei Baldurs Kraft din Hylding Du, som hver en Gud,
Bevidne med et svagt Forsøg, mislykket, mat,
Imod hans Liv, skiøndt blind Du est?

Hødur.

Uværdig Navn
Af Snildheds Asa fører Du, som taler saa.
Hvor kan jeg Deel i Legen tage, Loke? Først
Er det mig jo forborgent, hvor min Broder staaer;
Desuden har jeg intet Værge ved min Lænd,
Som andre Guder. Halvt som Barn, og Hælvten som
En Olding, sneehvid, barnligsvag, behandles jeg.

Loke.

Et Værge? Vaaben Asa=Hødur mangle skal
Du længer ei. Din høire Kæmperhaand mig ræk!
Her er et Spyd, det kaldes Misteltein, det er
Et bøieligt, et smidigt nysfremspiret Skud,
En bladløs Vaand, en vandig rask opløben Green,
Der kraftløs hen for Vinden sveied, hid og did,
Som Snylteplanten i et gammelt Egetræ.
Den har jeg brudt og staalbefæstet; sikkert er
Det kun et ringe Vaaben; men mod Baldurs Liv
Heel svagt jo hvert et Vaaben er; og al vor Daad
Gaaer ud kun paa at vise Verden fyndigt hans
Usaarbarhed og Guddomskræfter. — Løb nu til!
Vi! Jeg vil styre Farten dig. Saa! Lige til,
Med Spydet stivt, i uforandret Retning strakt,
Som nu i Haand, Du træffer sikkert Gudens Bryst.
Det styrker Glæden mangefold, naar muntert Du
Saa løber frem. Det smerter Odins Børn, at Du
Est ene, Hødur! vranten, mørk; men see de først
Slig overgiven Idræt, da forsvinder brat
Den sidste Sky, som sløre vilde Glædens Sol.

Hødur.

Nu dennegang er Mening dog i Lokes Ord.
Saa giv mig Kieppen! Styr min Gang! Hvor staaer
mit Maal?

Loke.

I Mørket, Hødur! ravnesort i sorte Nat.

Hødur.

Bespotter atter Du min Blindhed, falske Svend?

Loke.

Ved Hel, jeg sætter mere Priis paa den og dig,
End paa den bedste himmelklare Sommerdag.
Løb nu kun til, min Hødur, Nattens blinde Søn!
Løb lige til, med Spydet strakt, saa træffer Du.
De lee, de høie Guder. Hører Du? De lee
I Himmelfryd; bring Fryden da i Hui og Hast
Til Glædens Spidse! — Hødur har bevæbnet sig.
Stat stille Baldur! at hans Spiud dig ramme kan.
Han er din Broder, Baldur! han vil vise dig
Sin Venskabs-Hyldest. Hødur stød nu til! Forbaus
De høie Guder! Stands den raske Latter! Træf!

Choret.

Det rører mig den blinde Hødur hist at see,
Bevæbnet med sin skiøre Stang at rave frem;
Thi blot af Broderkiærlighed i Festens Fryd
Forglemmer han sin Kummers Qval, og sætter sig
For stolte Guders Latter blot, den blinde Gud.

(Hødur løber til og giennemborer Baldur med Mistelteinen, saa at han flux styrter død til Jorden. En stum Forfærdelse betager Guderne. Loke sniger sig bort.)

Hødur.

Nu? Traf jeg? Hvorfor tier I? Gik det forbi,
Udleer mig i det Mindste! — Ha dog tier Hver.
Bestandig blier den Blinde spottet. Baldur, siig
Min gode Broder! Thi Du est den Eneste,
Som deler Hødurs Qvaler og som trøster ham;
Siig, fløi mit Spyd med magtløs Surren, Myggen lig,
Dit Bryst forbi? ha, eller tørned det, og sprang

Afmægtigt som et Haglkorn fra din hvalte Barm?
O svar! Den Blindes Hylding, har den vredet dig?
Han tier. — Sælsomt! Førstegang i Verden blev
Et velmeent Spørgsmaal ubesvart af Godheds Røst.
Ha, Spottens Fader, onde Loke! tal da Du!
Du pleier ei at spare paa dit Ord; en Strøm
Er stedse rede, synderligt hvor haanes kan. — —
Men alle tie! — Alle! Her er tyst og taust
Paa Guders Tingsted som i gamle Kongers Grav,
Som paa en Valplads, Dagen efter Slagets Stund.
Men paa en Valplads skingrer i det Mindste jo
Dog Kragens Røst om Dødens Søn. — Ha, Troldom! Ha,
Jeg staaer i Vand, midt i en Bæk, midt i en Ork,
Og Bølgen pladsker trindtomkring min vaade Fod.
Ha, Fader Odin! Moder Frigga! Svar mig! svar!

Frigga.

Ulyksalige! Du kalder Guderne? Forstum og fly!
Evig være Du forbandet, Morder! nu af Guders Kreds.

Hødur.

Ha, hvad hører jeg, min Moder Frigga, Du forbander mig?

Frigga.

Jeg blot ei, men alle Guder; fly og skiul dig for mit Blik!

Hødur.

O Medlidenhed! hav Medynk med mig arme blinde Mand.

Frigga.

Brodermorder! i dit Hierte var det sort som om dit Blik.

Hødur.

Igientag dit Ord! Du talde, tykkes mig, om Brodermord?

Frigga.

Veedst Du ei, hvad Du bedrevet har, Du sorte Nattens Gud?

Hødur.

Nei, ved alle Himlens Stierner! Hvorfor staaer jeg
her i Vand?

Frigga.

Dette Vand, hvori Du træder, er din Broder Baldurs Blod.

Hødur.

Knus Alfader mig! o knus mig! styrt mig ned i Nattens Støv.

Frigga.

Evig skal Du leve, bøde stedse for dit Nidingsværk.

Hødur.

Nu saa brænde Nastronds Flammer Hødur, hvis han veed sin Daad.

Frigga.

Hvorfra fik Du dette Spyd, som trængte sig i Baldurs Bryst?

Hødur.

Har jeg dræbt min gode Broder? O Forbandelse mig da!

Frigga.

Svar mig! hvordan fik Du Spydet? Hvad har skyndt dig til din Daad?

Hødur.

Det har Asa = Loke. Spydet har han kaldet Misteltein.

Frigga.

Har han dig beskrevet, hvordan dette Spyd han fundet har?

Hødur.

Han beskrev det som en ringe Vaand opvoxet paa en Holm.

Frigga.

Ha, nu brister Friggas Hierte. O min Baldur! O min Søn!

Hødur.

Jeg vil styrte mig i Blodet, kysse hver en Draabe Blod,
At den Hellige tilgiver! Ha, jeg Ulyksaligste!

Frigga.

Bort nu med Krands fra Friggas Tinding! Flagrer vildt nu mine Haar!
At fortvivlet Jorden kan den sorgesløse Moder see.

(Hun gaaer.)

Hødur.

Rave hen i Mørket vil jeg, evig i en evig Nat,
Paa de fierne, nordre Klipper, i de aldrig søgte Field;
Der vil jeg bestandig sørge; thi en altfor grusom Last
Har jeg tynget paa mit Hierte: Broder-Mord, forladt
og blind!
Ei den usleste blandt Jordens Sønner usſel er som jeg;
Thi hans Qval forgaaer med Døden; men hvad
ender Hødurs Qval?
Saa modtag mig da, du golde Ørken! i dit kolde Skiød.
Sætte vil jeg mig ved Stranden paa den nøgne Klippeblok,
Bleg og mat og gruble taus, med Haand bestandig
under Kind.
Fiernt skal Havets Skipper see mig der, og sige Ski-
bets Mænd:
See! der sidder Nattens Hødur, og begræder Baldurs
Død.
Evig skal min stride Taare flyde fra den blege Kind.
Saadan vil jeg ubevægelig forvente Ragnamørk.
Og naar Havets milde Kilders Sødme vorder ram
og salt, —
Det er Asa-Hødurs Taare, som har blandet sig med den!
Og naar sære Suk om Natten stønne græsseligt fra
Nord, —
Det er Hødur, Nattens Hødur, som begræder Bal-
durs Død.

2.

Baldur i Helheim.

En Herold.

Opmærksomt hører! at I vide maa hvordan
Valhallas Guder funde sig i Baldurs Død
Og i hans Tab. Først blev en Taushed, som naar seent
I Sigtun Folket lytter med beklemte Bryst
Paa hvad en Vala vil forkynde. Kort derpaa,
Da hørte man en Hulken som af Børn der græd;
Dog det var ikke Børn, men Guder. Skiøndt han taug,
De klare Taarer trilled over Odins Kind
I Skiæggets Lokker; tydeligt hans Aand indsaae,
Ved denne gode Baldurs Død, Valhals Forliis.
Tyr hyled vildt, som Fenris, naar i Ragnamørk
Sin Tryllelænke brudt han har; thi Baldur var
Sagtmodighedens blide Baand, som venlig bandt
Krigsgudens Vildskab. Som en stille Foraarsregn,
Der rigt befugter Jordens skiønne Blomsterbed,
Og bøier alle stolte Straae mod Jorden ned,
Saa græd Gudinder. Auk-Thor var den Eneste,
Der ikke græd; som ellers Skyens Ild, han skiød
Sit Blik fortvivlet giennem de nedhængende,
Fortrukne Bryn, og knuged Miølnir hart, og tog
Sin Broders Liig paa breden Skulder taus, og gik
Til Stranden, fulgt af Aser og Asynier.
Der blev nu Baldur skrinlagt, mens en talrig Flok
Af rige Guder, og af Biergets Jetter selv,

Var Dievidner til den sørgelige Færd.
Der stod hans Skib, den fromme Gud, der blev han lagt
I lysen Brynie; selv i Døden saare skiøn,
Og venligt fra den hvide Pande rulled ned
De blege Lokker. Alfer lagde Hamp og Beeg
Omkring hans Liig; men da nu Hringhorn, Baldurs Skib,
Fra Landet skulde skydes ud i vilden Sø,
Da vilde Jorden give Slip ei paa sin Ven,
Den gode Baldur; ingen Gud, selv Asathor,
Var mægtig nok at skyde Skibet ud fra Strand,
I Havets Dybhed; Armen sank, som hæved sig,
For Sorg og dyben Kummer. See, da pludselig
Treen frem en Hex, saa grim som Hel, af Jetters Flok;
Hun reed en Ulv, og holdt i Tømmens Sted en Snog.
Hun tændte Ilden hurtig; men da Ilden slog
Mod Himlen, see! da brøsted udaf Hierteſorg
Den skiønne Nanna, Baldurs Brud; thi hendes Sind
Var mægtigt ei at bære Smerten; Hiertet brast.
Da hæved Thor, som forhen Baldur, Nannas Liig,
Og bar det hen paa Ilden. For hans Kæmperfod
Løb hendes Dværg, og vimsed, græd og hyled lydt;
Ham sparked den forbittretvilde Gud paa Stand
I Ilden med sin Kæmpefod; hans Hierte slog
Som Havets Bølger i en Storm; han ændsed ei
Sin Daad; han tænkte kun paa Død og Undergang.
Da Baalet høit nu brændte, vandred Odin frem
Og lagde Ringen Drupner paa sin Baldurs Bryst.
Da nærmed sig med travel Iil og Smiil paa Kind
Jetinden for at skyde Skibet ud. Hun skiød;
Det skedte med en saadan Fart, at der gik Ild
I Kiølens Træ; saa hurtigt løb det ud fra Strand.
Da hæved Thor sin Hammer, vilde Hexen dræbt;
Han paastod, at den svare Kraft hvormed hun skiød,
Kom kun af Fryd ved Gudens Drab. Dog skaantes hun.
Men sligt et Syn er aldrig seet, som da paa Strand

De høie Guder stode, stirred giennem Graad
Til Skibet, i hvis ranke Master Luen flog.
Som nu det foer paa Dybet ud, da lød et Suk
Fra Jordens Klipperifter alle; men med dump
Og rædsom Brusen rysted Skoven sine Løv,
Og alle Haner galed; Himlen mørknedes.
Da gungred Havet; og af Havet Ægir skiød
Med Ran sig op; dem fulgte hver en Havets Mø,
Indsvøbt i Tang, og Tindingen med Gruus bedækt.
Fælt hvined de paa Dybet, tykt for deres Mund
En Fraade stod. Men Ilden mellem Bølgerne
Slog op i Natten; trende Gange lued den.
Men som den lued, tabte den sin røde Glands;
Og sidstegang var Luen klar, som Maanen; klar
Som Stiernerne paa Himlen. Vældig op den steeg,
Men som den steeg, da sprang fra Jorden den, med Klang,
I lutter skiønne Gnister, og i samme Stund
Var Himlen fuld af Stierner, tændt af Gnisterne.
Som nu de høie Guder kummerfulde stod
Og saae til Himlen — see! da traadte Freya frem,
Med liliehvide Kinder, med det gyldne Haar
Om runden Skulder vundet, med den fulde Barm
Halvblottet, og paa nøgne Fod; med Kiækhed, som
Kun Smerten vakte, treen hun flux i Asers Kreds.
Og som nu alle Guder vendte Blikket hen
Mod Elskovs Disa, vinkte med sneehviden Haand
Til Lyd hun flux, og spurgte med sin søde Røst:
Hvor er i Asers Skare vel den raske Gud,
Som dristig Freyas Kiærlighed vil kiøbe med
En tapper Daad? Hvo vover sig blandt Guderne
At ride ned til Niffelheims bælmørke Nat,
At bede Hel tilbagegive Baldur? Hvo
Det vove tør, om intet end han retter ud,
Vil Freya lønne med sin Elskov. — Men da treen
Hermoder frem, den raske Svend, og raabte høit:

Hvo gaaer i Døden ei for Freya? Hvilken Gud
Vil ikke redde Baldur? Hvilket Hierte dybt
Ei røres over Valhals store Brodertab?
Selv Hel vil ynkes, hun vil give Baldur os
Tilbage, naar hun hører, hvor han elsket var.
Som saa han taled, svang han sig paa Gullintop,
Men Odin gav ham Sleipner selv, sin egen Hest.
Da smilte Freya giennem Taarer, Guld hun græd,
Som da hun sørged over Odur. Hermod saae
Gudindens Smiil, og spored Odins Ganger. See,
Da svandt han flux bag Fieldets Kløft; han styrted sig
Igiennem Hulens sorte Svælg, hvor Veien gaaer
Ned i de Dødes Rige, kiæk den raske Gud.
Nu har i Taager taus indsvøbt sig Asers Flok,
Og venter i Valhalla Svendens Atterkomst.

Niflheim.

Hel. I Baggrunden **Hulens Skygger.**
Modgudur.

Hel.

Hvad vil Du her? Hvi kommer Du fra Giallerbro,
Som Du skal vogte? Røgter Du ei meer med Flid
Dit Kald? Du havde fuldelig, ja vel fortient,
At jeg med sorte Bylder og med Pest dig slog,
Til Straf, Forvorpne!

Modgudur.

Frue! standß dit Hiertes Harm.
Jeg løb at melde, hvordan om en liden Stund
Din Hal vil vorde hiemsøgt af en sielden Giæst.

Hel.

Det sømmer sig min Tiener Seen, og kan ei han,
Min Tærne Sagtegangerske, sligt Bud at gaae;
Ei dig, som sattes til at vogte Giallerbro.

Modgudur.

Naar blege Skygger rave matte, flokkeviis,
Med søvnig Svæven, som en dunstbetynget Sky,
Ad Broen, kan din Tiener Seen, og kan din Mo
Saa seent, saa sagte vandre, som de vil, og dog,
Dog komme tidsnok, inden Skyggen famler hid;
Men jeg — der hurtigt flyve kan, som Lummersot,
Kom dog kun slakket før den sære Giæst, der strax
Dig hilser, Dronning!

Hel.

Daarlige! hvad hidser Dig?
Du taber Veiret over at beskrive Hel
Et blodløst Skyggebilled.

Modgudur.

Lokes Datter! Taal,
At dristig jeg modsiger Dig; thi dersom han,
Hvem nys jeg saae, en Skygge kaldes bør, da bli'er
Vaarsolen selv en dunkel Plet i Himlens Ørk.
Ha, Svendens Kinder blusse med et Sundheds-Blod,
Som brændte mig i Øiet; og hans Læbers Røst
Fik Broen til at vakle, mere Hestens Trav.
Ja, med langt større Bulder rumled Broen huul
Blot under Hestens otte Hover, skiælved meer
Svagt under ham, end da igaar fra Slaget kom
Fem Skarer Døde.

Hel.

Aabner Dennes Lunge-Blomst
Da end sin Kalk for Livets Strøm, den friske Luft?

Modgudur.

Den raske Helt som Livet selv seer ud; hans Mund
Rødt svulmer som en moden Frugt. Ha, hvilken Lyst
At klæbe sig som Igle til hans Læber fast,
Og suge dette varme Blod! Ha hvilken Lyst!

Hel.

Sælsom er denne Tale. Siig, er Svenden nær?

Modgudur.

Heel nær. Thi, uden lang Tids Spørgen, traved han
Rask hen ad Dødeveien; og da Hesten kom
Til Sprinkelværket, som omgiver Hulens Port,
Da toved ei han, indtil Gitt'ret aabnet blev;
Nei, utaalmodig Gyllensporen hug han i
Sin Ganger, ottefodet, og i samme Stund
Sprang Hesten over Sprinkelværkets sorte Jern;
Dens Guldsko rørte flygtigt selv ei Portens Odd;
Hvor ellers Døden staalspids venter trudselfuld
Hver overmodig Kæmper, som Dig, Hel! til Trods
Vil hid sig trænge, før din Skioldmø Langsomfot
Har kysset og beblæst ham med sin Aandes Stank.

Choret (i Baggrunden).

Med Gru nu Jorden gungrer
Ved Gangertravet;
Fast skiller denne Skiælven
Min løse Skygge;
Thi let den skiøre Larve
Ved Larmen brister;
Dog flyer nu døsig Drøm mig,
Som Nat for Dagen.
En lys, en vældig Straale
I Mulmet skinner.
Hvor varmt du vederqvæger,
Du Livsens Vælde!
Han kommer, thi det knager
I Biergets Kroge.
Hvor friskt hans Øie flammer,
Hvor uforfærdet!
Men ak! tilbage træde
Jeg maa i Taagen;
Thi dette Blus forblinder
Mit Blik i Døden.

Hermod.

Staaer jeg dog omsider i den vidtberømte Hal?
Men hvor lummert her og mørkt! Jeg øiner knap
min Fod.

Hvo er det, som sidder grim og bister til at see,
Med et Dødningbeen i Haand, paa Stol af Knokler bygt?

Hel.

Det er Hel, Forvovne! giæste tør Du Dødens Mø?
Frygter ei at hendes Lunget Dig forpeste skal?

Hermod.

Aldrig frygted jeg for Øxen og det brede Sværd,
Mindre for en Qvindes Lunger.

Hel.

Ha, Dumdristige!
Hvad har hid Dig lokket? Hvo er Du, og hvo din Slægt?

Hermod.

Det skal jeg Dig sige; men bønhør dog først din Giæst!
Lad dem aabne Hulens Porte, lad den ydre Luft
Giennemstrømme Biergets Hvælving! Sikkert har Du ei
Aabnet dine Vindver længe; thi af Fugtighed,
Muggenhed er Hulen opfyldt; Murens grønne Væg
Vidner altfor vel om saadant; neppe Faklen kan
Brænde; døsigt Flammen blaaner, som den ud vil gaae.

Hel.

Denne Luft, som dine Lunger qvæler, dufter mig
Som en Blomst i Morgenrøden for en Jordens Mø.
Ei den er for Livet brygget, men i Helas Sal
Rinder ikke Sundheds-Blodet; og snart mærker Du
Hvordan Dødens kolde Vinger overskygge Dig.

Hermod.

Grumme Dronning! neppe gaaer saavidt din skumle Magt.
Meer end Luft behøves til at qvæle dette Bryst.

Hel.

Ha hvo est Du da, som vover Dig i Graven ned?
Ei af Askurs Æt oprundet, da Du blegner ei.
Dristig har Du oversprunget fræk mit Sprinkelværk;
Ved min Tærskel Snuble stødte selv Du ei din Fod.

Dertil kommer, at Du kneiser over Jordens Mænd,
Og din Hurtighed og Lethed vidner om en Gud.

Hermod.

Har Du aldrig hørt om Hermod, Odins raske Svend?

Hel

Det er Dig?

Hermod.

Ja, Dødens Dronning! Hermod giæster Dig.

Hel.

Megen Hæder viser da min Hal, Du Valhals Søn!
Hvad har bragt Dig til min Hule fra din Faders Borg?

Hermod.

Kan det undre Dig, at Guder søge Niffelheim,
Nu da bedste Valhals Asa, Hel, Dig giæstet har?

Hel.

Ei frivillig kom han, Hermod! bringer ei, som Du,
Med sin sunde Guddomsvarme. Skyggen fandt herned.

Hermod.

Siig mig, Hel! hvor er min Broder? Viis mig, hvor han staaer.

Hel.

Hist iblandt de blege Larver sidder øverst han.

Hermod.

Ygdrasil! Er dette Baldur, Hel! Du viser mig?

Hel.

Baldur er forsvundet, det er Baldurs Skygge kun.

Hermod.

Baldur! Kiære Broder! Kiender Du din Hermod ei?
Ak hvor mat, afmægtigt Øiet stirrer døsigt hen!
Hvor er nu den stærke Straale, Ilden i dit Blik?
Hvor en sielden Ungdomsskiønhed? Gode Baldur, svar!
Men han svarer ei, han strænger sig forgiæves an.
Baldur! Jeg maa græde, — har Du ogsaa Mælet tabt?

Hel.

Sproget, som den Døde taler, ei dit Øre naaer.
Som et Døbninguhrs, en Faarekyllings hæse Røst,
Piber det; som dæmpet Dirren af en Aftenmyg.

Hermod.

Hvo er hist den blege Skygge, mere tynd og spæd,
Ved hans Side?

Hel.

Det er Nanna, det er Baldurs Brud.

Hermod.

Dødelige Mø! Du fulgte gierne med din Gud,
Skiøn og blid og tro som Maanen, der i Elskovsild
Ei sin Ven forlader, den langt større, stærke Jord.
Selv i Døden altsaa skiller Intet Kiærlighed?
Blege Skygge, ha, Du smiler, lad Dig favne. — Hvi
Holder mig tilbage, Hel! dit Hovedpandeskiold?

Hel.

Rør ham ei, hvis Du ham elsker! Split ei Skyggen ad!
Smertelig for kiøle Dunst er Varmen af dit Blod
Selve Duggen af din Aande; som for Jordens Søn
Levende paa Baal at brændes. Skaan ham for din Qval!

Hermod.

Dødens Mø, lad Dig bevæge ved Valhallas Bøn!
Giv os atter Baldur! lad Dig røres, gustne Mø!
Ha Du skulde Smerten seet, som voldtes ved hans Død,
Af din tørre Hovedkilde selv var Taaren flydt.

Hel.

Daarlig est Du, Hermod! Du som kommer i min Hal,
Og forlanger uden Blu min bedste Undersaat.

Hermod.

Derfor har jeg kiæk mig styrtet ned i Gravens Nat,
Trodset hver en Fare, for at bede Baldur ud.
Jeg har haabet paa din Godhed. Himlen gyste; Hver
Raadte mig derfra; jeg stolte paa din Miskundhe

Dødens blege Dronning! Jordens Egn og Valaskialf
Troev, at Du est grusom, kold som selve Nattens Iis;
Ha, nu kan Du vise Jordens Land og Himlens Borg,
Hvor der uden Aarsag dømmes om dit Hiertelag.

Hel.

Frugtløs er din Smiger. Troer Du, at Forfængelighed,
Qvindlig jordisk Svaghed, overlever Døden selv?

Hermod.

Ved mit Venskab til den kolde, blege Skygge der,
Hermods Mund foragter Smiger; han har meent sit Ord.

Hel.

Ei frivillig har jeg sat mig her til Dødens Mø;
Odin, Baldurs stolte Fader, tvang mig grum dertil.
Neppe var jeg voxet fra de spæde Barndoms Aar,
Før han tog fra Livets Fryd, og spærred strengt mig ind,
Til at vogte Gravens Huler, blege Skyggers Flok.
Da mit Øie nu fra Solen skiltes, Livets Lyst,
Da mit Legem i de kolde Haller krumped ind;
Da forsvandt hver venlig Tanke, Blidhed, af min Siæl.
Saadan nu mit Liv hendøser jeg i stummel Harm.
Skiæbnens Retfærd har mig hævnet, tugtet Odins Daad;
Han, som haded mig, fordi jeg mangled Skiønhed, født
Hælvten bleg for oven, Hælvten blaa mod Foden ned.
Nu hans Øiesteen, hans Baldur, fik jeg i mit Næt;
Og dog troer Du, jeg enfoldig slippe skal mit Rov?

Hermod.

Til at vorde Underjordens Dronning blev Du født.
Odin skienkte Dig dit Rige med dit Kongespir.
Retfærds tugtende Gudinde, revser Du med Magt
Alle Jordens feige Siæle, virker, strenge Mø!
At den kielne Yngling skrækkes ved sit rædde Mod;
Og paa denne Maade danner Jordens Kæmper Du.

Hel.

Har Du lært af Bragi Bænkepryder Smigers Kunst,

Svend? og troer Du, Hel er altid end en Qvinde dog?
Jeg maa smile ved din Adfærd; skiøndt det smerter mig
Op at trække mine tørre Læber til et Smil.
Hermod! Ungersvend! Du Bolde! har Du ei den Tro,
At dit Øies milde Straaler, at din Rosenkind
Kunde Dødens Mø behage her, om nok saa lidt?
Viid, Du Daarlige! mit Hierte isner koldt og huult,
Som den gyselige Kule, hvor min Stol er sat.
Derfor spar din Kløgt, tilbage drag kun til dit Hiem!
Ingen List kan Hel bevæge. Troer Du ei hun veed,
At Du stod langt hellet borte fiernt fra denne Hal,
Skilt ved Jordens brede Klipper, ved et bundløst Hav
Og ved Luftens Strømme, hvis det giældte Baldur ei?
Ha, nu klynke Valhals Diser! blegt indsynke nu
Deres Liliekinder, voldsomt gaaer det fulde Bryst.
Baldur ønske de tilbage sig, den skiønne Gud,
Som de længer ei kan fange frækt ved Leflekunst.
Nu da han er svundet, skiænkes dig et naadigt Blik.
Siig, hvormange Kys har Freya lovet for din Færd?

Hermod.

Vidste Du, hvad Qval og Smerte Himmel, saasom Jord,
Føler ved sit Tab, da spotted Du ei Guder meer.
Men for høie milde Dyder er dit Hierte lukt.
Du begriber ei den fælleds Sorg ved fælleds Tab.

Hel.

Hykleri! og intet andet; flygtig Nyhedsruus!
Stoltheds Pragt! En falsk Forgyldning! Farve, bleget ud,
Naar kun trende Gange Solen Jorden har bestraalt.
Fælleds Tab og fælleds Kummer? Ha, i Lysets Hiem
Hersker Tvedragt, mens der lyves kiærlig Enighed.
Og at Du skal see, hvor sikker Hel er i sin Sag,
Hør da, hvad jeg lover! Hør det, og forundre Dig!
Dersom Himlen, Jorden, dersom hver en As og Alf,
Askurs Børn, og alle Stene, alle Dyr og Træ'r

Baldur græde vil af Helheim, med en fælleds Sorg,
Vel! da slipper jeg mit Bytte; skiænker ham igien.

Hermod.

Mener ærligt Du det Løvte, Dronning! som Du gav?

Hel.

Ved den Liiglugt, som bestandig flyder af mit Spiir,
Ved de sultne Kragers Hylen over Aadslet; ved
Brustne Blik, ved dødblaae Negler, Gravens kolde Sveed —
Jeg har meent mit Ord.

Hermod.

Nu aander selv i Niffelheim
Hermod mere let end nys i Valaskialfens Gaard.

Hel.

Fryd Dig ei for tidligt Hermod! Altfor snare Fryd
Kunde gjøre Smerten større, hvis den skuffet blev.

Hermod.

Staaer det kun til Oververdnen, ei til Utgards Drot,
Saa er Baldur frelst, saa er Valhallas Kummer endt.

Hel.

Saa forlad forhadte Gud mit Rige da paa Stand.
Lidet vist din lækkre Gane vilde kildres, hvis
Hel til Giæst Dig bød, hvor Bordet kun er Hunger nævnt
Kniven Sult, og Blegsot Kokken. Skynd Dig, drag herfra
Til dit Valaskialf, og meld dem mine Løvter der! —

Hermod.

Jeg gaaer. — Men først min Broder, Asa-Baldur! først
Tag mit Farvel, og trøst Dig i din Eensomhed,
Til Jordens og til Himlens rige Taarestrøm
Har dannet Floden, paa hvis salte Vover Du
Kan atter sætte Hringhorns Kiøl, og spænde Seil
Mod Livets Havn, som før mod Dødens. Men dit Blik
Undviger mig, er altid mørkt; Du haaber ei.

Ha, tal et Ord, hvis muligt det Dig er, saa tal
Til Hermod, før han Dig forlader. Baldur, tal!

Baldur.

Hvad Brag og Bulder? Baldur er forsvundet. Viig!
Fordunstet er den lange Drøm. Her drømmes meer.
Forstyr ei Søvnen ved min Moders muldne Bryst!

Hermod.

Ha, hvilken Lyd var dette? Hvilken sælsom Lyd!
Det klang, som naar de løse Stene, ved et Ryk
Af Jorden, falde sammen i en Oltidshøi
Med dæmpet Bulder, efterat i rolig Kraft
De fast har staaet mange hundred Aar, og trygt
Omhvælvet Krukkens Aske. — Baldur, siig, hvortil
Slig sorgfuld Vise? Qvæd en munter Glædesang!

Baldur (tier).

Hermod.

Du tier. Ha, den kiække Kraft, Dit Ungdomsmod
Er i den fæle Hule slukt; men sikkert skal
Det atter lue, naar de bedste Perler snart,
Daglyset eier, naar de hellige Taarer, har
Løskiøbt Dig af dit Slaveri. Men Friggas Søn!
Giv mig, ifald Du mægter det, et sikkert Tegn,
Som jeg kan bringe Hlidskialfs Herre, til Beviis,
At virkelig i Helheims Sal Hermodur stod.

Baldur

(rækker ham en Ring).

Hermod.

Du giver Ringen Drupner, som Hærfader paa
Dit Bryst henlagde, Ligets Pryd? Det Tegn er godt.
Som Ringen drypper altid fleer og altid fleer,
Saa skal den første Glæde, Hermod her har nydt,
Hel ved dit Løvte, stedse meer fordoble sig.
Jeg gaaer. Thi denne sørgelige Skyggesky,

Hvori jeg stander, dæmper næsten, skiøndt ei reent,
Min sunde Glæde. Snarlig rinder Ungdomsblod
Igien i Baldurs Aarer, i hans fromme Bryst.
Farvel! Jeg iler at forkynde Glædesbud.
Snart vil en fælleds Kummer avle fælleds Fryd.

Chor.

O hvi gik han, hvi gik han
Bort? Hans Straaler husvaled mig;
Og hans liflige Røst mig
Vakte blidt af min ængstlige
Feberslummer.
Nu bespænde mig atter
Ængstlige Drømme. Mit Hoved
Svimler. Et evigt
Fald jeg skuer. — Jeg styrter
Ned af et Taarn! — Jeg vil reise mig
Op for en Morder og flye; men kan ei.
Aanden drager jeg tungt, som naar i
Livet min Mund
Dybt under Søvnen i Volkrets
Duun sig forvirred.
Hu! Hvad er det? Hu!
Nu begynder Legen paa ny, med
Rangler af Dødningknokler og Fløiter af
Hule Laarbeen og
Trommer af skrallende Pandeskaller.
Hvad omspænder mig?
Hvad nedtynger og qvæler mit Bryst?
Hvor hun griner, den blaahvide Hel!
O Jammer! O Jammer! O Jammer!

Mimers Lund.

Frigga.

Nei! denne Sorg udholder ei min Moderbarm.
Skiøndt Haabet vinker, trøster, skiøndt ved Hermods Ord
Jeg veed, at denne store Qval vil vende sig

Til større Glæde, græmmer det mig dog at gaae
I tausen Hal blandt blege Guder. Vidste de
Den Fryd, som foreſtaaer dem, vidste de, som jeg,
At hver en Taare bringer Baldur mere nær
Til Valhal, mere fiern fra Niflheim; — ja da var
Det dem Umulighed at sørge; Helas List
Vandt Seier da. Thi klart jeg skuer Hexens Sind:
At sørge for at glædes — hvor urimeligt!
Saa tænkte hun. Men bøde skal hun for sin List,
Og miste Byttet. Snilde Hermod! Bolde Svend!
Tak være Dig, at daarligt ei Du med en svag
Letsindig Tunge spildte Friggas sidste Haab.
De veed det ei, de høie Guder; alle troe
At tabt for evig Baldur er, og derfor dybt
De græmmes, derfor græmmes hele Jordens Land.
Thi ei var det nødvendigt ved Heroldens Røst
At byde Sorg for Baldur; nei, hans tause Død
Har, mere stærkt end Giallerhornets vilde Klang,
I hvert et Hiertes dunkle Vraa raabt Sorgen frem.
Kun Hermod veed, og Frigga, Helas Løgter; dog
Det dæmper ei min Kummers Magt og Hermods ei.
Thi Frygt og Uro — Trællene, som Skiæbnens Mø,
Langt forud løbe, — knuge Hiertet ofte meer,
End Tærnen selv: Fortvivlelse, som efter gaaer
Med langsom Gang og bærer Slæbet. — Thi naar hist
Jeg seer dem tause sidde, blege, Haand paa Kind,
Med stive Blik at gruble; naar jeg Freya seer
At sønderslide sine lange, gule Haar
Med disse Hænder, krysted af nyfaldne Snee;
Naar Odin selv paa Hlidskialf midt i al sin Glands
Nedslagen grubler; naar hans Øie, som tilforn
Var Kildevæld for Kraften, i det stolte Skin
Er ene mørkt; naar uvilkaarlig Bragis Haand
Med modløs Skiælven, før saa sikker, famler mat
I Harpens Guld, og vildnes i den slappe Stræng,

I Aftnens Dunkelhed og Taushed; og naar Niord
Høit hyler fra sit Noatun; da tykkes mig:
(Endskiøndt jeg bedre veed det) denne store Sorg
Er altfor vigtig, vældig, for et ringe Tab
Af nogle Timer. Rundtomkring Hler-Ægirs Ø
Har Havets blege Piger sat paa Sandet sig;
I havgrønt Klæde viklet og med Muslingskal
I vaaden Lok, bedrøvet sidder Bølgens Mø,
Og, mørkeblaat, er Øiet fuldt af Taaren klar.
Hvor mildt den stille Foraarsregn paa Bøgens Blad
Med Glindsen glider! Freya græder i sit Slot
Af Luft. Jeg seer din Taare, hvor den falder luun
Paa mine Blomster. Ak, den bøier Roserne!
Alt er saa tyst. Det muntre Vildt selv standset har
Sin Gang. See! Hinden hisset staaer og stirrer stivt
Med Graad i Øiet; from-enfoldig er dens Sorg.
Naturen græder. Hulde Tø! hvert Blad til Jord
Sig bøier. Sneglen selv paa Træets runkne Bark
Frivillig lader falde ned i Græsset sig,
Og offrer i et Øieblik sit halve Livs
Besværliglange Reise. Fuglens Sørgesang
I Aften toner med langtmere mat, langtmeer
Veemodig Klagesmeltning. Selv det haarde Field,
Som blotter under Birkens Hang sit nøgne Bryst
Og viser Malmets gyldne Veie, sveder koldt,
Og Malmet giver Duggens Taare dobbelt Glands. —
Men hvilken Sang jeg hører fiernt! Den nærmer sig.
Den hylder Sorgen, bruser dog ei vild og barsk
Med rædsom Støien; Blidhed huldt har dulmet den.
Ha; det er Jordens Piger, er en talrig Flok
Hyrdinder; langsomt nærme de sig Lunden alt.
Bag Løvet vil jeg høre mine Døttres Sang.

Choret.

Græsser nu, Faar! hvor I vil,
Løber paa Fieldene

Vildt, og bræger om Læ
Uden at finde det.
Løb, mit Dæggelam! løb!
Nedstyrt for Ulven, og
Blød kun frit for dens Tand!
Ei begræder din Død jeg meer.

Ak, thi min Baldur er død!
Og da den Hellige
Faldt, da blegned med ham
Al min Lyksalighed.
Hvor er nu Hyrdernes Lyst?
Hvor nu Hyrdindernes
Ven, som smilte saa mildt
Salig Fromhed i Alles Bryst?

Ofte ved Tusmørkets Tid,
Naar jeg bag Løvene
Sad, med Haand under Kind,
Kom han fra Bakken hist;
Kom saa faur og saa skiøn,
Spurgte mig smilende:
Mø! hvi grubler Du der?
Fryd Dig! Du skal en Beiler faae.

Ak, han er død, han er død!
Og jeg skal aldrig ham
Skue; min Yngling saa skiøn,
Rank og belokket, ei
Kommer i Skumringens Tid
Mere fra Bierget; thi
Kold er for evig og bleg
Nu den Læbe, som trøsted mig.

Frigga.

O søde Kummer! Lykkelige Dalens Mø!
Dit Hierte, som en rolig Kilde, hvælvet om
Af hvide Lilier, qvælder i en stille Gang;
Og gaaer det høit — da skaffer sig af Oiets Blaa
Den stegne Bølge Luft, som Graad, paa røden Kind.
Let præger fællebs Sorg sit Stempel i dit Bryst.
Men ogsaa Du vil lide ved min Baldurs Drab,

Og øfte sande bittert, seent, ak altfor seent,
At Kiærlighedens fromme Gud er død, naar der
Du finder en Forræder, hvor Du vented vist
En trofast Beiler. — Ha, men stille! Hist jeg seer
Den skiønne Heimdal, Broens Vogter, nærme sig.
Omkring hans Skulder hænger i et broget Baand
Det gule Giallerhorn; og ved hans venstre Lænd
Jeg seer det Sværd som Hofud kaldes. Rask han gaaer.
Hans Læbe trækker med et venligt Smiil sig ind,
Og lader Mundens gyldne Tænder glimte frem.
Hvad driver Dig, Du snilde Gud! til denne Lund?

Heimdal.

At vogte Broen troligt er min Guddomspligt;
Dog overlader stundom jeg de Møer syv,
Som fødte mig til Verden, mit Forretningskald;
Naar Jomfru Rød og Jomfru Guul og Jomfru Blaa,
De tre fornemste, stadigt underholde kun
Bestandig Broens Lamper, har jeg ingen Frygt
For dem af mindre Vigtighed, som blande sig
Med hine. Plat umuligt var det mig idag
At overskue Jorden med mit Falkeblik;
Thi denne Kummer knuger selve Guders Bryst.

Frigga.

Ha Du, hvem Valhal kalder sin aarvaagne Gud,
Du, som har mindre Søvn behov end selv en Fugl,
Der seer saa skarpt ved Nat som Dag, og fiernt som nær;
Som hører Græsset groe af Jorden, Uld paa Faar;
Siig, saae Du Sorg og hørte Klynken, Jorden om?

Heimdal.

I haabløs Jamren vaander hele Jorden sig.

Frigga.

Ha Fryd! det klarer atter op i Østens Kant.

Heimdal.

Den fryder dig, den store Qval, o grønne Frigg?

Frigga.

Saa frydes ikke Jordens Land ved Morgensol.

Heimdal.

Har Viisdoms Gaade skiult sig bag dit Gudomsord?

Frigga.

Tal! Tal! beskriv mig hver en Kummer, fryd mit Sind!

Heimdal.

Med Taushed maa jeg skildre Dig den tause Nød.

Frigga.

Din Taushed klinger bedre mig end Bragis Sang.

Heimdal.

Hvordan forstaaer jeg, Guders Moder! dette Sprog?

Frigga.

Den stærke Regn skal vække Haabets Blomster frem.

Heimdal.

Du haaber? Frigga haaber? Høie Dis! forkynd —

Frigga.

Det kommer Dig til at forkynde, Heimdal! Dig.
Fuldend den Glæde, Du har vakt i dette Bryst,
Men vogt Dig for Letsindighed! og mindes vel:
Ved Letsind tabte Jorden Baldur; kun ved den
Fik Mørkets Fyrste Magt i Hænde. Derfor siig,
Er dette Bud, Du bringer Frigga, virkelig
I Sandhed talt? Hvad eller kasted Du dit Ord
Uagtsomt hen, og tyder det: at rundtomkring,
Saavidt Du overskuer Jordens Land, er Sorg,
Sorg mellem Ligegyldighed, skiøndt meest af Sorg?
O svar!

Heimdal.

Din Adfærd, Frigga! bliver en Gaade mig.

Mit Ord var sanddru! Alting sørger, hvor man se
Høit elskes Baldur; alle Hierter græmme sig.
Kun — ha, men det fortiener at bebudes ei.

Frigga.

Kun? Dækte Du med Haabets grønne Foraarsl
En Morderdolk? Har Gift Du gydt i Suttungs Mi
Siig, skiulte Du i Yduns Æble Dødens Orm?
Kun? Ha, Letsindige! Veed Du, veed Du, at et Ku
Kan dræbe Frigga?

Heimdal.

Dronning! jeg forstaaer Dig e

Frigga.

Hvo sørger ei?

Heimdal.

Dit Hierte hidser Sorgen op;
Det maler sorte Billeder. I Harm Du troer,
At burde vredes over Jordens Kulde; troer
At store Flokke, mange Mænd, med Rolighed
Fornummet Lokes Udaad har, og sørger ei?
Nei, Odins Hustru! Hver, som er at agtes værd,
Henslæber som en Natteskygge langsomt sig,
Og søger Eensomhed og Mørke, for i Ro
At give det beklemte Hierte Luft. Kun Een —

Frigga.

Forstum! Ha Ulyksalige! forstum og fly!

Heimdal.

Jeg tier, Guders Dronning! lyder taus dit Bud.

Frigga.

Nei tale skal Du, støde Dolken i mit Bryst.

Heimdal.

Hvormed har jeg forsyndet mig mod Frigga Dig?

Frigga.

O Heimdal, tøv et Øieblik, en liden Stund!

Heimdal.
Til Veemod vender hurtig sig din Vredes Harm?
Frigga.
O skaan din Dronning! skaan den høie Friggas Bryst!
Heimdal.
Ved Tale bedst jeg ender hver ugrundet Frygt.
Frigga.
Hvo sørger ei for Baldurs Død? Hvo sørger ei?
Heimdal.
En Eneste! — Det var som havde Skiæbnen selv
Didhen den Sorgesløse sat, for desto meer
Ved dette Modsæt Sorgens Kraft at tyde med
Et vældigt Træk. Saa falder undertiden Hagl
Midt under Somrens Luunhed ned i Lilien; saa
Fordunkles stundom Middagssolen. Hvor jeg saae,
Der havde Veemod over Mørkets Nidingsdaad
Sit Perleklæde kastet; tusind Taarers Dug
Husvaled os mod Heklas Brand. Kun fiernt i Nord
Mit Øie standsed ved et egent Syn; thi der
Med puklet Ryg og Krykkestav, bleg paa en Steen,
Jeg fandt en Qvinde sidde; sortforbrændte Field,
Med gustne Fyrrestammer, hvælved skummelt sig
Og danned Hulen, hvor hun sad; ved Hulen stod
Et Kiær, hvor Vandet mosesurt bevægtes blot
Af Frøer og Tudser; men om Biergets golde Tind
Svang Flagermusen ækkelt hen sin lodne Krop.
Og over Hulen ruged dybt en kulsort Sky,
Som skiulte Maanens brede Lys; een Straale kun
Faldt giennem Riften, dybt i Hallen, hvor hun sad,
Og leged paa den Bleges Ansigt. Rolig sad
Hun der og rokked; som hun rokked, nynned hun
Med hæsen Stemme tit igien den samme Sang.

Frigga.

Gientag den Sang! Thi vigtigt er mig hvert et Ord

Heimdal.

Den var af usfelt Nemme, hvis Hukommelse
Slig stakket Vise glemte strax. Hun igientog
Den uophørligt; rokked alt imens paa Steen.
Med Krop og Hoved viklet i et kulsort Slør,
Med gule Maanskin paa den blegtindfaldne Kind,
Sad hun, et Spøgels saare lig ved Midienat,
Paa sunkne Bauta.

Frigga.

Heimdal, hendes Sørgesang

Heimdal.

Hun sang: „Med tørre Taarer Tok begræder haart
Den skiønne Baldurs bratte Død og Valinfart.
Dog holde Hel ham stedse kun i Hallen fast.“
Og saadan gik det igientaget, altid fort.
Men Frigga! — thi jeg seer Du blegner, — sig, hvor ka:
Slig usfel Qvind forfærde vel din Guddomssiæl?
Gudinde! Men hun hører ei. Ha, kan en Hex
Nedslaae dit Sind? Du som tilbedes af en heel
Livsalig Jord?

Frigga.

Du blinde Daare! tie og fly!
Dog at Du ei fremdeles i din Tilfredshed
Skal bryste Dig af Styrken, medens Frigga bleg
Fortvivlet river af sit lange Hovedhaar,
Saa viid: Mit Haab, og Himlens, stod til denne Graad
„Hvis hele Verden sørged,“ saa var Helas Ord,
„Da skulde Baldur atter skue Lyfets Kraft.“
Og Alting græd — og Friggas Hierte trøsted sig;
Men Een har rolig, ligegyldig hørt hans Død;
Og, som den Grummes Taarer, er nu Haabets Væll

For evig spærret. Nu, først nu er Baldur dræbt!
Du tier Heimdal? blegner; har Du hørt mig? Svar!

Heimdal.

Hvormed, Du evige Gudinde? Lœbens Røst?
O kun det allerskrækkeligste Vildheds Giald
Fra Hornets Indvold, hvorved Verdens Indvold brast,
Var Svar, som her sig sømmed. Ha men, Moder! end,
End er ei Timen kommen. — Baldur! der var Haab
Og Mulighed? Og Heimdal stod med kold Foragt,
Og skued den Misgierning, som har bundet Dig
Til Dødens Hal med Evighedens Lænker fast?
Nu Straf og Død! Nu Straf og Qval! Thi denne Hær
Er sendt fra Underverdnens Kæmper; det er klart.
Jeg flagrer op til Valaskialf, snelt som en Ørn;
Og Snotra, som er viis og klygtig, pønse skal
Paa en uhørt og hidtil aldrig funden Qval.
Saa vil jeg græde, Baldur! naar min Taare meer
Ei hiælpe kan Dig, end den kolde Morgendug
Et Træ i Sommertørken, vil jeg græde dog;
Og dobbelt, med to hvalte Buer, skal min Bro
Da straale giennem faldne Graad, for Jordens Børn;
I klare Striber Farven lue; paa sin Bro
Skal Heimdal staae med Giallerhorn for Mund, og der
Urokkelig, fortvivlet vente Ragnarørk.

Hermod (kommer).

Umag Dig ei, Misgierningen er tugtet alt.

Heimdal.

Alt Daaden rygtedes i Valhal, Hermod? Tal!

Hermod.

Bekiendt og straffet er den hardt paa Nidingen.

Heimdal.

Forkynd, hvad sig tildraget har, Hærfaders Svend!

Hermod.

Den Herr, som sad bag sortforbrændte nøgne Field,
Hvor gustne Fyrrestammer sveied, hvor et Kiær
Af Tudser rørtes, hvor den lodne Flagermuus
Sin skumle Kreds i Mørket slog; hvor Maanen faldt
Fra Skyens Rift i Hulen, paa den blege Kind —
Den Herr var Loke Laufeysøn!

Heimdal.

Ha, onde Lok!
Saa har da paa din Ondskab nu Du Kronen sat?

Hermod.

Han angred ei sin egen Daad, den Ædles Drab.
Med tørre Taarer Baldurs Død han kold begræd.
Men da paa Hlidskialf Odin saae hans Nidingværk,
(Thi hvor formaaer Forvandlingskunst at binde vel
Den høie Hlidskialfs Gramur?), see da sendte flux
Han Alfer ud at gribe fat Forræderen.
Da flygted Loke til en Hal paa Filefield,
Hvorfra til alle Kanter ud han saae; men der
Ei heller sikker, trylled han sig om, blev Lax,
Og skiulte sig paa Bunden af Frananгurs Fos.
Da toge Guder Fiskegarn; (han havde selv
Dem Kunsten lært) og kasted det i Flodens Dyb.
Thor Garnet holdt paa denne Side Stranden, men
De andre Valhals Guder hisset. See, da sank
Til Bunds bag Flodens runde Steen, Forbryderen.
Men, tyngt med Bly, til Bunden atter Garnet sank;
Da smutted ei den falske Niding længer bort.
Thi ud til Veltestedet vaded Thor, og greb
Ham fat; og skiøndt han smidig krummed sig og gled
Med slimet Sprætten mellem Gudens Fingre, holdt
Den Stærkes Haand dog sikkert ham i Halen fast.
Da blev han, uden Naade, hen i Hulen bragt,
Hvor Stene skummelt hvælve; hvor kun Slangers Lyd

Er hørt; hvor Dunsten sniger som en Morder sig;
Hvor Maanens hule Øie titter stundom kun
I Loftets Hul; hvor Øgler flætte Tæppet blødt.
Tre flade Klipper reistes høit paa Kanten op,
Der blev han strakt. Hans Sønner, Vali, Narfe, stod
Og saae derpaa. Da trylled moren til en Ulv
Den bistre Odin Narfe; da med Ulvs Natur
Begavet nu han lugted Kiød, da sønderfled
Han graadig Vali, før hans egen Broder, grumt.
Med Sønnens Tarm til Fieldet Odin Loke bandt.
Den ene Klippe støder mod hans Skulderblad,
Den anden mod hans Lænder, tredie mod hans Fod.
Men Skade tog en giftig Snog, og fæsted den
Nær oven Lokes Hoved, at den dryppe kan
Udi hans Øine sin Forgift; dog Signi staaer,
Hans Viv, og græder, skiøndt han libt fortiener det,
(Dog deler gierne Qvinden trofast Mandens Kaar);
Utrættet holder over ham sin gyldne Skaal
Hun trolig, at Forgiften ei skal Øiet naae.
Men er den fuld, da gaaer hun bort at slaae den ud;
Imedens drypper Giften mellem Lokes Bryn,
Og foraarsager ham en saadan Qval, at fælt
Ret som en Orm han krymper sig. Paa denne Viis
Han ryster Jorden i sin Krampe. Deraf kom
Den Skiælven, som Du nys fornam, og ofte vist
Fra Tid til Tid fornemmer efter denne Dag,
Ledsaget af hans hule Brøl fra dyben Grund.

Heimdal.

Seer Du den høie Moder? Taus i ædel Sorg
Som en Biørninde, der sit Foster mistet har,
I Lundens Skygger vandrer hun med tunge Skridt,
Med Øiet stivt paa Jorden fæstet. Broder, kom!
Forstyr ei hendes Eensomhed; thi ene den
Og Tiden læge kan det dybe Hiertesaar.

(Heimdal og Hermod gaae).

Frigga.

(vaagner af sin Grublen, og træder lyttende frem).

Ha, hvad er dette? Har jeg hørt det, eller var
Det kun en Klang i Øret? Odin! Ygdrasil!
En Skare nærmer sig af Asturs Sønner hid,
Til munter Dands, ved Pibers og ved Trommers Lyd.
Har Raseri bemestret sig da Jorden reent?
Den standser ved min Blodsteen, dandser trindt om den,
Og synger Glædessange lydt? — Ha, frække Flok!

Choret.

See fra dit hellige
Fænsal, o Moder! vor
Lyst og vor Munterhed.
Høit dine Sønner sig
Fryde ved Haabet, som
Glæder dit Hierte nu.

Frigga.

Ha, Formastelse! hvad?
Støvets Orm! Du vover at nærme Dig,
Munter i Smil,
Munter i Gang,
Jordens forbittrede Dronning, mig?
Og Du blegner ei for min Magt?
Og Du frygter ei, at min Haand
Skal Dig knuse paa Stand?

Choret.

Hellige Moder! et Ord
Drev, som en Luftning i Vaar,
Blikkenes Sky.
Bleg, nedbøiet, ved Arnen jeg sad,
Askebestrøet,
Siunken i Qval;
Da kom hurtig den vingede
Gud Hermoder og trøsted mig.

Frigga.

Hersker da Vanvid — ja
Vanvid, Vanvid hersker blandt Guderne.

Han fortrøsted Dig, han?
Daarlige Flok!
Og hvordan, og hvormed?

Choret.

At min Graad, at min venlige Taarestrøm
Skulde kiøbe den fromme, den elskte
Gud af Graven.

Frigga.

Har Du venlige Taarer grædt?
Nu saa græd, nu saa hyl
Bittre, salte Fortvivlelsestaarer.

Choret.

Hvad siger Frigga, min Moder?
Tal, jeg besværger Dig, tal!

Frigga.

Større, stærkere Steen, end Dovres
Kampeklipper,
Væltet for Graven er;
Iis, som i Grønlands Nat, nu
Dækker evig hans Bryst.

Choret.

Hvad siger Frigga, min Moder?
Tal, jeg besværger Dig, tal?

Frigga.

Evig for Dig
Baldur er tabt.

Choret.

Vee, hvad forkynder Du?

Frigga.

Evig er slugt
Fromhedens Ild;
Tusmørk, sludfulde Stormvind
Ruger, hvirvler sig trindt om min Jord.

Choret.

O Vee!
Skrækfuldt er ei, som dit Ord,
Heklas Field,

Naar det brøler i Natten og spyer,
Naar det rækker af fraadende Svælg
Tungen i Blod.
Nær ei knuser den gloende Steen,
Som dit Ord.

Frigga.

Evig for Dig
Baldur er tabt.

Choret.

Vee, hvad forkynder Du?

Frigga.

Gusten, grulig og guul
Ruger nu Hel, den blaahvide Drage,
Steds aarvaagen, skiælende bister
Over sit Bytte.

Choret.

Siunken i Gruus er
Midgards Stad!

Frigga.

Arme! midt i min Qval
Ynkes jeg meest over Dig.

Choret.

Siunken i Gruus
Er Midgards Stad!

Frigga.

Sønderriv dine Klæder, og hyl!

Choret.

Jeg lyder Dig, Dronning!

Frigga.

Askebestrø
Tindingens Guld!

Choret.

Ja, thi min Baldur er dræbt.

Frigga.

Udriv, Olding! dit Skiæg;

Saar, i din Qval,
Pige! din Barm.

Choret.

Ja! thi min Baldur er død.

Frigga.

Tre Gange gientag Fortvivlelsens Skrig!

Choret.

Vee! Vee! Vee!

Frigga.

Selv fortvivlet, forlader
Frigga Fortvivlelsen;
Selv i haabløs Sorg, den
Haabløs Sørgende.
Haabløs — Ha! thi for evig
Baldur er tabt!

(Hun gaaer.)

Choret.

Siunken i Gruus er
Midgards Stad!

Spaaqvinden Vala
træder frem.

Ei for evig! Du fortvivler, og i din Fortvivlelse
Trænger Du med sorgfuldt Øie slet igiennem Tidens Slør,
Høie Frigga! Jordens Dronning. Men den gamle Vala spaaer,
Hvad i Nordens dybe Kilde hun ved Stierneglimt har læst.
Lokes Ondskab længe seirer, det er vist; og Grumheds Nat
Dækker Asernes Bedrifter, saa dem Jorden glemmer fast;
Men naar dybt den gamle Verden siunken er i Tidens Mulm,
Løfter stærk Alfader Jorden græsgrøn giennem Havets Skum.
Thor er dræbt, men Mod og Styrke, Gudens Sønner dræbtes ei.
Asa-Baldur, Asa-Hødur vaagne da, som Dag og Nat,
Sætte sig i Lund og tale broderligt om svunden Old.

Og der ligger, som et Brætspil, næsten skiult i høie Græs,
Tryllet om til gyldne Brikker, den forsvundne Heltetid.
Da har Solen født en Datter, som er mere faur end hun.
Reddet har en Mand og Qvinde sig fra Verdens Undergang.
Lif selv vorder Stammefader til en ung forædlet Slægt.
Aukthors Hammer, Asa-Baldur! Du forvandler til et Kors,
Og i Kraftens Sværd sig slynge Fromheds Lilier, Yduns Frugt.

Langbarderne.

(1826.)

Snio, Venilernes Konge.
Gambaruk, hans Søster.
Ebbo, } hendes Sønner.
Aki, }
Butle, } Helte.
Humble, }
Jarmerik, }
En Olding.
En lille Dreng.
En Herold.
Chor af Kæmper og Hofgoder.

Handlingen foregaaer i Vensyssel i Jylland.

En Lund i Skoven.

Snio med Kæmper.

Snio.

O mine Sønner! Fædrelandets stærke Mænd!
Dyb Sorg nedtrykker Snios Aand, Ier Vaabendrots;
En Mand, hvem ellers Nød ei bøier Nakken let;
Hvem selv I valgte, løftet høit paa blanken Skiold.
Dog intet gavner Mandomsmod og Tapperhed,
Mod en usynlig Fiende, sendt fra Jothunheim.
Thi her det giælder ei, med Asa-Bragis Sang,
I Helterækker, bryniedækt, og Skiold ved Skiold,
At møde Saxer, eller Bretlands Snekkeflok.
Nei, frygteligt i Mulmet kogle Troldene,
Sendt' Jotland, som den skummelblege Hungersnød.
Da vore Fædre drog fra fiernest Asaland,
Frivilligt Østens rige Goder misted de,
Men bytted gierne Dabbel-Frugt og Rosers Flor
Med grønnen Rug, der trives bedst bag Vintersnee.
Thi daglig trænger, Asathor! din Søn til Strid;
Og hvor han ei kan kæmpe meer mod Mennesker,
Han kæmper mod Naturen, slutter aldrig Fred;
At magelig Dorskhed sløve skal ei Armens Kraft.
Men nu har Moder Frigga, med det grønne Skrud,
Forladt vor Halvø, med sin Tindings Axekrands.

Nu sidder Hel paa Heden; mens den golde Blæst
Henhvirvler Sandet over Markens brune Lyng;
Og snart forvandler Hungren os til Skrantninger.

Choret.

Saa var Alfaders Bud,
At med tærende Sot, barmqvælende Dødsfrygt,
Straffes, i Helheims mørkeste Vraa,
Nidingen skulde, som skiælvende svag,
Feig, miskiendte sit Mandbomshverv;
Fordi han med Rædsel, Thor! undveeg
Dit blinkende Sværd, lynende Spydskaft,
Skal evindelig Qvalangst,
I et Dødningebeens udmarvede Rør,
Evig ham true.
Men hvad forbrød, Hlorrida! nu
Dine lydige Sønner?
Som, paa svageste Vink af Stridshammeren Miølnir,
Giorded med Sværd brat mandige Lænd,
Sadled til Færd høitvrindskende Ganger? Stak
Flaget, i Raa heist, over svulmende Seil,
Naar din Purpur-Hielmbusk vifted?
Hvorfor skal Manddrabs høirøde Stænk ei
Mærke dem til Einheriar meer? Siig
Hvad vi forbrød, at med Foragt Du
Ryggen os vender, og giver i Vold
Til en Svartalfs mattende Giøglen?

Snio.

Mit hele Haab staaer nu til Odins Offerpræst,
Som hist paa Stenen spaaer af Oxens lunkne Blod,
Og Indvoldsdampen, om der Frelse gives end.
Men hvad betyder denne Larm? Hvo bringes mig
Bagbunden, som en Fange, snørt i Strikkerne?

Butle og **flere Helte** bringe **Jarmerik** bagbunden.

Butle.

En Overtræder, Konning her vi bringe Dig.

Jarmerik.

En Mand, som uretfærdigt lider Overlast.

Butle.

Som spottet uforskammet har dit Herrebud.

Jarmerik.

Som sig nøiagtig, Konge! til dit Ord har holdt.

Butle.

For at forøge Manglen ei, befol Du viis,
At ingen Mand i Giæstebud, med Øllet meer
Ophidse maatte Hiernen, til letfindig Lyst.

Jarmerik.

Uviis jeg kalder Den, der stækker Vingerne
Paa Falken, som han bruger selv til Fuglejagt.

Butle.

Men naar din Frænde savner Korn til dagligt Brød,
Hvor kan Du spilde Maltet da, saa hierteløs?

Jarmerik.

Hvad kommer mig min Frænde ved? Hver voxen Mand
Selvstændig sørge for sig selv! Behøver han
En Amme, som med ængstlig Hu ham dier end?

Butle.

Venilers Drot ophæved alle Drikkelag;
I denne Nød maa intet Ølhorn tømmes meer.

Jarmerik.

Den Lov jeg ogsaa lydig har og ærligt holdt;
Thi, skilt Flokken, søbed i min Eensomhed
Jeg Øl af Bakken, med en sneehvid Elleskee.

Snio.

Man bragte mig et Budskab om din slette List;
Og jeg forbød hver Mand, ved selve Livets Tab,
At søbe, som at drikke.

Jarmerik.

Godt! jeg lød dit Bud;

Og var i Aftes silde saa beruset dog,
At Maanen knap jeg skilte meer fra Stiernerne.

Snio.

Nu, ved min Ring af roden Guld, stolt Jarmerik!
Saa skal Du doe! Hvo var af Eder Vidnesmænd,
Til Overtrædelsen?

Jarmerik.

Jeg har intet overtraadt.
Ei træde kunde jeg; overtræde plat ud ei;
Jeg strakte med en ærlig Ruus paa Bænken mig,
Og sov fortræfligt. Nu, med frisk Ædruelighed,
Paastaaer jeg kiæk for dig, i denne Morgenstund,
At Snios Bud er ei af Jarmerik overtraadt.

Snio.

I saae ham drikke, søbe dog?

Butle.

Nei, Herre, nei!
I Øllet brak han Brødet, tog saa Stumperne
Fra Bakken, stak i Munden dem med Fingrene,
Og spiste sig en Ruus, i det han mætted sig.

Snio.

Saa løser ham! Thi han har intet overtraadt.
(Jarmerik løses.)
Gak, milde Kæmpe! som din List, din Underfund
Kun bruge vil til Landsmænds Tab, og egen Skam.
For denne Gang slap Du fri og angerløs.
Men næstegang, naar Øllet Dig har giort til Dyr,
Paa hvilken Maade ligegodt — og brak Du det
Af Luften selv, ved Ilden løst til lette Damp, —
Da hænges Du paa Grenen, som den modne Frugt,
Indtil den stolte Fugl fra Sky fortærer dig.

Jarmerik.

Eengang maa jeg dog drikke mig en Ruus endnu
I dette Liv.

Snio.

Giør Dig, paa Livets sidste Dag,
Saa lystig eller sorrigfuld, som selv Du vil.

Jarmerik.

Jeg mener til dit Gravøl, min Venilerdrot!
Thi Den, som er for Hungersnød saa ræd, som Du,
Døer sikkert først; og store Kongers Hedenfart
Maa man jo feire ved et lystigt Giæstebud.
(Han gaaer.)

Gambaruk
(kommer med et stort Qvindefølge. De have alle de lange lysegule Haar kiæmte ned omkring Ansigtet, og samlede under Hagen med Egekrandse).

Snio.

Hvad komme der for Langebarder?

Gambaruk.

Broder Du
Har givet os et Hædersnavn. Behold det selv
For Dig og for dit Folk, det passer herligt sig:
Med lange Skiæg, naar Alderen tillader det,
Og med Stridsøren lang Venilen gaaer i Kamp.

Snio.

Hvad tyder dette Tog, min Søster Gambaruk?
Hvi har, med disse Qvinder, Du kiæmt Haaret ned
Om Kind og Hage? Bundet under Hagen det,
Som Skiæg, med Egens smuktudtungede Foraarsløv?

Gambaruk.

En Nattedrøm, min Broder Snio! spaaede mig:
Det Folk af Odin kunde vente Frelse vist,
Som først i denne Morgenstund hans Øine saae,
Fra Østens Vindve, naar han tidligt aabned det,
Mens Duggen faldt, og Fuglen sang paa vaaden Green.
Da raadvild nu jeg pønsed, traadte Freya selv

For Leiet mig og sagde: Lad din Qvindeflok
Mod Østen staae, som skiæggede Kæmper, i Morgengry!
Thi Odin elsker fagerlange Qvindehaar;
Og han vil undres, naar han skuer dem, som Skiæg
Paa Helten, dække Brystet. Længe dvæle vil
Paa denne Glands hans Faderøie, før han seer
Hen paa den øvrige skyggedækte Friggas Jord.
Som sagt, saa skeet: Vi stod i Rader mod Østen vendt,
Og fanged Morgnens første Straaler med vort Haar,
Som Fiskeren sølverskællet Fisk, i fine Næt.
Og neppe var det skeet, før Odins Offerpræst,
Der slagter Qvæg i Morgengry paa fladen Steen,
Henrykt af Dampen raabte: „Frelse vil vort Folk
Et sindrigt Raad, nedsendt en Mand fra Guderne."

Choret.

Har da nu Qvindernes List og Qvindernes Skiønhed
Virket igien, og forbunklet
Heltens Bedrift? Som da Loke, til Hoppe forvandlet,
Frelste fra baarlige Løvte
Guderne? Fanged Dig, Odin! med flagrende Guldhaar,
Møen igien? Som da Garderiks
Rinda dig trylled til Tærne; til Orm
Gundlød hisset i Bierget;
Hvor den sødeste Miød Du drak af de smilende Læber.

Jordens Lyksalighed bringe de venlige Disar.
Takker ei Hiertet for Elskov
Freya din Magt? Og skiænker ei Yduns rødmende Frugter
Livet huldsalige Friskhed?
Qvæger ei Sif i sin Hvidarm Thor? medens Saga
Tegner Bedrifter paa Skiold; medens Eirs Rod
Banesaar leger; og Frigg
Huldt langhaarede Kornax
Skiænker den grønnende Jord, hvor Sangfuglskarerne qvidbre?

Men nu vender Ryggen Du din Slægt!
Guultvisnede Marker
Savne saftige Græs; dit Ax,
Huult, uden Meelstof,

Yder ei kraftigt Brød. Oxen forgieves
Bag Tidslens Busk, bedækt
Kun af det Sandstøv, som Somrens Blæst
Kasted, søger sit Ophold.
Og svag sig slæber
Skiælvende Ganger, som fordum
Stolt, med det funklende Blik, vrindskende
Brød i fiendtlige Fylke.

Ingen Sky, med Roser og med Guld,
Afkiølende, flygtig,
Pryder silbige Qvæld. Din Telt,
Niord! Du ei opslaaer,
Skiænker ei lislig Regn. Blomsten oplader
Sin smægtende Kalk; dens Tørst
Læsker med Draaber ei sparsom Dug.
Skoven sænker sit Hoved! —

O Frigga, Moder!
Over din Slægt forbarm Dig,
Send vederqvægende Regn! Aukathor,
Luften kiøl med din Hammer!
(De gaae.)

Ebbo
(kommer alene, i dybe Tanker).

„Et sindrigt Raad, nedsendt en Mand fra Guderne,
Skal frelse Folket!" — Var ei saa min Moders Drøm?
Ja, ja — jeg har det! Pludselig, men stærkbestemt,
Opstod den klare Tanke mig i mørken Siæl.
I Havsnød reddes Noget, at ei Alt gaaer tabt!
Meer knap er Høstens Modenhed end Vaarens Haab;
Thi ryster Storm fra Qvisten hviden Blomstersnee,
At Stammen ei, ved altfor giftig Frugtbarhed,
Skal tæres hen og visne. — Bort Betænksomhed!
Børn, Oldinge — maae dræbes. — Snekken seiler læk
Paa Verdenshavet, — og med hvert et Dieblik
Staaer Vandet høiere. Hurtig nu en Redningshiælp!
Hvad tabe disse Smaa, som hverken kiende ret

Til Livet eller Døden? Der, — som Dyrene
Sig Slagterbænken, — nærme dette Leiested,
Hvor længst og roligst slumres? — Og skal Oldingen
I Veien staae den friske Mand? Hvi tøver han
Da med et Spring, som bringer ham i Odins Favn?
Og tør han ei? — Vel — stød ham ned! — I Valaskialf
Han takker Dig, som Baadsmand, for sin Overfart.

Jarmerik kommer med **Humble** og **Butle.**

Jarmerik.

Ha Ebbo, Konning Snios raske Søsterson!
Langt mere viist end Drotten viis og heltestærk,
Vi takke dig! Dit Forslag Alles Bifald vandt.
Børn, Oldinge skal dræbes! Rundt, fra Thing til Thing
Dit Raad eenstemmigt samtykt blev af Heltene.
Nu kommer dog den Dag, da ingen tapper Mand
Tildeles knapt og karrigt meer sit Mundforraad;
Nu kan Enhver dog spise, drikke, som han vil,
Og straffes ei paa Livet, naar det lyster ham,
At giøre sig tilgode ved det fyldte Horn.

Ebbo.

Forvovne, plumpe Kæmpe! Du fornærmer mig;
Og jeg forlanger Fyldest for Forsmædelsen!

Jarmerik.

Hvordan? Min Ven — min Ebbo, jeg fornærmer Dig?

Ebbo.

Ja, blodigt! Og din Død kun tilfredsstiller mig.

Jarmerik.

Hvis sligt er skeet, da var det mod min Villie viist;
Thi ingen Mand jeg ønsker meer til Ven, end Dig.

Ebbo.

Og deri, Niding, just bestaaer Fornærmelsen!
En Jarmerik kan aldrig kaldes Ebbos Ven.

Jarmerik.

Men siig, hvad har jeg då forbrudt? Jeg holder jo
Med dig i Alt!

Ebbo.

Det maa Du ei!

Jarmerik.

Jeg billiger
Dit Helteforslag.

Ebbo.

Derfor bløde skal dit Bryst!
Thi ærligt er mit Raad, skiøndt det er rædselsfuldt,
Uegennyttigt, — ledet af Nødvendighed.
Men gierne gaaer til Drab ei Odins tappre Søn,
Som til et Gilde; lumpne Frækheds Overmod
Skal ikke troe, at være Viisdoms Ligemand;
Og vover sig en Morder i en Ædlings Lag,
Da vorder han af dragne Sværd tilbagestødt.

Jarmerik.

Velan! Jeg har en Glavind og en Arm som Du,
Og taaler ikke meer, at Du forhaaner mig.

Ebbo.

Mit Ord var kun en Indskrift paa din Bautasteen!

(De kæmpe, Jarmerik falder.)

Far hen, troløse Kæmpe! Flyv til Jothunheim!
Drik med Utgardeloke hisset svovlet Miød!
Du kommer til Thrudvanger ei hos Asathor.

(Gaaer.)

Hofgoderne komme fra Offerlunden.

Humble.

Jeg finder trodsigt, daarligt handle denne Mand.

Butle.

Den Heltegierning hver mig, for alle, just.

Humble.

At vende Sværdet mod sin Slægt, sit eget Blod?

Butle.

Naar Aabder i en Finger gaaer, afhugges den.

Humble.

Var Jarmerik ei tapper Helt?

Butle.

En Slange, Hund,
Er ogsaa tappre, derfor dog ei Mennesker.

Humble.

Han vredes over, at man er tilsinds som han?

Butle.

Den samme Handling tit har høistforskiellig Grund.

Humble.

Men stor er Jarmeriks Venneflok; den hævner ham.

Butle.

Ei Ebbos derfor blinke vil med Øinene.

Choret.

O Drotter kives ei! Formerer ei vor Nød,
Med ydermere Rasen og Uenighed!

(Kæmperne gaae.)

Chor af Guderne.

Askurs og Emblas daarlige Slægt!
Froet Du til din Undergang
Bærer dybt i dit eget Bryst,
Ormen, i Blomstens Kalk, lig.
Stor, stærk kunde Du vorde,
Hvis ei Tvedragt, fordærvelig opbragt,
Tæred din Marv, slog dig med Blindhed
Reent, og forødte din skiønne Kraft.
Derfor voxer nu brunt Lyng
Over den ranede Kornmark,

Fordi Plougjern vege for Sværdsods
Dræbende Lyn. Og med rødt Blod
Giøded Du Jorden, som vented
Hyggelig Pleie.
Men ei for langsomtfurende Ploug
Bredbringet Oxe, stærk, drøvtyggende,
Sindigtskridende, spændtes; hvor Hingsten
Stamped, ildøiet, flygtig,
Jorden haard, og besaaete
Marken med Bidslets
Flygtige Skum.

(De gaae.)

En Olding kommer med en **lille Dreng**; siden **Ebbo** med et mindre Barn paa Armen i Baggrunden.

Oldingen.

Min Fridleif, som paa Farfars Knæ saa tit har spøgt,
Nu skal vi gaae een Vandringsvei tilsammen, vi.

Barnet.

O gierne vandrer Bedstefader jeg med Dig.

Oldingen.

Har ei om Baldurs Breidablik jeg Dig fortalt?

Barnet.

Hvor Alfer lege?

Oldingen.

Ja, min bolde Fridleif! Der
Skal ogsaa Du nu vorde snart en Lysets Alf.

Barnet.

Men først en Mand, paa denne skiønne faste Jord.

Oldingen.

Ha den er ikke længer skiøn og sommergrøn!
Forbrændt er Marken, Løvet hang med slappe Blad,
Og Kilden klukker yndigt ei til Fuglens Sang.

Barnet.

Saa kommer der en anden Vaar med bedre Blomst.

Oldingen.

Ja, hist hos Baldur!

Barnet.

Du har sagt, der kommer man
Først efter Døden.

Oldingen.

Vi skal alle døe, min Søn!

Barnet.

Men leve først. Jeg gammel vorde vil som Du.

Oldingen (afsides).

Ha stakkels Barn! Hvorledes forberedes han?
Jeg er en Gubbe, Døden ei forfærder mig;
O gierne, hvis det baade kan mit Fædreland,
Vandlilierne mig skiule maae i Herthas Sø!
Hvis dig jeg kunde frelse blot fra Dødens Skræk,
Min stakkels Gut! meer bitter fast, end Døden selv.

Barnet.

Hvor er min Broder, Bedstefa'er? De bragte ham
Til Dammen hist. Hvad giør de med ham?

Ebbo

(træder frem i heftig Sindsbevægelse med Barnet paa Armen).

Drukned ham,
Som nyfødt Hund; — men heldigviis kom Ebbo til,
Den Lille strakte Haanden mod min Hellebard,
Som, sænkt i Vandet, redded ham fra Undergang.
Han greb om Spæret. Thor skee Tak! jeg frelste ham.
Der har Du ham tilbage!

(De Smaa omfavne hinanden.)

Ebbo.

Jeg forbandet har
Et ubesindigt Raad! — Den stolte Hiernes Drøm
Tit klinger smukt, og Ordet slaaer ei Ordet ned;
Men Barnets Blik i Aaen, men den Værdighed,
Hvormed din Skiæbne, Gubbe! Du imøde gaaer.
Slaaer min spidsfindige Tanke, som en Træl, i Støv.
Ved Odin! Skrig og Taarer havde tirret mig;
Med Barnets Blik bag Sivene — Lysalfen lig,
Der Ebbos Ære reddede, ei sit eget Liv, —
Kuldkastet har mit Forsæt. — Nei, ved Asathor! —
Børn, Gubber skal ei myrdes. Der er Siæl i dem;
Den visner ei som Blomsten, raadner ei som Frugt.
Frey være lovet! Ilden fik ei Overmagt;
Den første Gnist udslukte selv Mordbrænderen.

Oldingen.

O Ebbo! see nu kiender jeg vor Helt igien;
Thi tapper var Du altid, og om Kraftens Spær
Du vikled rask Høimodighedens Egegreen.

(Gaaer med Børnene.)

Snio og **Gambaruk** komme, fulgt af **Goderne.**

Snio (til Ebbo.)

Skumle Niding! som har ægget op mit Folk til Raseri. —

Gambaruk.

Morder, som vil Barnet dræbe! kiender Du en Moders
Qval?

Snio.

Ikke langt fra Oldingsvintren Snio selv, din Konning,
staaer;
Vil Du ikke Kongegubben støde selv i Dammen ned?

Gambaruk.

Hvis Du havde flere Brødre, laa mig een ved Moderbryst,
Sødt, med Smiil paa Alfelæben, vilde Du ei drukne ham?

Snio.

Jeg udstøder af mit Folk Dig! Skynd Dig i Landflygtighed,
Staa, foragtet, fiernt i Ørken, uden Stav og uden Ven!
Vrider Du da dine Hænder, raaber Du til Asathor,
Gid et mudret Kiær Du finde, hvori Du kan drukne Dig!

(Gaaer.)

Gambaruk.

Tidlig misted jeg min første, min hugprude, bedste Søn,
Aki drog til fierne Riger, og jeg saae ham aldrig meer;
Lever han endnu, da følge Moderens Velsignelser
Heltens Idræt! Tog ham Odin? — Ofte har mit Øie her
Ham begrædt alt, — skal begræde ham, mens dette Hierte slaaer.
Nu jeg mistet har den Anden, — ha, men ei ved bratte Død,
Ikke selv ved usle Sygdom, men ved skumle Nidingsværk.
Sorgen svækker mine Kræfter; men saamegen Kraft jeg har
Dog endnu, at, Ulyksalige! stærk jeg kan forbande Dig.

(Gaaer.)

Choret.

O Vee!
Hun gik bort, og i Harm sin Søn
Vildt hun forbanded. Hun hørte ham ei
Til sit Forsvar tale. Forfærdelsen
Slog ham med Stumhed; Læben den bandt.
Taus, som en Steen paa Heden, i Sand,
Staaer han nu der, uden Rune;
Tyder med Ord ei, hvad han skiuler
Kold i sin Barm.
Med dødt Blik, som et Liig bleg,
Sandsesløs og med Afsinds Ro,

Gnaver han Læben, og borer
Dybt i Græsset sit Spær.

Ebbo.

Staa der! Jeg bruger dig meer ei.

Choret.

Nu bevæger igien Lyd
Blodløse Mund; Nat=
Pustene lig, paa
Tærskelens Steen; naar
Gravhvælvingen aabnes.

Ebbo.

Har I hørt, min Moder forbanded mig?

Choret.

Uoverlagt var Dronningens Ord; thi
Dybt fortrudt i din Siæl var
Grumme Beslutning alt. Din Hærflok
Stiller Oprør trindt, og forhindrer
Oldingsdrabet og Barndrab.

Ebbo.

I har kiendt mig før; — var jeg slet Søn?
Var slet Broder og Ven jeg?

Choret.

I Kampen stedse Du Staldbroder tro
Var for din Landsmand; hævned, forsvared ham
Kiæk; gierne dit Spyd laante din Ven Du,
Naar hans eget brast; og din Ganger
Stod beredt for den Faldne.

Ebbo.

Og i Fred — hvad dømte man om mig?

Choret.

Uden Pral sad Du i Kongshal
Blid, lytted til Skialdsqvad,
Drak Heltens Minni, Kongens Hæder.
Misundelig ei,
Andres Bedrift
Roste Du tit.

Ebbo.

Har for mit Folk jeg
Kæmpet som Helt?

Choret.

Du har Seier bragt, hvor dit Sværd faldt.
Paa din Hielm sad Døden, en vild Grif,
Med kraftige Kløer, krumthvæssede Næb
Og forfærdeligt Øie. Din Gangers
Hvrindsken var kiendt overalt; og din Stang,
Naar langtborte den raged
Over din Flokk, giød Rædsel i Saxers og
Frisers Blod. Dig elsked
Thor. Paa sin Karm fra Kiørte han bid;
Hvor din Arm slog Fiendernes Mod.

Ebbo.

Men nu ruster i Balg Sværdet!
Og mit Spyd, boret i Græstørv,
Rykker aldrig min Arm atter til Strid.
Ikke nu meer glædes mit Blik, ved
Regnbuen at see, naar Skyens
Brogede Jomfru, naar Heimdal
Med sit Guldhorn kalder til Kamp Thor.

Nu bleg, som en Død, med blottet Tinding,
Odin lig, da paa Bænkehalmen
Panden han mærked blodig med Geirsodd,
Stiger jeg taus paa Lundens Blodsteen,
Lader i Græssets røde Blomster
Flyde mit Ynglingeblod. Men ingen
Jomfru græder ved Ebbos Nedlag,
Thi hans Moder forbanded ham!

(Han vil gaae.)

Butle kommer.

Gak ei til Selvmordsdøden, Du vort Fremtids Haab!
En bedre Skiæbne venter Dig. Venilerne.

Som tvende Hære dele sig; den ene Flok
Forlanger Oldings=Barne=Drabet; medens hin
Adlyder Snios ængstligfeige Skaansomhed.
Saa stil Dig fremst i Spidsen for den vrede Flok,
Og hævn, som sig en Kæmpe bør, Forsmædelsen!

Ebbo.

Ja, Butle! ja jeg iler til en ærlig Hævn.
(Gaaer med Butle.)

Choret.

Paa letsindige Fugls Viis,
Fanges Lærken i Mark let,
Naar det nærende Kornfrø
Kun i Fælden man kaster. Men,
Med Forstandsbrug, Mennesket fik
En udødelig Siæl, Alfader, af Dig!
Som kan skiælne Bedrift. I Hlidskialf
Lønner Du god Gierning, og straffer
Ondskab i Nastrond.

Send ham en Lysalf!
At han i Harm Ildgierningsmand
Vorder ei grum, til sit Lands Tab.

Ingen styggere Daad jeg veed,
End Forræderi mod sit Folk
Og sin Konning at øve. Lad
Utaknemligt Fædreneland
Lønne min Daad tit med Foragt,
Spotte min ærlige Stræben! I Gimle
Lønner Alfader god Gjerning, straffer
Ondskab i Nastrond.

Hvi af Alle foragtes dybt
Asa=Loke? Fordi han med feigt
Hierte vakled, som Sivrør,
Ingen Jothun, heller ei Gud.
Ærligt Fiendskab agter jeg meer,
End en falsk Ven, end en Trolds.
Derfor evig, med Skam, Ny
Brændemærke den Nidings Navn,

Som sit Folk og sin Høvding
Svigter i Nødstid.

Men guddommelig Troskab dybt
Rører min Siæl, selv mod en Ond viist.
Derfor smelter mit Sind Sigyn,
Lokes Viv, der med Sølvskaal
Stander i ødeste Biergkløft,
Hvor ham til Steen Hug-
Ormene bandt,
Hvis forgiftige Draaber hans Bliks
Lumske Skotten revse. —
Lykkelig hun hisset i Fænsal
Var, mellem Frigs Disar; men helst
Deler sin Mands Qval hun tro;
Glemmer sin Eensomheds Nød; hører med Taalmod
Den forbittredes Skrig; lønt
Af den Vished, at sin Husbonds
Nød kiærligt hun deler.

Snio.

Jeg kommer og tilstaaer, ærværdige Gudbeslok!
At mod en hidsig Ungersvend jeg var for streng,
Som værner med sin Arm, sit sidste Hierteblod,
I Kampen, for den Arne, der udstøder ham.

Gambaruk bringer **Ebbo** bevæbnet.

Gambaruk.

Ei Valhals Guder agte paa de Jordiskes
Forbittrelse; naar, som en giftig Feber, den
Os Liv og Sundhed truer. Let henveires da
Et daarligt Ord, der, som en Myg i Aftenlund,
Blot ved at stikke førstegang, har tabt sin Braad.
Nu Ebbo Hielmens hestehalede blanke Kam
Høit over Isen løfter. Snart hans runde Skiold
Fremstraale vil af Helterækken, i Slagtningen,
Som fulde Maane, giennem sortblaa Natteskly.

Ebbo (grundende).

Et Offer kræver Guderne; men ei af Børn,
Og ei af Gubber, Konge! — Deri feiled jeg. —
Det var af Mænd, der kunde kaste Tærning selv,
Med stærken Haand, om Livets Vinding, Livets Tab.
Thi skumle Hel, med blegblaae Læber, raser end
Paa Heden, hvor hun sidder mellem Tidslerne.
Hun bort maa jages! Men det kan kun Asathor.
Han vil et Offer? Nu saa lad os offre da!
Her giælder det ei meer, med hiælpsom Broderhaand,
At gaae mod fremmed Fiende. Rundtomkring vi tvang
Naboerne til Lydighed; men Hungersnød
I Nabolandet hersker som i Danmarks Egn.
Saa lad nu Danske væbne sig mod Danskes Bryst.
Et Mønster tage vi af Kubens flittige Bi,
Som, naar der er for mange, hvæsser skarpen Braad
Mod Slægt og Venner; alle dog een Moders Børn.
Det gamle Danmark vor Bidronning vorde skal.
Hun føre da til Træfningen paa Heden os!
Den Sværm, som seirer, bringer i Kuben atter hun.
Men stort maa Faldet vorde; thi en Styrtning kun
Af Helteblodet vorde vil den Forgaarsregn,
Hvis friske Byge livner Jyllands visne Græs.

(Han knæler.)

Saa tag da Moder fra din Søn Forbandelsen,
Og giv ham din Velsignelse! Dog, ønsker jeg
Med den ei mod mit Nederlag at skiærme mig;
Thi gierne gaaer jeg selv til Odins Valaskialf,
Naar kun en talrig Flok jeg bringer Asathor,
Med kløvet Hielm og Ærens Arr i aabne Bryst.

Gambaruk.

(lægger sin Haand paa hans Hoved).

O Søn! jeg min Velsignelse glad skiænker dig,
Mens Himlen selv velsigner os; thi saligt nu
Bedækkes Solen, som i lang Tid brændte gold,

Af mørke Skyer, endelig hiemsøger os
Den kiære Regn, som vi forgiæves vented længst.
(Det regner og lyner langt borte.)

Choret.

Niord, Du Vanernes skiønne Gud!
Som behersker den flygtige Sky,
Ymers Hierne, der drømmer endnu
Giøglebilleder hisset i Dunstkreds; —
Frugtbarheds og Kiærligheds As,
Freiers Fader, og Freyas!
Ei Du forlod dine Børn i Støv,
Kommer igien med dine Skygger;
Skiænker Maanen de sortblaae
Sølvertakkede Bierge; men Solen
Virker Du røde violgrønne
Tæpper af Vanddamp,
Til sin Morgen= og Aftenleg.
Herlig er, klar, Freyas Luft;
Men i Midsommers Tid,
Naar fra Mosernes Dynd
Dværgene dampe qvælende Dunst,
Vorder den lysblaa Hvælving graa,
Fylder Lummerhed luftige Hav.
Men nu dækker Du alt med dit Vandtag!
Afmægtig tørner Solens Piil,
Mod dit Blyskiold.
Hør, hvor den drypper paa Bladene ned,
Den qvægende Regn!
See, hvor de glindse, med Glæders Glands
I taknemlige Blik,
De stigende Straa!
Lettere svulmer min Barm
I det kiølige Bad,
End i Hal ved det skummende Bæger.

Hør Aukathor
I den dundrende Sky!
Seer I Bukkene hist?
Tangniofter, Tangrisner,
Med de flammende Skiæg,
Med de lynende Blik,

Saae I ham hugge med Miølnir nu?
Jeg Hamren saae,
Jern, svovelblaa!
Medens Niord hensuser kiøl under Sky,
Paa sin Blæst=Hest;
Og hans Hielmbusk
Nedskyller styrkende Kraft
Over Skoven.

(Choret træder tilbage under de store Træer. Regnen og Lynilden vedbliver entidlang. Endelig holder det inde, og en skiøn Regnbue bliver tilsyne paa Himlen. Kongen kommer igien frem med sit Følge. En Herold møder ham.)

Herolden.

En Lykke, Herre Konge! kommer enkelt ei.
Velsignet Regn opreiser vore Hierters Haab,
Som Markens Straa. Igien sig hvælver Himlens Bro,
Som lang Tids Tørke sønderbrød; og Guderne
Besøge Jorden atter med Velsignelser.
Nu smiler ogsaa Haabet fra den anden Kant:
En Række Vogne, rigt beladt med Korn og Meel,
Hensniger sig ad Veien, dog alt Byen nær;
Og Oxne skiønne fede frem med stærke Horn,
Med Freiers Guld; mens Morgensolens muntre Glands
Tilbagestraaler fra de mørkebrune Skind.
En Skare Ryttere, vaabenklædt, ledsager dem;
Mens Trællene, med langen Stav, ved Siden gaae;
De drive dovent hornet Qvæg ad Veien frem.
Men Høvdingen, med Ørnevinger paa sin Hielm,
Forlanger strax at stædes for Dig, ædle Drot!
Han kommer som en Redningsmand, en Ven i Nød.
Thi al den skiønne Forraad bringer han vort Land.
Alt hæve Trællene Dækslerne paa lukte Vogn,
Og fylde med Træskovle flittigt Poserne,
Som Sult udstrækker skiælvende, med mager Haand.
Nu lønnes Vognens stærke Drager flux med Død;

Thi mangen Øre bløder alt for Ørens Hug;
Og mangen Moder bærer glad, i reenligt Trug
Paa Hovedet, Kiødstykker hiem til Hyttens Tarv.

Aki kommer.

Hil Danerkongen! Hil den fromme Gambaruk!
I kiende vel den Høvding ei, som for Jer staaer?

Snio.

Du tykkes mig paa eengang kiendt og ubekiendt.

Gambaruk.

Fem Aar giør Barnet Moderen ei ukiendeligt!
(Hun omfavner ham.)

Aki.

Fem Aar, min Moder, smeddet har din Dreng til Mand;
Men intet Dig berøvet af din Dannished.
Hvo er den unge Kæmpe der, med Hestehaar
I Hielmens høie Kobberkam? Mig tykkes fast
Jeg kiende skal hans Øine; skiøndt vel Kroppen Vært
Og stærken Skulderbredde giør ham ubekiendt.
Ifald jeg ikke feiler, saae for nogentid
Just Ebbos Øine saadan ud; med ærlig Trods
De lynte stærkt fra Brynet, naar jeg favnte ham.

Ebbo.

Ja, Broder! Granen nu er voxet høit nok til
At styrtes i den Afgrund som den kneiste ved.

Aki.

Kun Toppen gynger, Ebbo! Stammen knækkes ei.

Ebbo.

Min Broder! Tiden mange Ting forandret har,
Men Alting ei til Fordeel. Ebbo elsker Dig,
Men ønsker dog, at ei Du kommen var idag.
Hvi blev Du ikke til imorgen? Hiertet ei
Idag maa føle Kiærlighed for Broderen.
Imorgen — Broder sørge kan paa Broders Grav!

Afi.

Hør mig! Jeg kommer ikke for at see Din Grav.
En Grav seer eens ud overalt; og overalt
Er man den Døde ligefiern og ligenær.
Jeg bringer Glæde! Rygtet om mit Fædrelands
Ulykkelige Skiæbne traf mit Øre fiernt.
Ha langsomt kunde jeg med Næringsmidlerne
Kun nærme mig; og skiøndt i Mængde Folket bragt,
De hiælpe blot for Øieblikket. Tænkes maa
Paa bedre Frelse. — Jeg har dine Forsæt hørt,
Det første som det sidste. Grumt det første var;
Vel, at Du strax fortrød det! Din Beslutning nu,
At Danske vende Sværdet skal mod Danskes Bryst,
Og falde selv som Helt paa Dynger Brødreliig —
Er tappert og Dig værdigt; og det synes fast,
Som denne Nødhiælp bødes af Nødvendighed.
Men jeg har bedre Forslag! — Danmarks Kysteland
Er skiønt; men der er skiønne Lande fleer paa Jord;
Og nægtes kan det ei, at Asa Freir og Niord
Tit sørge meer for rigen Høst i sydlig Dal,
End paa de jydske Heder, Norges Kampefield.
Saa følger Alle mig, som her for mange var,
Til hine Dale! Rigeligt i Overflod
Der venter Eder gylden Hvede, saftig Frugt.
Og mægtig puster Oxen i det høie Græs.
Thor følger os, langt mere stærk end Jupiter.
Man siger, han er død alt; og den hvide Christ
Er from, usynlig, blid, og ingen Krigergud.
Og Intet tabes, ved at miste klæbrigt Øl
Og Miødens søde Mundgodt af den flittige Bi.
Til Giengield voxer i tunge Druer modne Bær;
Og Vinen, som i Valhal Odin ene faaer,
Forlyster hist hver Kæmpe. Seiren vindes let.
Alt vore Fædres raske Flok i fordums Tid
Har kæmpet der; og faldt end stærke Cimbrers Hær.

For Romerlist, saa hævne vi dem stungende.
Et Rige stifte lader os i velske Land,
Hvor evig Vaaren blomstrer. Mailand nævner det!
Og kom vi selv ei did, kun vore Børnebørn —
Ha — Veien er dog skiøn at drage; langs ad Rhin
Og langs ad Donaus Blomsterbredder. Som en Bolt
Af Snee, der liden først fra Bierget triller ned,
Men altid større voxer, til den, selv et Bierg,
Som Fieldskrid styrter og bedækker Land og By, —
Saa vælte vi, og styrte ned ad Alperne
Paa velske Nidinger!

Ebbo
(griber hans Haand).
Som et lidet Kildevæld,
Der svulmer først til Bæk, til Aa, indtil det stolt,
Som Flod opsvulmet, overskyller Markerne!

Gambaruk (knæler).
O Freya! som blandt Aser og Asyniar
Bevæger Hiertet stærkest med din Tryllemagt,
Nu først forstaaer dit natlige Besøg min Siæl;
Da Du, med langt Haar over smekkre Beltested,
Med broget Ham af Fuglefiær om hvalte Bryst,
Stod for mit Leie, lærte mig de vise Raad.

Aki.
Saa lader os ei tøve! Haardt er vel det Bud
For trofast Jyde, der i fem Aar borte var
Fra elsket Halvø, strax i samme Øieblik,
Som han betraadte Tærsklen, at forlade den;
Men Tiden er ei nu for lange Glædesfest.
Med rige Gilder sømmer det sig os ei her,
At ødsle bort, hvad hungrig Landsmand trængte til.
Strax maae vi springe, som i Havsnød, over Bord,
Og friste Livet i vilden Sø, med stærken Arm.
Jeg har alt kundgiort, ædle Drot! paa Veien hid
Mit Forslag til de Skarer, som i Dalene

Til Broderkamp sig væbned. Med det halve Folk
Bortdrage vi. Ei sandt, vor Moder følger os?

Gambaruk.

Ja, Freyas muntre Sendebud! jeg følger Dig,
Og Mailands Marker bære skal vor Bautasteen.

Snio.

O mine Venner! tungt det for en Fader er,
At skilles brat fra haabefulde Sønner; dog
Meer for en Drot at see den bedste Halvedeel
Af Landets Børn udvandre til en fremmed Egn.
Dog byder streng Nødvendighed. Ei heller bør
Den Ældre med forsigtig Frygt henstille sig
Imellem Ungersvendens Haab og Manddomsmaal.
Saa glemmer ikke Danmark paa det fierne Tog!
Udbreder Nordens Hæder! Og som Aserne
Fra Østen drog med Herreskiold til kolde Nord,
Heniler, med den Kraft, som Norden skiænkte Jer,
Til Syd, udbreder Guders gamle Vælde der!
Kiær for hver trofast Siæl er Arnen; ofte dog
Maae Askurs Børn udbrede sig paa viden Jord,
At Mængden ei tilsidst sin egen Bøddel blier.
Forglemmer Modersmaalet ei! Min største Frygt
Er, at I altfor snart maaskee, fra Hiemmet skilt,
Afvænner Læben fra den kiære Barndomslyd.
Beholder, med danske Hierter i det tappre Bryst,
Den danske Tunge lang Tid end i ærlig Mund.
Jeg seer en Skare Skialde; den med Harperne
Staaer mellem Eders Landser. Lad dem siunge tit
For Eders Børn, om det forladte Fædreland!

Aki

(med Choret af de Bortdragende).

Til frugtbringende Land, Konning!
Iler jeg nu, bag fierne Biergaas;
Det mig vinker med Solglands,
Hvor den fløitende Nattergal

Sit forelskede Qvad tit
Sang for Dalenes Hyrder;
Hvor det graahvide Marmor,
I Laurbærrets Ly, skiønt
Stander, beboet fordum
Af Oldtids Helt, men nu fast
Faldefærdigt, bedækt af Grønsvær.

Snio.

Der brat seire Du vil! Rædsel
Bringe det Folk, som sin Mark grum
Giærded med Fædrenes Been.

Choret.

Issen jeg smykker
Med Laurens Blad. Med
Kaaben af Purpur
Pryde mig skal Sydboen, min Træl,
Mig sin Drot, siunge mig Drapa!

Snio.

Men aldrig i Velmagt glemmer Du
Danmark, dit Land!

Choret.

Aldrig! Din Eeg
Høiere kneiser end Laurens Busk;
Og din Bøg ei findes bag Alpen,
Kæmpers og Beilers qvægende Ly.
Heller ei hvrindsker til Kamp mig en Hest,
Som den jydske; flagrer til Jagt en Falk,
Som min Høg; piler en Hund
Stærk, som min trofaste Gule.

Snio.

Ofte mindes Du vil den Skov,
Hvor, i Aftensvalingen, hvidgraa Røg
Steeg fra Fædrenehytten.

Choret.

Rask dog Farvel, uden Sorg, uden svækkende
Veemod, siger jeg Danmark.
Yndige Qvinder følge min Flok,
Langbarder med langt Guldhaar. I Erv

Navn de mig gav; følge til Sei'r
Hist mig; skiænke mig Børn, Mødrenes Lige.
Og naar seent engang
Slægter i hundrede Led mig følge;
Skal Danernavnet og guult Haar,
Hist bag Alpen i Mailand,
Vidne for kommende Tid,
Daaden og Seiren!

Snio.

Saa farvel nu! Drager med Thor og Frey,
Til Bedrift, I kiække Langbarder!

Stærkodder.

(1811.)

Ingild, Hledrekonge.
Thusnelda, hans Dronning, kaldet Svarteham.
Helga, hans Syster.
Stærkodder, hendes og Ingilds Fosterfader.
Eigil, en norsk Søkonge.
Angantyr, Konning i Skaane.
Bolver, hans Broder.
Gudlaug, Thors Offergode.
Vingulf, Ingilds Drost.
Fengo, en Guldsmed.
Svanhvide, en Herseqvinde.
Hasting, hendes Søn.
Ro, en Urtegaardsmand.
En Olding.
En Kriger.
En Herold.
En Tærne.
Skialm, i Ingilds Følge.
En Kiøgemester.
Angantyrs og Bolvers Brødre.
Chor af Møer og Kæmper.
Spillemænd og Dandsere.
Hær og Folk.

Handlingen foregaaer paa Hledre, i Midten af det femte Aarhundrede.

Første Handling.

Skov.

Eigil. Helga.

Eigil.

Min Helga! — O den altfor høie Lyst!
I Freyas Lund, bag Vaarens grønne Grene,
Her vil Du Eigils Hierte skiænke Trøst,
Og tale med din Ven, uvogtet, ene?
Vil vandre med ham under Bøgens Hang?

Helga.

Min Eigil ja! for første — sidste Gang.

Eigil.

Tael ei saa grumt! Skal da dit Strengheds Ord
Strax, som en Storm, mig Egetoppen bøie?
Hvi hyller Du din Rosenkind i Flor?
Hvi tindrer Taaren i dit store Øie,
Som Duggen paa det nysudsprungne Blad?

Helga.

Min Ven! vi maae for evig skilles ad.

Eigil.

Nei! nei!

Helga.

Du svor saa tit: jeg var Dig kiær;
Paa Prøve sætter nu Dig din Veninde.

Eigil.

Ved Asa Odins Glands i Østen der,
Kræv et Beviis, og hver en Tvivl skal svinde.

Helga.

Vil Du da sværge helligt og forstand
At lyde mig? Ved Thor den Stærkes Hammer?

Eigil.

Ved Sværdsodd, Skibsbord og ved Skioldерand,
Ved Odin og ved Freyas lyse Flammer!

Helga.

Min Eigil! stærk og hellig var din Eed.

Eigil.

Ved Helga! ved din Eigils Kiærlighed!

Helga.

Ak — om Du elsker mig, — nu har Du svoret —
Glem ei din Eed, glem ei dit Løvtes Ord!
Hvis Fengos feige Bryst Du giennemboreд,
Da brød Du Guderne den Eed, Du svor.
Thi tving din Harm! Hvad mægter Du mod Mange?
I Odins Lund jeg loved ham min Tro.
Du est en enkelt Helt, og snart en Fange,
Hvis Du forstyrrer Hledrekongens Ro.
Jeg har min Broder svoret, ham at lyde;
Hvis nu til Oprør ægged Dig dit Mod?
Ak Eigil, skulde for vor Lykke flyde
Min Broders og en Danerkonges Blod?

Eigil.

Nei, Angantyr, som har sig fræk forbundet
Imod mit Held, — hans Bryst jeg træffe vil.

Helga.

Og hvis Du fælder ham, hvad har Du vundet?
Din Helga dog en Anden hører til.
Ak Eigil, hvi jeg før ei kiendte Dig!
Nu kan jeg døe, men ei mit Løfte bryde.

Eigil.

Dit unge Blod skal for en Niding flyde?

Helga.

Mig vinker Freya.

Eigil.

Nei, hun nærmer sig.

Helga.

Naar atter hisset sig Skinfaxe skiuler
I Havet, med det gyldne Seletøi;
Hrymfaxe giennem Nattens mørke Huler
Fremtramper hvrindskende, kulsort og høi;
Og naar den fierne Sølverstierne blinker
Med matte Flammer over Isefiord —
Da vor Gudinde til Folkvangur vinker
Din Helga bort fra den forhadte Jord.

Eigil.

Den skiønne Jord! See hvor de røde Blommer
Fornøiet hæve sig i Solens Skin.
Den milde Varme stærk fra Syden kommer,
Og farver med sin Sundhed Blomstens Kind.
En munter Vise Dalens Hyrde qvæder,
Og Droslen høit af Fryd i Træet slaaer —

Helga.

Kun, elskte Ungersvend, din Helga græder;
For os er ingen Blomst og ingen Vaar.
Farvel!

Eigil.

Nei, nei! Een Glæde maa jeg nyde,

Een Glæde paa min Elskovs unge Dag.
Skal til Farvel da kun din Taare flyde?

Helga.

Hvad Eigil? Hvad?

Eigil.

Et Kys, et Favnetag!
Du skiælver? Standser? En jomfrulig Rødme
Din Kind opflammer? — O ved Elskovs Magt —

Helga.

Ja! Freya skal besegle med sin Sødme
Den hellige, den evigfaste Pagt.
(Hun kysser ham.)
Farvel! Det var det første — og det sidste.
(Gaaer.)

Eigil.

O gode Frigga! skal jeg hende miste? —
Nei! Haabet smiler i din grønne Vaar,
Mig bæres for, at Lykken foreskaaer,
Hvordan, hvorved? — det kan kun Skulda sige;
Men jeg skal eie Dig, hiertelskte Pige!
Den unge, friske, lysegrønne Lyst
Opfylder med sin hele Kraft mit Bryst.
Ha! spørger Blomsten, mens den Knuppen bryder,
Hvad Tordenskyen over den betyder?
Den folder ud et spraglet Kryderblad,
Og Solen skiænker den sit varme Bad.
Ja! Ja! i Slægtskab staae de store Kræfter,
Hvor Haabet er, der følger Lykken efter.
O Lykke, som mig aldrig end forlod,
Din Yndling haaber dristig! Styrk hans Mod!
Thi skynder Du Dig ei fra Valhals Sale, —
Jeg føler det — da maa min Vinge dale.
(Han gaaer.)

Hledrelund.

I Forgrunden Thors Blodsteen. I Baggrunden et Skib i Isefjorden med hvidt Skiold i Masten. **Stærkodder** træder ud af Skibet med **Hasting** og endeel Kæmper. Han nærmer sig Forgrunden med den Første. Naar han er ved Blodstenen, knæler han.

Stærkodder.

O Fædreland! Dig hilser efter mangt et Aars
Omflakken, fiernt paa fremmed Strandbred, efter mangt
Et Ledingstog, Stærkodder! hvis Samvittighed
Drev ham fra Arnen, for elendig, qvalbespændt,
At dysse med Bedrifterne sin Angst i Søvn.
I grønne Bøge! mildt besprængt af fugtig Dug,
Som Vinden drev fra Østresaltet; Oldtidseeg!
Som sused over Mykillatis Kobberhielm —
Hil, hil Dig! Gubben knæler med sneehvide Haar,
For Dig, som saae den ungdomsfulde gule Lok
I Vinden vaie. Ha hvor snart forglemmer jeg
Nu sydlige blaae græske Bierge; Niørfasund,
Ruminaklipper, keiserlige Myklagard,
Og Alt, for Dig, Du Asernes udkaarne Land,
Græsfriske Danmark! hulde Søster til mit Nors
Urokkelige sneebedækte Filefield.
O Jord! modtag din angerfulde gamle Søn
Nu i dit Skiød, og skiænk hans trætte Been en Grav!
(Han reiser sig.)

Hasting.

Ja her er Hledrelund, her boer min Moder.

Stærkodder.

Ved Thors min Herres Blodsteen vil jeg hvile.
Den Søvn, som svigted mig paa Havets Bielke,
Mig vinker her i Skyggen. Jeg er træt,
Og Slummer er fornøden for en Gubbe.
I! gaaer at holde Vagt i Nærheden.

Du Hagbarth! drag dit Sværd, og sæt Dig hos mig.
Min Hasting gives Orlov. Lad ham strax
Gaae til sin Moder.

Hasting.

Giver Du mig Afsked?
Hvad har jeg giort, at Du bortviser mig?

Stærkodder.

Din Moder, Barn!

Hasting.

Hun vilde græmme sig,
Hvis Hastings Længsel overgik hans Troskab.

Stærkodder.

Du længes dog?

Hasting.

Skynd Dig at sove, Husbond!
Jeg hilser midlertid paa mine Bøge.
De skal fortælle mig med deres Hvidslen,
Hvad der er skeet i den Tid, jeg var borte.

Stærkodder.

Du est min Gut. Naar Odin vinker mig,
Da skal Du trykke mine Oine til.

Hasting.

Gid det skee seent!

Stærkodder.

Tie stille, Barn, tie stille!
Du veed ei hvad Du ønsker.

Hasting.

O, hvor bar
Vil Skoven synes, naar det ældste Træ,
Naar bredest Eeg er fældet! — Helten sover.
Hvo kommer hisset med det sorte Skiæg?
Det er en Gode, hvis jeg ikke feiler.
Gak sagte, Herre! vaagn ei denne Gubbe.

Gudlaug kommer.

Hvo est Du liden Pilt i Kobberbrynien,
Som sidder der paa Steen med Stang i Haand?

Hasting.

Nu, nu! Hvad der er Smaat kan vorde større.
Mit Navn er Hasting, knap Du kiender mig.
Min Fader Vitiolf var en ærlig Danske,
Som drog med Langebarderne til Syd,
At prøve Lykken.

Gudlaug.

Fandt han den?

Hasting.

Hvad andet?
Han spiser Flesk og drikker Miød hos Odin.

Gudlaug.

Din Moder sørger over ham i Hytten,
Forladt og ene.

Hasting.

Derfor kom jeg hiem
At trøste hende.

Gudlaug.

Hvad har I udrettet?

Hasting.

Ih nu, hvad saa man pleier at udrette;
Har seet os om i Verden! Vi har tient
Kong Attil Godegisel, boet i Telte,
Omgierdet os med Vogn og Pæl, spiist raat Kiød
Og drukket Melkevalle; undertiden
Selv Druesaft; dog den var mig for heed.

Gudlaug.

Du? Du har Attil seet, den Græsselige?
Hvorledes seer han ud?

Hasting.

Nu — græsselig!
Tykhovdet, sort, barkhudet, skulderbred.
Lavstammet, museøiet; men en Helt;
Ærlig og stærk, høimodig og retfærdig.
Et Tugtens Riis for Nidingen, en Ven
Af bolde Helte.

Gudlaug.

Hvordan faldt din Fader?

Hasting.

For en Vestgothes Spyd. Jeg stod forladt
Og græd paa Marken; see da kom min Husbond,
Den gamle Helt, som slumrer der, saae paa mig;
Jeg hued ham, han tog, knæsatte mig,
Og siden jeg har ei forladt hans Side.

Gudlaug.

Hvo er den gamle Mand?

Hasting.

Danrigets Stolthed,
Heimskringlas Under, Attils Ven: Stærkodder!

Gudlaug (studser).

Har ei den gamle Kongemorder end
Forsonet Guderne?

Hasting.

Der svinger ei
En Arm et Sværd i Venden, Garderike,
I Myklagard og i Ruminaland,
Som mægter ham at fælde. Megen Ære
Han vandt sig hos Kong Attil Godegisel.
Han hialp ham tvinge Land, og jeg var med.
Os fulgte Seieren til Romas Port.
Der mødte Biskop Leo vore Sværme,
Han trued Attil med den hvide Christ.

To Engle, som de kaldte Petrus, Paulus,
Høit svæved over os med dragne Sværd;
Da vendte vi tilbage. Attil døde,
Han blev begravet i en Sølverkiste.
Min Husbond giorde sig saavidt berømt,
At Grækerne med kunsterfarne Hænder
Et Kobberbilled danned efter ham,
Og sendte det til Rom, og spørge lod,
Om Romas Muur indslutted slig en Mand?

Gudlaug.

Og veed Du, at den Helt, som saa Du roser,
Med Nidingshaand, for treti Vintre siden,
I Badet myrdede, for skiændigt Guld,
Sin Drot, sin Husbond, sin eedsvorne Ven?

Hasting.

Tael ei saa høit, Du Strenge! Heller skulde
Du kaste paa en Daad, som længst er godtgiort,
Og dybt fortrudt, Barmhiertighedens Slør.
I treti Somre har hans Mandbomsidræt
Udslettet den afskyelige Vinters
Ildgierning, hvortil Loke har forført ham.

Gudlaug.

Hvad sletter ud et uhørt Nidingsværk?

Hasting.

En uhørt Bedring, uhørt Heltevandel.

Gudlaug.

Hvormed løskiøber han af Niffelheim
Sin dræbte Herres Skygge?

Hasting.

Med sit Blod.

Gudlaug.

End lever han.

Hasting.

I Danmark vil han døe.
I Syden mægter Ingen ham at fælde.
Hver Helt, som æsked ham, har maattet lade
Sit raske Liv for dette brede Sværd,
Som selv i Søvne Haanden ei forlader.

Gudlaug.

Og skuer Du i slig en Skiæbne, Hasting,
Ei Guders Straf? Han finder ei sin Død
Ved Heltehaand; paa Sotteseng, af Alder
Han visne skal og giæste Hel.

Hasting (opbragt).

Gid Edder
Og Kræft fortære Dig din ublu Tunge!

Gudlaug.

Saaledes taler Du til Odins Gode?

Hasting.

Hvad Odins Gode? Der er Odins Gode.
Ham viser Du til Hel?

Gudlaug.

Forvovne Dreng!
Hav Agt for Guder og for Alderdommen.

Hasting.

Naar Alderdommen er ei mild og billig,
Hvor findes Mildhed da blandt Mennesker?

Stærkodder (vaagner).

Hasting!

Hasting.

Min Husbond.

Stærkodder.

Saae Du det?

Hasting.

Hvad?

Stærkodder.

Synet!

Der stod han atter i Linskiorten for mig, —
Den gyldne Hielm, hans Harnisk, lagt paa Bænken
I Badet.

Hasting.

Du har drømt.

Stærkodder (fatter sig).

Ak Du har Ret!
Hvor dog Indbildningen formaaer at skue
Saa klart og tydeligt, hvad kun er Luft.
Ulykkelige Syn, som sorte Alfer
Mig giøgle for, saasnart Forstanden blunder.
Forhadte Drøm! Jeg nærmed mig med Sværdet,
Og sønderhug den kongelige Nakke.

Gudlaug.

Ha Vee Dig! ingen Drøm, en skeet Bedrift.

Hasting.

Tie! eller ved den stærke Thor i Thrudvang,
Jeg render Dig mit Spyd igiennem Livet.

Stærkodder.

Vær rolig, Hasting! — Hvo er denne Mand?

Gudlaug.

Thors Offergode!

Hasting.

En koldhiertet Niding!

Stærkodder.

Galhoved tie! Du staaer ei længer i
En sammenløbet Flok af brune Hunner,
Der kiende hverken Sæder eller Guder.
Husk, at Du est i Danerkongens Land,
Ær Helligdommen og dens Offergode!

Hasting.

Men han foragter Dig, min ædle Herre!

Stærkodder.

Behøver jeg din Bistand, dit Forsvar?

Hasting.

Men —

Stærkodder.

Tie! Sæt Dig paa Stenen hen, og vent mig!
(Hasting gaaer.)

Stærkodder (til Gudlaug).

Du est da Lundens Gode?

Gudlaug.

Vee Dig, ja!

Stærkodder.

Du kiender mig?

Gudlaug.

Desværre!

Stærkodder.

Du est opbragt.
Tilgiv det unge Blod, som kom i Kaag
Af Iver og af Troskab for hans Husbond.

Gudlaug.

Ei Troskab hidser mig, men sort Utroskab.

Stærkodder (med Værdighed).

Hvem taler her Du med?

Gudlaug.

Med den Stærkodder,
Som slog ihiel sin Drot for Guld.

Stærkodder.

Du feiler!
Den Stærkodd har i lang Tid været borte.
Du taler med en ærlig gammel Kæmpe,

Der med en Række Heltegierninger,
(Hver enkelt stor nok for en Mand, at vorde
Udødelighed vis) forsonede,
Hvad en forvildet Ungersvend bedrev.

Gudlaug.

Hvormed har Du forsonet Guderne?

Stærkodder.

Spørg Danerkongen, spørg et tappert Folk!
Drag over Søens Vover, spørg Heimskringla!

Gudlaug.

Danfolket, Danerkongen skal jeg spørge?
Ingild, som Du har tugtet op til Drot?

Stærkodder.

Er Kongen død?

Gudlaug.

I Guder! nei han lever
Af alle Kræfter.

Stærkodder.

Tael mig uden Omsvøb!

Gudlaug.

Velan min Helt! jeg skal forklare mig
I Korthed, da jeg seer Du Korthed ynder:
Haardt hviler Thors Forbandelse paa Dig,
Derfor mislykkes alt hvad Du begynder.
Du drog til Syd, i vilden Heltefærd
Du vilde lindre med din Død din Smerte –
Men ingen ærlig Kæmpes hvasse Sværd
Endnu har trængt sig i dit grumme Hierte.
Hiem kommer Du, men traf paa Ærens Vei
Ei Fostersønnen, nært af Helteflammen;
Saa klog Du est, har Du dog mærket ei,
At Æblet ei var faldet langt fra Stammen.
En uretmæssig Arving blev en Træl,
Skiøndt til en Helt Du havde ham optugtet.

Han gaaer med samt sin usle Æt til Hel,
Saalidet har din hele Lærdom frugtet.
I Lediggang sig søler Vendemod,
Og Vellyst elsker kun hans utro Qvinde.
Sit gamle, kongelige, danske Blod
Vil med et Nidingsdrog han frækt forbinde.
Du kom at see Danrigets Undergang!
Forgjæves vil han Dig sin Svaghed skiule.
Du est jo Skiald? Syng nu en Svanesang —
Og følg din Fostersøn til Helas Hule!

(Han gaaer.)

Stærkodder.

Ha det er kommen vidt i Odins Land,
Naar bittert Fiendskab imod Askurs Æt
Selv snoer sig som en Orm om Gudens Blodsteen.
Saaledes vil Du dæmpe Stærkodds Mod?
Du feiler! Storm og Uveir jager just
Den gamle Hval af Slummeren paa Dybet.
Før dæmper Du en kraftig Ild med Blæst,
Og slukker den med Olie. Haand paa Værket!
Er Ingild siunken end med samt sin Slægt,
Jeg bringer Alt igien i Ligevægt.

(Han gaaer.)

Fengo med Tienere, som bære Smykker i Kurve.

Fengo.

Fra Buret kommer Jomfru Helga, gaaer
Med sine Møer til Hledre. Hurtig! hænger
De gylde Smykker, Ædelstene, Perler,
Paa Buskene rundtom i denne Grønning;
At det seer ud, som om det friske Løv
Udsprunget var med Guld- og Sølver-Blomster,
Paa Veien, hvor Fyrstinden gaaer forbi.

(De hænge Smykkerne omkring.)

Hun kommer! skynder Eder! fort, afsted!

(De gaae.)

Helga.

Jeg træffer Dig i Offerlunden Fengo?
Hvad vil Du? Du bortsender mine Møer.

Fengo (opstruet.)

I Skoven afskovslagne Kæmpe staaer
Og haaber, at skiøn Helga snarlig kommer.
Fra sikkre Jomfrubuur hun sagte gaaer,
Den bedste Rosenvand i grønne Sommer.
Fra Disarsalen skuer Frigga ned,
Hun veed hvor Helgas spæde Fod vil træde,
Thi tryller hun det hele Blomsterbed
Til endnu større Skiønhed, større Glæde.
Med Ædelstene smykt sig Græsset har,
Alt efter Herthas synderlige Villie;
Mon Rosenstokken før Karfunkler bar,
Og Sivets ranke Rør en Sølverlilie?
Den gule Jord, af ferske Værter fuld,
Som endnu Morgenduggens Draaber bade,
Har sig forvandlet til det røde Guld,
Og blinker blaat med Smykkets Glimmerblade.
Hvem bød Asynien virke slig en Pragt,
Som Øiet her saa rigeligt forlyster?

(Han lægger Haanden paa sit Bryst.)

Vaulundur kom! en Smed, i Lænker lagt,
Ei af en Konning, men en Konnings Søster.

Helga.

Ved Odin, Fengo! jeg forstaaer dig ei.
Du est en Gudsforagter, og dog nævner
Du Guder stedს i dine kiælne Sange.

Fengo.

Astsælle Mø! ha vidste Du kun selv,
Hvor yndigt dette Vildskab klæder Dig.
Skiæld kun! der kommer vel den Tid og Stund,
At Du vil bedre skiønne paa din Fengo.

Helga.

Jeg hader Dig!

Fengo.

Had ligner Elskov meer,
End Du formoder. Det er Livets Kryder;
Kun Ligegyldighed er frygtelig.

Helga.

Ha Fengo, Du est græsselig! Du taler
Om Vildskab, som Sydlandet kalder det,
Og aldrig skued jeg dog værre Vildmand
End Dig: Du spøger med det Helligste,
Ja praler selv for Verden med din Feighed.

Fengo.

Var ei det stolte Rom den modigste
Valkyrie, der svæved over Jorden?
Dog saae jeg hende svag med Ørnevinger,
Nedbale, tugtet af en Genserik,
At kysse Riset ydmyg som en Træl.
Det stolte Grækenland, Oldtidens Dronning,
Har jeg seet skiælve for en barket Klump,
En Attila, ja kiøbe sig sin Fred.
O deres Heltemod og Tapperhed!
Nei: „Nyd dit Liv, forstærk Dig Nydelsen!"
Det er den sande Viisdom.

Helga.

Saadan taled
Et Dyr, ifald som Du det kunde mæle.
Er Kraft et Blændværk nu, fordi den mangler
Det kiælne Syd, og kommer ned fra Nord?

Fengo.

Den kommer ned, men kommer den tilbage?
Jeg prøved eengang paa, men kun forgiæves,
At overspringe Gierdet i en Mark,

Af Cimbrers og Teutoners Helteknokler.
Det var for høit!

Helga.

Din Tunge, Fengo! fægter
Med bedre Kæmpekræfter end din Arm.

Fengo.

En Arm er Kroppens Forsvar, Tungen Siælens.

Helga.

Og Du kan troe, jeg skulde foretrække
For Eigil Dig? Den Feige for en Helt?

Fengo.

Ung Eigil tvinger Bølgen, Fengo Malmet;
Han slaaer ihiel, jeg danner og frembringer.
Din Broder giorde mig til Jarl; jeg har
En talrig Skare Mænd, som lyder mig,
Og slaaer for mig saa meget jeg forlanger.

Helga.

Nu hør, min Fengo, hvad din Brud har svoret!
En anden Eed, saa hellig som den Første:
Ifald Du tvinger mig til din at vorde,
Skal denne blanke Daggert, som jeg bærer
Ved Beltet, giennembore Helgas Bryst
Paa Brudebolstret.

Fengo.

Hulde Sværmerske!
At gaae til Brudebolstret er ei nær
Saa farligt, som at gaae til Graven, Helga!

Helga.

Du vil?

Fengo.

Jeg vil ei miste Dig, min Elskte!
Vær ikke længer vild; tag disse Smykker,

Som Fengos kunsterfarne Haand har dannet,
Til-Pryd for sin ulignelige Brud.

(Helga gaaer bort.)

Fengo.

Mon det er Moens Alvor? — Hun er heftig!
Men om saa var, kan jeg for, at hun raser?
Et Selvmord skiller Helga ved sin Brudgom,
Men derfor vorder han dog Ingilds Maag. —
I Trælle! tager atter disse Smykker.
Der kommer vel den Dag, at Helga ønsker
Hvad nu hun vrager. Armbaand, Braser, Belter,
Er Mading, hvormed Qvindehierter angles.

(Trællene gaae bort med Smykkerne.)

Stærkodder

(kommer grundende, som om han ikke saae Fengo).

Nei det er slet! Dum Hovmod! At foragte
Den Mand, som er en Mester i sin Kunst.
Kan Sindets Gaver ikke sammenlignes
Med Dristighed og tappert Heltemod?
Og var ei mangen kunsterfaren Græker,
Der Guder hug i Steen, langt mere stor,
End følesløse Klods, som sønderslog dem?

Fengo (forundret).

Hvo fører sligt et Sprog i Hledrelund?
En gammel Mand?

(Gaaer ham imøde.)

Hvem mener Du, min Gubbe?

Stærkodder.

Min rige Herre! kiender Du en Mand,
Som hedder Fengo?

Fengo (smilende).

Ikke synderligt.

Stærkodder.

Han ægter Kongens Søster, — lad saa være!

Skal derfor en uvorn Uvidenhed
Ham haanligt skiælde for en Askepuster,
En Træl, som rager Kul med Hænderne?

Fengo.

Hvo er den Uforskammede?

Stærkodder.

Thors Gode.

Fengo.

Min stolte Gudlaug! Ha, Du troer Dig vel
Forskandset bag din Offersteen; men bi!

Stærkodder.

Hans sorte Skiæg end voxer ham for tykt;
Han tager end varmt Blod af Lidenskab
For Viisdoms Ild i Alderdommens Lampe.

Fengo.

Du taler snildt, min Gubbe. Jeg er Fengo,
Det glæder mig at høre —

Stærkodder
(forundret).

Du! Du Fengo?
Og sagde nys, Du kiendte intet til ham?

Fengo.

Hvo kiender vel sig selv?

Stærkodder.

Sindrige Fengo! —
Men hvad Bagtalelse dog mægter! Gudlaug
Mig taler om en — Træl, en — Askepuster,
Og aldrig saae jeg mere prægtig Herre!
Med guldindvirket Kiortel, Bæverskind
Om Skuldren, Haaret flettet ind med Baand,
Og Perler, Ædelsteen paa Toflerne.

Fengo.

Ei sandt, Du finder vakker denne Dragt?

Stærkodder.

Ja, ved min Agt for Dig, særdeles vakker.
Hvad slig en Mand maa være Kongen tienlig!
Thi jeg forudseer, at Du staaer ham bi
Med Alting. Du est af de sieldne Væsner,
Som mens de leve skynde Tiden frem
Et Par Aarhundreder i Klogt og Sæder.
Ei sandt, Du est Skioldungens høire Haand?

Fengo.

Hans Haand, min Ven! hans Hoved og hans Hierte.

Stærkodder.

Dit Hoved og dit Hierte, snilde Fengo!
Forædler Freden ham med vise Love;
Din Haand maa staae ham bi med mandig Kraft.
Som Vidrik Verlandsøn har udentvivl
Du malet Tang og Hammer i det Skiold,
Hvormed din Styrke skiærmer Fædrelandet.

Fengo.

Jeg takker Dig for dine gode Tanker.

Stærkodder.

Ei! hvilken prægtig Glavind ved din Side.

Fengo.

Fornøie Vaaben Dig endnu?

Stærkodder.

Særdeles.

Fengo.

Og har dog selv kun der et rustent Værge.

Stærkodder.

Men stærkt og skarpt. Jeg sætter det mod dit!

Fengo.

Vel muligt.

Stærkodder.

Vil Du vise mig en Gunst?

Fengo.

Hvorfor ei?

Stærkodder.

Døden stunder til, jeg frygter
At giæste Hel, ifald jeg døer af Sot.
Min Herre! vil Du fælde mig i Kamp?

Fengo.

Det lønnes ei med Egeløv i Danmark
At dræbe magtesløse Gubber, Ven!

Stærkodder.

Du Alt ei dømme skal, min snilde Fengo,
Blot efter Skallen. Falken duer vel
Til Jagten end, skiøndt den er graa.

Fengo.

Hvem est Du?

Stærkodder.

Jeg var, som Du, en Hledrekonges Ven;
Forstod, som Du, en Kunst: jeg var en Skiald,
Og Tid og Idræt smedded mig til Kæmpe.

Fengo (forbauset).

Stærkodder!

Stærkodder.

See, Du nævner mig.

Fengo.

Velkommen!
Vort Danmarks Stolthed, Jordens Skræk, omfavn mig!

Stærkodder.

Min Ven! din Smiger triller tørt, som Draaber,
Af Alderdommens sølverhvide Duun,
Den blødner mig ei Sindet. Hvo jeg er,
Det veed jeg saare godt: en gammel Synder!
Men dog en Helt, som bøded for sin Synd.
Dog hviler Hævnens Haand endnu paa mig,
Saalænge, til min Død forløser Olaf

Af Niffelheim. I Danmark vil jeg døe;
En dansk, en sielden Helt maa fælde mig, —
Og denne Danske, denne Helt — est Du!
(Han drager sit Sværd.)

Fengo (forskrækket).

Jeg?

Stærkodder.

Est Du ikke Kongens høire Haand?

Fengo.

De barske Tider har forandret sig;
Jeg tiener ham med Raad, med viis Forvaltning.

Stærkodder.

Forvaltning uden Kraft er Børneleeg.

Fengo.

Jeg Gartner er i Danerkongens Hauge.

Stærkodder.

Hans første Mand maa være Haugens Bulværk,
Maa vogte den med Styrkens dragne Sværd;
Maa ikke blegne, naar Valkyriens
Blodrøde Vinge vinker ham til Fare.

Fengo.

Jeg gaaer i Kamp, naar Pligt og Ære byde,
Den vilde Raadheds Dyst foragter jeg.

Stærkodder.

Saa drag dit Sværd! Dig byde Pligt og Ære.
Den strenge Gudlaug kalder Dig en Niding!
Jeg kalder Dig en Niding, hvis Du nægter
At kæmpe, kraftig Yngling, som Du est,
Med en af Alder dybt nedbøiet Gubbe.
Drag ud din funklende Karfunkelglavind
Mod dette rustne Jern! Beviis med Manddom,
At den almene Røst i Folket lyver!

(Fengo tier.)

Stærkodder.

Du afslaaer Kampen? Gudlaug havde Ret?
Nu, er det saa, est Du i Sandhed Niding, —
Da var det Synd, at dette gode Sværd,
Som ruster af de største Heltes Blod,
Paa sine gamle Dage skulde smittes
Af denne dine Aarers blege Vædske,
Som malet har din Kind med Frygtens Kalk.
Til Sagen altsaa!

(Han slaaer paa sit Skiold, hans Kæmper træde frem.)

Tager Svenden her!
Udbringer ham paa Skibet, binder ham
Med disse rige kostelige Kieder,
Der slynge sig omkring hans Hals og Arm,
Og kaster ham i Rummet!

Fengo.

Ha Du vover?

Stærkodder.

Af Naade Dig Stærkodder Livet skienker!
Du selv har smeddet dine gyldne Lænker.

(De føre ham bort)

Stærkodder
(alene).

Grundvolden til mit Værk er lagt. Let blev det,
At luge bort med Rod et usselt Ukrudt,
Som vandt sig om min Rose. — Helga! Helga!
I Guder! hvis hun elskte ham? Hvis hun
Ei bedre var end han? Alt kommer hun,
Hidbuden af min Hasting. Er det saa,
Har Du giort Frodes Helteblod tilskamme, —
Da er alt Haab forsvundet! Offre vil jeg
Dig Skiændige paa Danmarks Strand til Odin;
Og har min Skum først lædsket sig i Blod,
Da Vee hver Niding, som dens Tunge møder.

Helga (kommer).
Hvad vil Du gamle sølverlokte Helt,
Som ved din Smaadreng kalder mig i Lunden?

Stærkodder (affides).
Ha hun er skiøn! Saa ædelbannet Kar
Kan ikke giemme Skiændigheders Gift.

Helga.
Mig tykkes, Gubbe, jeg skal kiende Dig.

Stærkodder.
Vel muligt. Denne Arm Dig ofte bar
For sexten Vintre siden. Da var Du
Kun liden, men dog alt det Skiønneste
Som Du endnu kan være; hvad Du muligt
Ei længer est.

Helga.
Hvad mener Du?

Stærkodder.
Uskyldig!

Helga.
O Freya! kom jeg hid for at forhaanes?
(Hun vil gaae.)

Stærkodder.
Bliv!

Helga.
Ha Du understaaer Dig?

Stærkodder.
Ja, min Helga!
Jeg understaaer mig Alt at undersøge,
Og Vee Dig, hvis Du stammer i dit Regnskab.

Helga.
Hvad vil Du mig? Hvem est Du?

Stærkodder.
Du est vorden
En yndig Fugl, en Lyst for Danerskoven;

Men giftig har en Slangè sig indsneget,
Har smittet Græsset fælt med Bugens Edder;
Vee Dig, hvis den har lokket Dig i Svælget,
Med Braadens falske Hvidslen.

Helga.

Alle Guder!
Jeg kiender Dig igien, Du est Stærkodder.
(Hun synker ned og omfavner hans Knæe.)

Stærkodder.

Stat op! — Hvor gierne raabte jeg: Omfavn mig!
End tør jeg ikke; jeg maa vide først
Om Du fortiener Helts Omfavnelse.

Helga.

Min Fosterfader!

Stærkodder.

Tal ei! Hæv det store
Nedsiunkne Laag, som hvælver om dit Øie.
Staa for mig! Ansigt imod Ansigt. See mig
I Øiet! — Jeg forstaaer det stumme Sprog.
Fordreiet Smil, paatvungen Blussen, Taarer,
Ei daare mig. Jeg kiender af Erfaring
Den Tavle, som Alfader Larven skienkte,
Hvorpaa Samvittighedens Griffel tegner.
See stivt paa mig, og siig: Jeg er uskyldig.

Helga.

Jeg er uskyldig.

Stærkodder.

Dersom Syndens Ild
Ei ligner Blufærds Rødme; Edderdraaben,
Ei Taaren i fornærmet Uskylds Øie,
Da est Du det.

Helga.

Jeg er det.

Stærkodder.

Ja Du est.
Omfavn mig, og tilgiv den tit bedragne,
Den altfor haarde Helt, hvis barske Tvivl
Har saaret din jomfruelige Ære.

Helga.

Min Fader!

Stærkodder.

Altsaa elsker Du ei Fengo?

Helga.

Jeg hader ham! Jeg afskyer ham!

Stærkodder.

Skiønt farver
Den spæde Pigeharm din Kind med Roser,
Og viser mig, at Du est Frodes Blod.

Helga.

Kom Du til min, til Danmarks Redning?

Stærkodder.

Troer Du,
Det reddes ved en Oldings sidste Kraft?

Helga.

Stærkodder kunde stedse hvad han vilde.

Stærkodder.

Gaaer Alting til saa sørgeligt paa Hledre,
Som Gudlaug vidner?

Helga.

Ingild er forført.

Stærkodder.

Hans Hustru?

Helga.

See med eget Øie, Fader!

Stærkodder.

Og Du staaer her, et sneehvidt bange Lam,
Der har forvildet sig blandt Skovens Ulve?

Helga.

Jeg staaer ei ene, Freya været lovet!
Nei nu da Du est kommen, haaber jeg.
En ærlig Helt, en Kongesøn fra Norge,
Den unge Eigil elsker mig. En Vinter
Har modnet Elskovs Blomst i vore Hierter,
Imens hans Skib stod frossent ind i Fiorden.
Nu smelted den, og giorde mig til Iis;
Men Angstens Iis tøer bort for Heltesolen!
Nu vil ei listigt Fiendskab tvinge Eigil,
At kappe Haabets Anker og forlade
Sin Helga paa det bøgerige Hledre;
Den gamle Grif er kommen hiem, han tager
Sig af den unge Ørn.

Stærkodder.

Saaledes hører
Jeg gierne Frodes vene Datter tale.
Men est Du vis derpaa, det er en Ørn,
Som vundet har dit Hierte? Unge Møer
Tro tit at see en Ørn, som, undersøgt,
Er en letfærdig Fugl.

Helga.

Jeg underkaster
Min Eigil tillidsfuld Stærkodders Prøve.

Stærkodder.

Jeg gaaer mit Værk med raske Skridt imøde.
Stol paa din Fosterfader, paa din Uskyld.

Helga.

O Thor! skal atter Kraft paa Hledre bygge?
Skal Vellyst vige for det rene Mod?

Stærkodder.

Den maa; thi ikke før kan Olafs Skygge
Fra Helheim løses med Stærkodders Blod.

Helga.

Min Fosterfader! Helga haaber atter.
Thor styrke Dig! Farvel!

Stærkodder.

Farvel min Datter!

(De forlade hinanden.)

Anden Handling.

Bondestue.

Svanhvide spinder Hør. **Eigil** skiæfter Pile.

Svanhvide.

Men Eigil siig, hvor kan Du være munter,
Da Haabet ganske glipper?

Eigil.

Jeg har flyet
Den stolte Kongesal, og tinget mig
I Kost hos Dig Svanhvide, for at undgaae
De mig forhadte Ansigter; ei for
At hiælpe Dig i Eenrum med at græde.

Svanhvide.

Hvad haaber Du da paa?

Eigil.

Paa Lykken.

Svanhvide.

Ha
Den er bedragelig!

Eigil.

Ei altid. Stundum!

Fra spæde Barndom fulgte den mig tro,
Og aldrig gik jeg den et Skridt imøde.
Jeg husker, at min Moder ofte sagde:
„Den Dreng blier meer lyksalig end hans Fader."
Hvad ikke jeg begreb; thi Konning Eisten
Er en velmægtig Drot paa Agde.

Svanhvide.

Siig,
Hvori bestod da hidindtil din Lykke?

Eigil.

Den kom, naar jeg den vented mindst, og naar
Jeg den behøved meest. Som Gut paa sex Aar
Nedstyrted jeg fra Loftet. Alle troede:
Nu ligger han paa Jorden sønderknust;
Men et veldædigt blødt Læs Hø kom just
Indagende, som tog mig i sin Favn.
Hvor ofte dette vildtforvovne Hoved
Har været under Isen, og hvor tit
Man atter opdrog det ved denne Haartot,
Blev for omstændeligt Dig at fortælle.
Selv mine Ribbeen have givet efter
For en med tykke Jern beslagen Vogn.
Og seer Du paa min venstre Kind den Rift?

Svanhvide.

Ja hvad er det? Et Hug?

Eigil.

Der foer mig Døden
Forbi, befiædret som en fiendtlig Piil,
Min Undergang et Straahalm nær.

Svanhvide.

Nu Eigil,
De hvide Alfer skaanede dit Liv;
Men er ei undertiden Livets Eie
Meer bittert selv end Døden?

Eigil.

Eengang hovned
Min Faders Haand; Kræft var i Buldningen.
Jeg gaaer i Skoven, rykker Græsset op
Af Jorden i min Utaalmodighed.
Mod Aften bringer jeg en Haandfuld hiem,
Jeg lægger den paa Saaret, for at kiøle —
Da gik der Hul paa Bylden, og den lægtes,
Og siden fandt man: det var gode Urter,
Som af en Hændelse min Gramsen traf.

Svanhvide.

Du altsaa sparer ei paa Lykken selv,
Men deler den, hvor Du er nær, med Andre?

Eigil.

Ved Thor jeg veed det ei! Mit største Held
Var, at mit Skib frøs ind, hvorved jeg blev
Bekiendt med Helga, saa det lykkedes
En fremmed Yngling, meer end Landets Sønner,
At vinde hendes Hierte.

Svanhvide.

Og din Fiende?

Eigil.

Den usle Fengo kan ei naae sit Maal;
Vild Uregierlighed vil snart fortære
Helt Angantyrs utaalelige Hovmod.

Svanhvide.

Din Kummer deler jeg, men ei dit Haab.

Eigil.

Vitiolf er død som Helt, det maa Dig trøste.
Din Hasting lever vel, har Du jo hørt.

Svanhvide.

Hvis kun jeg havde ham beholdt til Trøst!
Hvad skal et Barn i Strid?

Eigil.

Optugtes skal han,
Bag sikkre Bognborg; hærdes, vænnes til
At skue Døden daglig kiækt i Øiet;
Staae færdig, som en Helt, før selv han veed det,
Og vende krandst med Seg til Fædrelandet.
Hvor gammel var han, da han gik?

Svanhvide.

Syv Aar.

Eigil.

Hvor længe har han været borte?

Svanhvide.

Sex Aar.

Eigil.

Saa kiendte Du ham knap, hvis Du ham saae?

Svanhvide.

Jeg seer ham aldrig meer!

Eigil.

Hvor veed Du det?
Tit kommer Glæden, naar den ventes mindst.

Hasting
(stikker Hovedet ind af Døren).

O med Forlov at spørge: boer ei her
En Herseqvinde, Enken efter Vitiolf,
Svanhvide?

Eigil.

Jo, min Ven, der sidder hun!

Hasting
(løber hen og omfavner hende).

Min Moder!

Svanhvide.

Hasting! Hasting! Alle Guder!
Et Jertegn! der er skeet et Jertegn.
(Hun græder.)

Hasting.

Moder!

Min Moder! er der noget meer naturligt,
End at en Søn hiemiler til sin Moder?

Svanhvide.

Min Hasting? Er Du? Ja! Hvor han er voxet!
Hvor herligt klæder ham hans Kobberpandser.
Jeg kiender dem igien, din Faders Kine!

Hasting.

Ja Mo'er, jeg kiender Dig paa Nøgleknippet,
Paa Giedekiortlen, din blaafarved Særk;
Meest paa din Stemme dog og paa dit Ansigt.

Eigil (forundret).

I Guder! hvad skal Eigil sige hertil?
Opfylder en lyksalig Hændelse
Saasnart hans Ønsker som Svanhvides?

Hasting.

Est

Du Eigil, unge Herre? ha saa glæd Dig!
Hiemkommen er Stærkodder, han har lagt
Din Avindsmand i Lænker, han vil hiælpe
Dig til din skiønne Brud.

Eigil.

Stærkodder?

Hasting.

Ja!

Og vil Du ikke troe, saa see ham der!
Der er han selv, nu kan Du tale med ham.
Jeg gaaer at hilse paa min Mo'er i Eenrum.

Svanhvide.

Mit Barn! O jeg er ude af mig selv.

Hasting.

Og jeg var aldrig meer mig selv end nu.
Hei Wodan, Tak! jeg fandt, jeg har min Moder.
(De gaae.)

Stærkodder kommer.

Her maa det være. Boer ung Eigil her?

Eigil.

Du seer ham, ædle Jarl!

Stærkodder.

Omfavn mig, Yngling!

(I det Eigil kommer ham nærmere, farer Stærkodder forskrækket tilbage.)

I Guder! — Stands! — Du Eigil? Helgas Beiler?

Eigil.

Kong Eistens Søn af Agde.

Stærkodder.

Virkelig?

Eigil.

I Sandhed, Jarl!

Stærkodder (fatter sig).

Velan, ræk mig din Haand!

Eigil (kommer nærmere).

Tillad —

Stærkodder (atter forfærdet).

Hvad vil Du mig?

Eigil.

Du bød mig selv.

Stærkodder.

Af Agde? — Ha Du ligner ei din Fader.

Eigil.

Det har mig Flere sagt.

Stærkodder.

Forlad mig, Yngling!
Forlad mig for et Øieblik!

Eigil.

Er jeg
Uheldig nok til at mishage Dig?

Stærkodder.

Nei! — men forlad mig! — Vi skal tales ved.

Stærkodder (ene).

I Guder! hvad er det? Var det ei Olaf?
Saa skiøn, saa munter, som han stod for mig
Faa Timer — før jeg dræbte ham? — Indbildning!
Hvis — Men det er en Normand — Eistens Søn —
Og Olafs Dronning døde med sit Barn —
Gik Rygtet. — Denne Ynglings Ansigtstræk
Høit straffer det med Løgn. — En flygtig Lighed.
Men jeg vil fatte mig, — thi denne Lighed
Har sælsomt rystet mig. Ud i det Frie!

(Han gaaer.)

Sal paa Kongsgaarden.

Angantyr og **Bolver** mødes.

Bolver.

Hil Angantyr! Velkommen ifra Skaane!

Angantyr.

Min Broder!

Bolver.

Ikke haabed jeg, min Broder,
At see Dig her saasnart igien.

Angantyr.

Hvi saa?
Et trofast Folk ei pleier at forstyrre

Sin elskte Konges Gravøl med et Oprør;
De svor hans Førstefødte Lydighed,
Saasnart jeg steeg paa Thingets Steen. Men I
Fem af vort før uskillelige Nital,
Som blev tilbage for at jorde Halfdan —
Har I opfyldt en sønlig Pligt?

Bolver.

Han hviler
I aaben Mark. Om Høien har vi væltet
Ni store Bautastene; fem for os,
Som blev tilbage, fire for Jer Andre,
Der drog til Skaane, for at fange Riget.

Angantyr.

Du skuer nu en kaaret Konge for Dig,
Min Broder!

Bolver.

Det beviser Ringen mig,
Omkring din venstre Arm. Det glæder mig,
At Du est vorden karsk igien og munter.
Ei sandt? Det er langt bedre, Angantyr,
At kaares ud til Drot i Skaanes Dal,
End sukke for en Mø i Hledrelund,
Som spotter kun vor Elskov?

Angantyr.

Spotter, Bolver?
Ha ved min Faders Aske, hun skal vende
Sin Spot til Graad.

Bolver.

Hun græder alt! Du har
Alt Ønsket opfyldt.

Angantyr (bekymret).

Virkelig? Hun græder?

Bolver.

Fordi hun ei er vorden Eigils Brud.

Angantyr (opbragt).
Ha daglig dryppe hendes Dines Gift
Paa hendes Barm, og tære hendes Skiønhed!

Bolver.
Ung Eigil lader aldrig af at haabe.
Ifald han vandt sig Kongens Venskab?

Angantyr.
Troer Du
Det muligt?

Bolver.
Muligt? Indgilds Sind sig vender
Saa flux, som Vinden om de danske Øer,
Kun stadig i Ustadighed.

Angantyr.
Før knuse
Mit Slagsværd Eigil!

Bolver.
Kunde Du kun dæmpe
Din Hidsighed, min Broder! Ha Du veed
Hvor kiær Du est mig. — Du har store Evner;
Alt est Du Konge; men jeg haaber, Skiæbnen
Har mere for med dig. Ifald Du vilde —
Var Du forsigtig! Vidste Du at bruge
De Midler —

Angantyr.
Har Du talt med Svarteham?
Hvad siger hun?

Bolver.
Hun sukker Natten hen,
Omsværmer med udslagne Haar i Maanskin
Ved Kilderne, som skylle Hledres Bøg,
Og græder over Angantyr, som vrager
Hvad Hundred ønskte sig.

Angantyr.

Hun styrer Riget.

Bolver.

Hvor gierne gav hun Angantyr sin Vælde,
Ifald han hende gav sin Kiærlighed.

Angantyr.

Hun er ei hæslig.

Bolver.

Hæslig? Dersom Helga
Kan lignes ved den unge Vaarviol,
Saa ligner Svarteham den fulde Rose.

Angantyr.

Lign hende heller ved den røde Valmu,
Der blusser blodigdunkel og bernser.
(I Tanker)
Nei Bolver, nei! jeg trænger ei til hende.
En Seidmand spaaede mig paa Fyrresvold:
„Med Halfdans Sværd Du tvinge skal din Fiende.“
Hvor har I det? Giv mig min Faders Sværd!
Det falder mig, den Førstefødte, til.

Bolver.

Hvi sagde Du os det ei før Du reiste?
Nu giemmer Høiens Muld vor Faders Sværd,
Det hænger fæstet ved hans Askekrukke.

Angantyr.

Har I begravet Halfdans Sværd med ham?

Bolver.

Ja, efter Skik og Brug.

Angantyr.

Ha det var ilde!
Min Lykke hænger ved det skarpe Sværd.

Bolver.
Der er jo Sværde nok! Elsk Svarteham,
Saa har Du vundet Danmark uden Sværdslag.

Angantyr.
Den gamle Seidmand spaaede mig saa vist:
„Med Halfdans Sværd Du tvinge skal din Fiende."
Ha I begrov mit Haab!

Bolver.
Der er Fyrstinden!
Hun bringer Dig meer end Du turde haabe.
Vær viis, min Ven, benyt Dig af dit Held!
(Han gaaer.)

Thusnelda kommer.
Hil Angantyr i Danmark! Du est snar
Som Ørnen. Atter her i Siølund alt,
Med kongelige Guldring om din Arm?

Angantyr.
Hil Dig og Sæl, min yndige Fyrstinde!
Mit Ærind krævede ikke megen Tid;
Let er at vinde Land ved lovlig Arv.

Thusnelda.
Ei altid, Angantyr! ei altid. Dig,
For Dig er sagtens Alting let, som bringer
Din Lykke med Dig i din høire Haand.

Angantyr.
Ei Manden skaber Lykken, Lykken ham.

Thusnelda.
Den kom, Du greb den. Det har livnet Dig.
Stolt fandt jeg stedse, funklende dit Øie;
Mig tykkes dog, at alt idag det brænder
Med mere tillidsfuld og sikker Flamme.
Er nu din Kind meer end sædvanlig bleg —

Ha, det maae vi tilskrive Helgas Grumhed,
Som nægted denne brune Blomst sin Sol.

Angantyr.

Jeg hader Helga, skiønne Svarteham!

Thusnelda.

Tilgiv et Spøg, en Spot, Du ei fortiener.
Jeg burde vidst: den stolte Angantyr
Kan ikke elske Den, som afskyer ham.

Angantyr.

Lad hende skye! Ha ved min Faders Sværd,
Snart skal hun see, at Beileren kan hade.

Thusnelda.

Hvor billig er din Harm, hvor ivrig maa
Din Hævnlyst være, da et Kongedom,
Først nys erhvervet, ei kan holde Dig
Fra Ingilds Hof og fra det grønne Hledre.

Angantyr.

Er det, huldsalige Thusnelda, sagt,
At Hævnlyst ene var den Krog som drog mig?

Thusnelda.

Du est forvirret.

Angantyr.

Blomstrende Fyrstinde!
Hvor herligt hæver Du Dig, høi og rank,
I den kulsorte Dragt. Jeg troer at skue
Min Skiæbnes Norne for mig, seer jeg Dig,
Med lyse Stierner om en venlig Pande.

Thusnelda.

Har Angantyr i Skaane lært at smigre?

Angantyr.

Tilgiv!

Thusnelda.

Hvor gierne jeg tilgiver Dig!

Angantyr.

Det danske Folk Dig kalder Svarteham,
For denne Dragts Skyld, som Du aldrig skifter.
Man skulde troe at see en skummel Huldre,
Ved Lyden af dit Navn: hvor vidt forfeilet!

Thusnelda.

Den sorte Dragt blev et frivilligt Valg,
Tegn paa min Smerte, Mærke for min Kummer,
Fra Øieblikket, da jeg maatte friste
Mit Liv ved Ingilds Side.

Angantyr.

Ha Thusnelda!
Jeg føler og deeltager i din Skiæbne.

Thusnelda.

Hvad mener Du i Hiertet, Angantyr?
Meer end sædvanlig tankefuld og mørk.

Angantyr.

Een Tanke veed jeg os besiæler begge:
Foragt for Ingild.

Thusnelda.

Ellers ingen Anden?

Angantyr.

Den veed jeg vist, Du deler med mig.

Thusnelda (sagte).

Vidste
Jeg halv saa sikkert, at Du deelte min.
(høit.)
Ja jeg tilstaaer det, jeg foragter Ingild.
Og har jeg ikke største Ret dertil?
Hans Fader tvang min Fader, Saxlands Drot,
Med overlegen Magt. Grumt maatte Sverting
Da bære Trælleaaget, give mig,
Sin Datter, til Kong Frodes Søn, den Niding.

Men Sverting hævned sig: han indebrændte
Den stolte Frode, da han paa Thorsager
Holdt Bøn i Asers runde Gudehuus.
Det veed min Ingild, veed, at Sverting dræbte
Hans Fader; og dog kalder han ham Ven,
Og elsker Faderbanemandens Datter.

Angantyr.

Ved Thor! med Uret sidder Ingild Drot
Paa Hledrestol.

Thusnelda.

Hvad andet? Var ei Ingild
Den yngste Søn? Var Olaf ei den Ældste?
Og grunded ikke sig paa Stærkods Mord,
Hvortil ham Hledregoderne forførte,
Kong Ingilds hele Ret?

Angantyr.

Jeg veed det nok!
Min Fader Halfdan havde større Krav
Paa Danmark, end Halvbroderen, end Ingild.
Min Fader arved Skaane fra sin Moder,
Kong Olafs Søster; halv kun Frodes Blod,
Halv ægte Blod af den Uskyldigdræbte.

Thusnelda.

Ei sandt, min Angantyr? Den høire Arm
Alt skammer sig, fordi den ei er smykket
Saa kongeligt og gyldent som den Venstre?

Angantyr.

Jeg handler uforsigtigt i at yttre
Min Higen og mit Hiertes Længsel Dig.

Thusnelda.

To Magter styre Jorden, Angantyr!
Den ene Styrken og den anden Skiønhed.
Den førstes Spir er Jern, en blytung Vaand,
Som tvinger Mængden under Aag; den Andens,

Af Guld og smykt med Ædelstene, straaler
I Yndighedens Haand, og kuer tit
Den store Jordens Helt, som eier hint.
Det leder Aanden i frivillig Trældom,
Og tvinger Trællen til at kysse Lænken. —
Kong Ingild overlod mig hint af Jern;
Hvor tungt for den uvante, spæde Haand!
Var Haanden værd det andet, bedre Spir,
Det gyldne, det karfunkelsmykte? — See,
Det staaer til Dig selv at gribe hint,
Ifald Du hylder det, som alt Naturen
Mig har paa Vuggen lagt. — Nu har jeg talt! —
Og evig skal ubrødelige Taushed
Forsegle fra idag min Læbe; hvis
Du ei forstaaer mig, ikke vil forstaae mig;
Ifald Du — ha den værste Mulighed —
Hvis Du foragter. Men, ved hin Thuiskon!
Som Du, forstaaer den stolte Svarteham,
At hade bittert, som at elske sødt.
Vælg nu, hvorledes Du vil vinde Danmark:
Ved blodigt Had, ved fredsæl Kiærlighed.
Du staaer med Valgets Vægtskaal i din Haand —
Jeg overlader ganske til Dig selv
At undersøge, hvilket Lod i Skaalen
Der har den største Vægt.

(Hun gaaer.)

Angantyr (ene).

Der blæste Luren,
Nu kan vi kaste Terninger i Skiold.
Frisk, Angantyr! Du ynder Lykkespil. —
End uden Brøde staaer Du paa Bredden
Af Lidenskabens sorte, vilde Flod —
Styrt Dig i Elivagas Svovelbølger —
Og, som en knækket Gran, vil Voven bære
Din siunkne Bul til Underverdens Huler.

Ærgierrighed! Forfører! fæle Loke! —
Man siger der er Koglekraft i Guld,
Det nærer Synden og fordærver Hiertet.
Ubunden maa jeg være ved mit Valg.
(Han tager Guldringen af sin Arm og lægger den hen.)
Lig der! — En Mand maa have Armen fri,
Naar han skal handle. — Nu saa vælg da, Konge!
Skal Du forraade Ingild, Elskov hykle
For Svarteham, og styrte Helga? — Ha
Hvi kan jeg ikke fierne Kiærligheden
Fra Hiertet, som fra Armen denne Ring?
Send mig en Alf fra Breidablik, o Baldur!
Som staaer mig bi mod Fristelsen. — O Helga!
(Helga kommer; idet hun seer Angantyr, vil hun vende tilbage igien.)

Angantyr.

Bliv, Helga bliv! Alfader sendte dig.
Du aagre maa med dette Øieblik!
Hvert Blund er Sæden til en vigtig Fremtid.
Hør mig!

Helga.

Hvad vil Du mig? Vil Du igien
Mig overvælde med din vilde Vredes
Uskaansomhed? Slip mig! Jeg kiender dig.

Angantyr.

Hør mig! Ha Helga, Helga, grumme Mø!
Dig er det! Dig! Du est den onde Fylgie,
Som har omspændt, som har forført min Barm.
Mit Blod flød roligt, som det klare Væld
Igiennem Nøisomhedens grønne Dal,
Du fik det til at koge, til at sprudle
Meer glohedt, end den hede Straale Vand,
Som fnyser skumfuldt giennem Geisers Rift.
Ha løn min Elskov med Gienkiærlighed!
Og mere snar end Foraarskyen skifter,

Skal Ulven sig forvandle til et Lam.
Hvad ønsker Du? En Yngling? Jeg er ung.
En Helt? Alt Skialden siunger om min Daad.
En Kongesøn? Jeg er af Frodes Blod.
En høvisk Svend? Naturen var ei karrig,
Da den udrusted mig. En trofast Beiler?
Mit Hierte hænger fastere ved Dig,
End Stiernen ved sin Himmel.

Helga.

Angantyr!
Jeg elsker Eigil, kan ei elske Dig;
Det veed Du, og Du tvinger ei min Hu,
Om ogsaa hundred Gange Du omskifted
Til Venlighed og Kiærtegn dine Trusler.

Angantyr.

Saa haant afviser Du min Kiærlighed?

Helga.

Med Mildhed har jeg ofte svaret Dig;
Dit Ord var stedse som den Druknes Ord.
Du har fornærmet, høist bedrøvet mig.
Med Trusler vilde Du min Villie tvinge;
Ha Du kan troe, Du elsker, og kan troe
At Kiærligheden tvinges? Du kan elske,
Men være haard og grum mod Den, Du elsker?

Angantyr.

Ved Freyas Luft! jeg elsker høit —

Helga.

Dig selv!
Ei Helga. Bild Dig ei det Blændværk ind!
Du havde Lyst at flætte hendes Ungdom
Med flere Blomsterknupper i din Krands;
Du vil, og bliver rasende, fordi
Den svage Mø sig væbner mod din Trods.

Nu skal jeg tvinges til den usle Fengo;
Men Stolte bi! end er ei Dagen endt.

Angantyr
(med dæmpet Vrede).

Nu Helga fat Dig! see jeg fatter mig.
Vær blid og snild, viis at Du elsker Danmark
Og Ingild! Kaster ikke Skibet Anker
I Fredens Havn, naar Vinterstormen raser?
Afværnes ei med høie Bulværk Søens
Indbrud, naar mægtig den vil overskylle
Det flakke Land? Bevares Luen ei,
At ei den slaaer sin Tand i Hyttens Bielker?

Helga.

Jeg frygter ei din Storm, din vilde Sø,
Jeg frygter ikke, Rasende! din Lue.
Du skal ei tvinge Danmarks Kongemø
Til Den, for hvem kun Hiertet maatte grue;
Du skal ei Ingild trodse, skiøndt hans Giæst,
Og blande Bitterhed i hver en Fest.
Den gamle Kæmpe kommen er tilbage,
Han løser atter Danmark, frank og fri;
Han giennemborer den forvovne Drage,
Den krymper sig — og Faren er forbi.

(Hun gaaer.)

(Angantyr kaster sig hen, og skiuler sit Ansigt i sine Hænder, derpaa springer han op, griber Guldringen, sætter den igien om Armen og raaber):

Svibdagger!

En Svend kommer.

Herre!

Angantyr.

Dronningen! — Thusnelda! —
Fyrstinden! — beed —

Svenden.

Hvad Herre?

Angantyr.

Svarteham —
Hvor er hun?

Svenden.

I sit Fadebuur.

Angantyr.

Forgifter
Hun Maden til sin Mand?

Svenden.

Hiælp Thor, min Herre!

Angantyr.

Forræder! vil Du røbe mig?

Svenden.

Hvad røbe?

Angantyr

(drager sit Sværd, Svenden falder paa Knæ).

Dø, Niding!

Svenden.

Naade, strenge Herre, Naade!
Glem ei, Du est i Kongens Hal.

Angantyr

(støder Sværdet i Balgen).

Tak Thor
For disse Vægge! — Vel — behold dit Hoved!
Gak hen dermed til Dronningen! — Jeg ønsker
At see Fyrstinden her — og det paa Stand.

(Svenden gaaer.)

Mit Sværd! mit Sværd! hvi de begrov mit Sværd!
Min Faders Sværd! De slutted det i Høien.
Men — gik ei Hervør ind i Heltegraven
Og hented Tyrfing? Brudt er alle Skranker

Imellem Levende — skal Døde kun?
(Thusnelda kommer, han kaster sig paa Knæ for hende.)
Ja, deiligste Fyrstinde, jeg er din.
Jeg elsker, jeg tilbeder Dig! Mit Bryst
Formaaer ei meer at dølge Dig sin Attraa.
Ifald Du skiænker mig din Kiærlighed,
Var ikke Freier, da han vandt sin Gerda,
Saa lykkelig som jeg. Men stolte Dronning!
Glem kun ei Brudegaven: Siølunds Rige —
Med Ingilds Død — Og Helga smeddet til
Den usle Fengo?

Thusnelda.

Angantyr! Du elsker?

Angantyr.

Dig, Huldeste! Kun Frygten bandt min Tunge.

Thusnelda.

Du est i Oprør.

Angantyr.

Tvivler Du? See Dronning,
Her hæver jeg min Haand mod Valhals Lofte,
Dets Lynild slaae, dets Torden knuse mig,
Ifald jeg hykler Elskov.

Thusnelda.

Angantyr!
Steds blussed frem din Kraft med voldsom Flamme;
Ved Freya, det var denne Mandboms Ild,
Som smelted mig. Men er da kun din Elskov
Et Krampetræk?

Angantyr.

Sværg, Svarteham, sværg helligt,
At Du mig skaffer Hævn, og Død, og Danmark! —
Sværg helligt.

Thusnelda.

Ved Thuiskon og ved Hertha,

Ved mine Fædreguder: Dine Fiender
Er mine, billigt er mit Had som dit.
Min Kløgt skal lægge Styrke til dit Sværd,
Og bringe Daneriget under Dig.

Angantyr.

Og Du skal vorde min, min elskte Viv.

Thusnelda.

Du skiælver.

Angantyr.

Faren saae mig aldrig skiælve,
Mig ryster Glæden. Lad mig fatte mig,
Jeg bugner ellers under Følelsen.

Thusnelda.

Saa hurtig kan min Ven forlade mig?

Angantyr.

Snart skiller intet mig fra Dig, Du Vene!
(Han gaaer.)

Thusnelda (ene).

Jeg veed, det er ei Kiærlighed, men Had
Som binder ham til mig; men lad saa være!
Est Du først min — ja jeg skal vinde Dig!
Og vandt jeg ham end aldrig — o det Held
At see ham daglig — nyde Livet med ham —
Ja, Angantyr, mit Hierte elsker Dig;
Jeg kunde see Dig hade mig som Viv,
Og lide taaligt; men med Helvedild
Mig brændte Nidkiærheden med sin Harm,
Ifald jeg saae Dig i en Andens Arm.
(Hun gaaer.)

Skov.

Kong Ingild og flere Jægere med Jagtspyd og Buer.

Ingild.

Her er min Eg. Hvor gammel, stor og sval!
Det alleræld ste Træ i Herthadal.
Ha hvilken Stamme, hvilken Krone rund!
Hvor kiølig i den hede Middagsstund!
Nu kommer, Venner! sætter Eder ned
Med Kongen i det grønne Urtebed.
Husvaler Eder først et Dieblik!
Man bringer os en kiølig Lædskedrik. —
Det raske Dyr! saa let og snelt det var,
Var Ingilds Piil dog endnu mere snar.
I Trælle! lægger den paa Baar i Løv,
Af brune Skind bortvisker Jordens Støv,
Og bærer den, med Lystighed og Bram,
I Kongeborgen ind for Svarteham!
Hun lønne Gaven med et venligt Smil!
Til hendes Ære traf den Kongens Piil.
(Tienerne gaae.)
Nu lader Mi øden rundt om Træet gaae!
I Spillemænd tomhænded' der ei staae!
Hist bag den blomsterhvide Slaaentorn
Hensætter Eder! Løfter Eders Horn!
Og lader Malmet, med sin fulde Lyd,
Udtrykke Skovens Lyst, og Sindets Fryd.
(Der blæses i Horn, medens Mi øden ombæres.)

Ingild.

En herlig Lyd! En huld fredsalig Klang!
Man troer, man hører Alfers Morgensang.
Hvad er mod slige Toner Lurens Skrig,
Den hæse Hvinerske, som vækker Krig?

O Held den Drot, som atter i et Land
Fremvirke kan Uskyldighedens Stand!
For ham vel Sværdet ei paa Skioldet slaaer,
Men Axet bølger gult, og Møllen gaaer;
Og er ei Sagas Mund hans Æres Tolk,
Saa priser taust ham et lyksaligt Folk.

Skialm.

Tys hvad var det? Jeg hørte Larm i Træet.

Vingulf.

Det var en Ørn, som tog sin Hvile der;
Den spredte Vingen vredt, og iled bort,
Den gad ei længer hørt paa Kongens Tale.

Ingild.

Hvi saa?

Vingulf.

Troer Du, at Ørnen sidder rolig
I Reden al sin Tid, og ruger Unger,
Og kagler dumt, som Hønen over Ægget?
Hvortil gav Odin den sin skarpe Klo,
Sit krumme Næb og sine brede Vinger?
Mon Vingen, til at vifte sig for Hede?
Mon Kloen, for at bringe Mad til Mund?
Mon Næbet, for at snaddre selv sin Roes?

Ingild.

Saa gammel som Du est, saa vild est Du.

Vingulf.

Sandt nok, jeg hører ei til dine Helte,
Der giøre Fluen til en Elefant,
Og Elefanten atter til en Flue.

Ingild.

Du veed min Villie: Jeg vil ikke høre
Slig Tale. Glem ei, Ingild er din Drot,
Fordi han er fredsalig, blid og venlig.

Vingulf.

O giv Du straffed min forvovne Tunge
Med Strengheds Kraft! Glad ilte jeg til Thor,
Hvis jeg saae Danmark styret af en Helt.

Ingild.

Dit onde Lune, Alderdommens Rynker
Skal ei forstyrre mig min muntre Dag.
Min Pande smiler glat som Sommerhimlen,
Berøvet hver en Sky. Op mine Mænd!
Til Borgen! Svarteham, min gode Hustru,
Os venter med et veltillavet Maaltid.
Fort! Spiller os et lystigt Jægerstykke
Paa Veien giennem Skoven til min Hal.

Vingulf.

Saaledes sidder Fluen i sit Solskin,
Inddrager Næring med sit Sugerør
Kroer sig i Varmen af de lette Vinger, —
Og mærker ei til Edderkoppens Traad,
Før den er spundet ind i Dødens Næt.

Ingild.

Frisk mine Børn! Et lystigt Jægerstykke,
Som overdøver denne vrantne Gubbe!

(De gaae bort under en rask Musik.)

Angantyr

(kommer fra den anden Side i dybe Tanker).

„Den gamle Kæmpe kommen er tilbage!" —
Den blinde Sværm ham holder for en Halvgud;
Den Kloge troer, at Valhal hævner Olaf,
At ei han kan døe, før han døer af Sot. —
Hvordan det er, — han er en Avindsmand
Med unaturlig Kraft, som spotter Døden. —
Mod Troldomsmagt maa søges Troldomshiælp.
Ei skialv jeg før for Faren af en Kamp,

Jeg søgte den; jeg beilede til Æren.
Af Æren har vi nok, nu vil jeg Hævn,
Og Hævn sig ydver ei som Æren ud
Paa Farens Glatiis, den vil Sikkerhed.
Ja, jeg maa vorde Konge, Helga straffes,
Og Stærkodd tvinges. Vist maa dette skee! —
Og har min Spaamand sagt mig sandt om Sværdet,
Om Halfdans Sværd, hvad har jeg meer at frygte?

(Han grunder.)

Men — man opbryder ei paa Lykketræf
Steenkisten, som omhvælver Valens Been;
Forstyrrer ei for ingenting den Døde.
Man siger: Ved det mindste Krukken skiælver,
Da lider Dødens Søn af bitter Qval;
At Askens Ro i Lerets blege Kar
Er høist nødvendig til den Dræbtes Ro. —
Og derfor maa jeg vide sikkert først,
Om vel den skaanske Seidmand talde Sandhed. —
Her boer en Olding. Denne vise Gubbe
Maa spaae mit Fremtidsheld. Han er saa gammel,
At som en bleg og giennemsigtig Skygge
Han synes fast at svæve hen ad Jorden.
Man siger, han er viis som Mimer; spaaer
Det Samme han som Hin, da er det vist.

(Han banker paa Hytten. **En snechvid Olding** træder ud.)

Tilgiv mig, Fader! hvis et Dieblik
Jeg Dig forstyrrer i din Middagsro.
Man har mig sagt, at ei blot Midienat,
Men ogsaa Middag, naar den lumre Hede
Har dæmpet Livets Virksomhed, og Solen
Sit dødelige Stik nedsender Issen,
Formaaer at mane frem den skiulte Kraft,
Som virker paa hin Side Muligheden.

Du est en Viis, som lever, siger man,
Fortrolig med tilbagevendte Skygger.
Siig mig, ifald Du ellers kiender mig:
Hvad kan jeg virke til min Fremtids Held?

Oldingen.

Med Halfdans Sværd Du tvinge skal din Fiende.

Angantyr.

I Guder! Ogsaa Du mig dette spaaer?
(Oldingen tier.)
Ha jeg har nok. Dog nei! — Forsigtighed!
Man siger, at I Spaamænd staaer i Forbund,
At Ilbud hurtigt gaaer imellem Eder,
For at bedrage Konger, Jarler, Helte,
Og lokke Styrken under Eders Magt.
See mig i Øiet! Har Du daaret mig?
(Oldingen tier.)
Tilgiv mig! Ha dit Blik indtrænger sig
Dybt i min Siæl, og faaer den til at skiælve.
Dit Øie, plat forladt af Jordens Ild,
Igiennemdæmres af en luftig Straale,
Som om det sagde: Troer Du at en Skygge
Fra Evigheden har et jordisk Meed?

Oldingen.

Med Halfdans Sværd Du tvinge skal din Fiende.

Angantyr.

Jeg skal! Jeg skal! — Dog bi — Har ei maaskee
Dit Ord en dobbelt, billedlig Betydning?
Hvi taler Eders Viisdom steds i Gaader?
Maaskee med Halfdans Sværd Du kunde mene
Hans Kongemagt, hans Vælde. Thi et Spir
I Heltens Haand, er Sværd; og Sværdet atter
Et helligt Faderglavind i den Godes. —
Halfdan var ædel; mener Du, at jeg
Som han, ved Viisdom og ved lovlig Magt —

Oldingen.

Med Halfdans Sværd Du tvinge skal din Fiende.
(Han gaaer.)

Angantyr.

Min Fiende! Helga, Ingild, Eigil og
Stærkodder! — Ha — formaaer jeg dem at tvinge
Ved rolig Dvælen paa den skaanske Kyst?
Tilgiv, Du vise Mand! Du harmes over
Ung Angantyrs Enfoldighed. Ha nu
Forstaaer jeg Dig, og rask er Loddet kastet.
Op Angantyr! Viis Dig din Lykke værd,
Og dræb din Fiende med den Dræbtes Sværd!
(Han gaaer.)

Tredie Handling.

Kongens Hal.

Thusnelda. Kiøgemesteren.

Kiøgemesteren.

Alt er i Orden, høieste Fyrstinde,
For at beværte Kongen og hans Kæmper.
Med Viin er alle Bægre fyldt, og Maden
Staaer færdig, til at bæres frem i Skæl,
Og paa de brogetmalede Træbakker.
Til Vaabendands har Borgesvendene
Iført sig lette Harnisk, blanke Hielm;
Og Spillemænd med Trommer, Piber, Vielder,
Ei heller mangle.

Thusnelda.

Naar kan Kongen ventes?

Kiøgemesteren.

Paa Øieblikket. Intet mangler meer
For at fornøie ham, naar vi kun først
Har jaget bort en sær uvoren Svend,
Som vover uforskammet sig at trænge
Til Giæstesalen, lig en buden-Giæst.

Thusnelda.

Hvo er det?

Kiøgemesteren.

Ingen kiender ham. Han kommer
Med sønderrevne Klæder, fast i Pialter.
Med en Sæk Kul paa Nakken vil han ind.
Jeg straffed ham, og bød ham tage Sæde
Ved Døren blandt Stakarlene, for der
At vente, til Almissen skiftet blev;
Da saae han haant paa mig, som om jeg havde
Med mine fromme Ord fornærmet ham.

Thusnelda.

Paa ingen Maade bør det ham tilstedes
At lades ind. Med anden daarlig Uskik
Har vi afskaffet den, at hver en Betler
Indtræde kan i Danerkongens Hal,
Og øve der uhindret over Bord
Sin plumpe Grovhed, sine Bondenoder.

Kiøgemesteren.

Der vover ingen af Hofkarlefolket
At røre ham. Hans Øine lyne med
Et Blik, hvortil Du aldrig Mage fandt;
Og, som man ofte troer at see en Træl
Iklædt en Herredragt, saa troer man her,
Man seer en gammel Konge, svøbt i Pialter.

Stærkodder træder ind.

Kiøgemesteren.

Der ev han. Døm nu, om jeg talde sandt!
(Han gaaer.)

Thusnelda.

Hvo est Du?

Stærkodder.

Jeg? Kulbrænder, ædle Frue!

Thusnelda.

Saa gak igien til Røgen i din Hytte!
Her er ei Sted for Dig.

Stærkodder.

Da maa min Nabo,
Min gamle Broder Hagbarth, fordum Kæmpe,
Mig have løiet uforskammet for,
Om Aftnen under Aspen ved min Hytte.

Thusnelda.

Hvad har han sagt?

Stærkodder.

Tit har han mig forsikkret:
Skiøndt Kongens Hal vel ei var nær saa stor
Som Himlens, hvælved den som Himlen sig
Dog giæstfri over hver en fremmed Isse.

Thusnelda.

Kulsvier, Du belægger dine Ord.
Din Tale passer lidet til din Stand.

Stærkodder.

I hver en Stand er Mestre, Fuskere;
Kun Faa beklæde deres Plads med Ære.
Saa gaaer det Konger og Kulsviere;
De Fleste brænde søvnigt deres Kul,
Af Vane, Vindelyst, født op dertil.
Jeg tænker, mens jeg staaer med Gaffeljernet,
Og vender mine røgindskørte Grene.

Thusnelda.

Hvad tænker Du?

Stærkodder.

Nys slog I Kronerne
Med grønne Løv mod Himlen, fnøs i Stormen,
Og brysted Jer med Duggens Diamanter;

Nu smuldnes I til Støv, hvoraf I kom.
Ydmyg Dig, Hovmod!

Thusnelda.

Altsaa, stakkels Mand,
Er sørgelig din Dont: Du brænder Liig?

Stærkodder.

Jeg brænder Liig! Men modnes ikke just,
I det jeg damper ud saftgrønne Stolthed,
Et bedre Stof? Og giemme mine Kul,
Skiøndt lette, mørke, skilt ved ydre Pragt,
Ei Spiren til en stærk og vældig Flamme,
Som tændes let, giør lyst og varmt og muntert?

Thusnelda.

Saaledes hørte før idag jeg ingen
Kulsvier tale. For Kulbrændere
Som Du, staaer aaben denne Giæstesal.

Stærkodder.

Det er mig kiært. Jeg tale maa med Kongen,
Og mine Kul vedkomme vigtigst ham.

Thusnelda.

Hvad vil Du Kongen da?

Stærkodder.

Jeg vil udbrænde
Hans Sløvhed, hærde hans Blødagtighed.

Thusnelda.

Vogt Dig min Gubbe!

Stærkodder.

Vogt Dig selv, min Frue!
Kom ikke mine Kul just altfor nær.
Sandt nok, Du smittes ei af deres Farve,
Da Du est sort som de; men jeg har sagt:
De tændes let, og kunde brænde Dig.

Thusnelda.

Jeg har nedladt mig meer til Dig end billigt.
Tie stille nu, og sæt Dig hen paa Bænken!
Det er Dig tilladt der at vente Kongen.

Stærkodder.

Jeg takked før ei for Tilladelsen.

(Han gaaer.)

Thusnelda.

Ha denne Gubbe har forvirret mig.

Stærkodder (vender om).

Tillad mig, Frue, dog endnu et Spørgsmaal!

Thusnelda.

Nu da?

Stærkodder.

Hvis er den gamle Harpe der,
Som hænger, dækt af Støv, med brustne Strænge?

Thusnelda.

Den hørte Stærkodd til, mens han var hjemme.

Stærkodder.

Stærkodders Harpe? Ha, den var berømt!
Hvi har I saadan ladet den forfalde?

Thusnelda.

Os lyster meer ei høre Harpeklang,
Det er en sørgelig enfoldig Lyd,
Hvortil kun qvædes kan de gamle Viser.
Den muntre Fløite, Hakkebrættet, Trommen,
Som livner Fødderne til Glædesdands,
Har længst fortrængt slig mørk Tungsindighed.

Stærkodder.

Dog hænger stedse den i Kongens Hal,
Og, som jeg seer, er den bekrandst med Blomster.

Thusnelda.

At end den hænger der, er Ingilds Villie.

Med Blomsterkrandse smykkes daglig den
Af Kongens Søster, som ei kan forglemme
Sin Fosterfader.

Stærkodder.

Altsaa — Helgas Hierte
Formaaer dog Trommen, Piben, Hakkebrættet
Ei at bedaare? Tak, min ædle Frue!
Nu har jeg nok. Nu vil jeg vente Kongen;
Og hvis jeg feiler ei, da kommer han.
(Han gaaer hen og sætter sig nederst.)

(**Kongen** kommer med Følge og Musik. **Dronningen** gaaer ham imøde og omfavner ham. De sætte sig i Høisædet. Spillemænd og Dandsere komme. Der dandses en Vaabendands. Imidlertid ombæres Maden i Skæl og paa Bakker til Giæsterne. Viin skiænkes i Bægre. Man skiænker ogsaa for Stærkodder, men han vil intet modtage.)

Ingild.

Min Hustru! siig, hvo er den gamle Mand,
Som sidder der i sønderrevne Klæder,
Paa Bænken nederst?

Thusnelda.

Tilgiv, ædle Herre!
Man indlod ham, han trængte sig herind.
Det er en sælsom Giæst, som vel forstaaer
At føie sine Ord. Han paastod fræk,
Han vilde tale med Dig.

Ingild.

En Kulbrænder?

Thusnelda.

Fast troer jeg, det er kun en Mummedragt,
Som egensindig han sig selv har valgt,
For under den at kunne tale frit.

Ingild
(staaer op og gaaer hen til ham).
Hvo est Du Gubbe, nederst der paa Bænken?

Stærkodder
(uden at vende sig til ham).
Før sad jeg øverst.

Ingild.
Ha Thusnelda!

Thusnelda.
Herre!

Ingild.
Hvad har Du giort? Viist slig en Giæst til Døren?
Jeg kiender ham af Arret paa hans Bryst,
Hans Hænder — ha det er —

Thusnelda.
Hvad? Hvo?

Ingild.
Stærkodder!
Min Fosterfader! — Ja han lever end,
Han kom igien til Danmark, til sin Søn. —
O lad mig kysse disse Kæmpehænder! —
Han tier — er fortrydelig. — Tilgiv,
Om man uvidende fornærmed Eder! —
Tillad mig at omfavne Dig!

Stærkodder.
Holdt Ingild!
Tag Dig iagt! Du smudsker dit Skarlagen
Paa min tilrøgte Kappe.

Ingild.
Du forbyder
Mig at omfavne Dig?

Stærkodder
(løser sin Kulsvierkappe og kaster den hen).
Du understaaer Dig
Til at omfavne mig?

Ingild.
Hvad er min Brøde?

Stærkodder.
Din Brøde? Ha var denne Tillid Uskyld!
Men Frækhed er den. — Nei, hun der er fræk;
Hos Dig er det stump Sløvhed. Ingild! Ingild!
Ha Du est siunken dybt! Dybt est Du siunken,
Du kan ei længer blues for Dig selv.

Ingild.
Hvad har jeg feilet? Landet nyder Fred,
Det danske Navn er agtet. Vore Kræfter
Har sligt et Overskud, at ei engang
De holder egne Bredder: Hengst og Hors
Drog nys til Skotland, tvang de vilde Pikter.
Hvi harmes Du? Jeg sidder rolig paa
Min Kongestol, og samler Fredens Glæder.

Stærkodder.
O Du forblindede, Du svage Mand!
Hvad kommer Hengst og Hors og deres Manddom
Dig ved? Troer Du, at de i Bretland kæmpe
For Egeløv til Dig? Snart rive løs
Sig Underkongerne fra Hledrestol,
Som Plankerne fra et forraadnet Bulværk,
Det Bølgen Aar for Aar har underhulet.

Ingild.
Nu har jeg Dig, hvad fattes mig?

Stærkodder.
Jeg kom
Til Danmark, for at finde Frodes Søn,
Men finder en Ugudelig, som æder
Og drikker med sin Faders Mordere,
Som deler kiælne Sydlings Fraadseri,
Og har af Dyden ei engang dens Skygge.

Thusnelda,
(som imidlertid har ladet Mængden forføie sig bort).

Min ædle Herre! dæmp din Harm. Tilgiv,
At ei Thusnelda kiendte Dig! Hun aldrig
Tilforn endnu Dig saae med eget Øie.
Modtag af hendes Haand et kostbart Guld,
Og bær det om din Arm til Venskabs Tegn!

Stærkodder.

Behold Du selv din Qvindeprydelse!
Ei tapper Mand modtager Kiærlinggave.
Slet passer Hovedguld til Vaaben sig.
Behold dit Spænde! giv det til din Husbond,
Som rager om i lækkre Fugles Kro,
Som øver al sin Harm paa Brød og Sod.

Ingild.

Ha Stærkodd! altfor dristig er din Tunge.

Stærkodder.

Hvi kaster Du dit bløde Øie vredt
Paa mig, og omgaaes med din Faders Morder?
Naar tog Du Bøder for din Faders Drab,
Du Svoger af hans Bane? — Ha, naar Skialden
Besiunger Drottens Idræt, Heltens Daad —
Da svøber jeg mit Ansigt skamfuld i
Mit Skind; thi hvilken Daad har Du fuldbragt?

Thusnelda.

Ha denne vrantne Gubbe maae vi muntre;
Ord er paa ham, som Pile paa en Søbiørn,
De bore sig ei giennem Huden. Vel,
Saa maa det skiønne Spil ham Sindet mildne.
Træd frem, min snilde Ludolf, øv din Kunst!
(En Fløitespiller træder frem, og blæser et kunstigt Fløitestykke.)

Stærkodder.

Vil I mig tæmme som en Biørn i Mundkurv,

At dandse taaligt efter Eders Pibe?
Vil I afrette som en Sidsken mig,
At efterabe, qvidbre jeres Viser?
Tie stille Du! som med udspilet Øie,
Med opblæst Kind og smidig Fingerdands
Vil tæmme Heltens Sind med dine Triller.
Ved Thor i Thrudvang, Stærkodd føler meer
For ægte Kunst, end I jert Liv har følt;
Men mange Døgn skal dages over Hledre,
Før I forstaae at blande Styrkens Malurt
Med Snillets Malt, som udgiør Livets Drik.
Hvi nøies I ei med da hvad I har?
I min Tid sang man Viser ved sin Harpe,
Som muntred Sindet og forfriskte Hiertet;
Istedetfor, at Eders Fingerflinkhed
Kun kildrer med sin Klang Forfængligheden.
Gak bort Du smalle, fingerspinkle Piber!
Hvis ei Du andet har at vise mig,
End hvor Du snelt kan dække Rørets Huller.
Stik Piben ind! hvis ei jeg lærer Dig
At give Piben snart en anden Lyd.

Ingild.

Min Fosterfader!

Stærkodder.

Nævn mig længer ei
Ved dette Navn! Har jeg opdraget Dig
Til hvad Du est?

Ingild.

Spørg Folket, om det vaander
Sig under Ingilds Herskab?

Stærkodder.

Er det nok
For Nordens Drot, at ei han giør Fortræd?
Ifald Du føler hos Dig Hyrdens Dyd,

Kast Purpuret, klæd Dig i Faareskind,
Byt Kongespiret med en Hyrdestav,
Vogt Faar og Gieder; men formast Dig ei
Med slig Spagfærdighed at styre Mænd.

Ingild.

Du dømmer mig for haardt.

Stærkodder.

Du gaaer i Drømme,
Du veed ei hvad der skeer i Landet rundt.
Hvor var det muligt Dig i Odins Lund
At ægte hende! din Blodfiendes Datter?

Ingild.

Du kiender ei til Elskovs Magt.

Stærkodder.

Ved Thor!
Din Faders Minde burde Du at elske.
Du elsker Den, som haber Dig? Hvor feigt!

Thusnelda

(omfavner Ingild).

Min bolde Husbond! Ja det veed dit Hierte,
Hvor kiær Du est min Siæl.

Stærkodder.

Ha falske Qvinde!
Og nu din Søster! hende vil Du giøre
Til Nidingens, den usle Fengos Hustru?

Ingild.

Jeg havde hende lovet Angantyr;
Hun afslog ham, hun føled ingen Elskov.
Jeg slutted dette Forbund, giorde derved
Mig Angantyr til Ven, en kløgtig Mand
Til Svoger — og min Søster er forsørget.

Stærkodder.

Forsørget! Vist! Af Kummer dybt nedbøiet.
Hun skal ei ægte Fengo!

Ingild.

Kan jeg bryde

Mit Løvte?

Stærkodder.

Og hvor er den knøve Beiler?

Ingild.

Jeg har idag ei seet ham; men i Morgen
Er Bryluppet bestemt.

Stærkodder.

Du seer ham aldrig!
Han er en fangen Mand. Hans Elskovsbrand
Nu svales dybt i Rummet af mit Skib,
Som fører ham til en af mine Borge
Paa Norges Kyst, i egne gyldne Lænker.

Thusnelda.

Umuligt! Saavidt Du fordrister Dig?

Stærkodder.

Mit Mod gaaer endnu længer, Svarteham,
Nu Raden er til Dig!

Thusnelda.

Ha Kongemorder!
Min Høihed skal ei krænkes af din Frækhed.
I dette Øieblik jeg viger Dig;
Men skiælv for Fremtiden!

Stærkodder.

Hist staaer min Fremtid
I Evighedens Blaa! Hvad nu jeg handler,
Er Daad, som bringer mig Forløsningstimen
Alt mere nær. Men gaa! Det sømmer sig
Ei, at Du hører paa din egen Skiændsel.

(Thusnelda gaaer.)

Ingild.

Tag Bindet fra mit Øie! Viis mig Alt!

Beviis, at jeg har Uret; led mig, ret mig!
Jeg lyder Dig — som i min Barndom — blindt;
Kun ei forstyr mig i min Tro paa hende!

Stærkodder.

Hun hader, afskyer Dig, og er Dig utro.

Ingild.

O nei, o nei!

Stærkodder.

Hun elsker Angantyr.

Ingild.

Hun agter ham.

Stærkodder.

Og hun foragter Dig.

Ingild.

Saa vil jeg meer ei leve.

Stærkodder.

Svage Konge!

Ingild.

Ha skab mig stærkere, hvis Du formaaer!
Men skiæld, fornærm mig ei; skiæld Guderne,
Som ikke smedded mig af haardre Malm.
Det veed den gode Baldur hist, min Siæl
Er aaben, blid, fiern fra Forstillelsen;
Jeg vil det Gode, følger gierne gode Raad,
Og letter fro den Undertryktes Byrde.
Jeg elsker Livet og dets muntre Glæder,
Men aldrig glemte jeg endnu, med Omhu
At tænke paa mit Folk. Min Fader leved
Lang Tid i Fred; den gyldne Tid besiunges
Endnu af Skialdene, som Danmarks bedste,
Dens lykkeligste. See, jeg stræbte for
At holde den; — det var forgiæves!

Stærkodder
(mildere, men mørk).

Ingild!
Du est uskyldig. — Hvad kan Du vel for,
At ei Alfader danned Dig til Drot?
Ha Ingild! Skylden falder blot paa mig.
Hvi hialp jeg Daare din forvovne Fader,
At rive Spiret af hans Broders Haand?
Nu kommer Straffens Time.

Ingild.

Ha Stærkodder!

Stærkodder.

Forbrydelser kan skee — de kan forsones;
Jeg har, og skal snart reent forsone min.
End følger den ulykkelige Skygge
Mit bange Blik, hvergang Fuldmaanen gløder,
Bleg, med en blodig Dug om sine Saar; —
Snart skal vi begge nyde Fred hos Odin!

Ingild.

Stærkodder! Du vil døe?

Stærkodder.

Først redde Danmark.

Ingild.

Til hvem staaer da dit Haab?

Stærkodder.

Til ungen Eigil.
Han er en kierv, en velerfaren Helt,
Han elsker Helga, bringer Agdes Rige
Til Danmark; — og skiøndt jeg har gyst for ham,
Saa er dog ogsaa det en Grund for mig.

Ingild.

Og hvilken?

Stærkodder.

Eigil har en mægtig Lighed

Med hin, den rette Konge. Saae Du aldrig
Din Faders Broder? Nei, Du est for ung.

Ingild.

Han ligner Olaf?

Stærkodder.

Tvende Draaber Vand,
To Blade paa et Træ har mindre Lighed.
En Hændelse! jeg har jo talt med ham.
Han er en Nordmand, han er Eistens Søn.
Men ligemeget! Der er Slægtskab stundom
I Verden, som ei Fødselen, men Lighed
I Ansigtstrækket, i vort Væsen tyder.,
Giv Eigil Helga! Lad ham arve Riget!

Ingild.

Velan!

Angantyr er kommen ind med sine **otte Brødre**, og har hørt de sidste Ord.

Angantyr.

Først æskes han paa Liv og Død
Til Kamp med Dig, af mig og mine Brødre.

Stærkodder.

Ni kun mod To? Ei fleer? Vel, tappre Helt!
Jeg lover Kampen Dig paa Eigils Vegne.

Angantyr.

Staa fra dit Forsæt! Overtal Kong Ingild
At give Helga mig, saa er vi Venner.
Jeg er af Frodes Blod, af Olafs Blod,
Din Konges Brodersøn, alt Drot i Skaane;
En nær, en farlig Fiende, — kraftig Ven.
Alt taler til min Fordeel.

Stærkodder.

Helga elsker
Ung Eigil, Eigil hende.

Angantyr.

Jeg som han.

Stærkodder.

Elsk! Ingen kan forbyde Dig at elske;
Men Kiærlighed maa være vexelsidig,
Og hugprud er den rette Kiærlighed.

Angantyr.

Der ligge vore Handsker!

(De kaste dem til ham.)

Stærkodder.

Sæt din Elskov
I Skaane som Veirhane paa din Borg!
Den dreier sig til Had ved mindste Vind.

Angantyr.

Vi vente din.

Stærkodder

(kaster sine Handsker til ham).

Der, tappre Angantyr!
Der har I begge mine. Een for mig,
Og een for Eigil. Naar I dele dem,
Saa bliver der en Finger hoit til Mands.

(Han gaaer til Døren og raaber:)

Hasting!

Hasting (kommer).

Min Husbond!

Stærkodder.

Tag de Handsker op,
Forvar dem vel!

Hasting.

Ha hvilken deilig Hob!
Man skulde troe, jeg var en Handskesmed,
Naár man mig saae med slig en Mængde. Dumt,
At de er alle til den høire Haand.

(Stærkodder taler sagte med Hasting; han gaaer.)

Ingild.

Du tager imod Kampen mod dem Alle?

Stærkodder.

Jeg tager imod Kampen, ei alene
Mod Disse, men imod saamange, som
Sig vove for min Haand.

Angantyr.

Hvorledes ønsker
Du Kampen? Een ad Gangen, eller Alle
Paa eengang? Valget overlades Dig.

Stærkodder.

Naar mange Hunde søge mig tillige,
Da pleier jeg at slaae imellem dem,
Og spørger ikke, hvo der bider først.

Angantyr.

Saa vente vi Dig da med ungen Eigil
I Skoven, næst herved, ved Halfdans Grav,
Endnu i Aften, inden Solen daler.

Stærkodder.

Jeg lover Jer, I skal ei see den dale.

Angantyr.

Ni stærke Sværd troer Du at kunne døve?
Jeg veed hvor der er Eet, som fælder Dig.
(Han gaaer med Brødrene.)

Helga
(kommer fra den anden Side).

Min Fosterfader! — Guder! — er det sandt?
Min Eigil, Du, mod Ni, — ni lumske Fiender?

Stærkodder.

Vær freidig, Helga! viis Dig Frodes Æt.
Jeg Dig paalægger strax at stævne Eigil
Fra mig til Halfdans Gravhøi, hvor han møder
Bevæbnet. Giør ei Fienden Tiden lang!

Naar Du os seer igien, er endt din Frygt,
Og Morgendagen, som bestemte Dig
Til Fengos Brud, skal skue Dig som Eigils.
Farvel, min Søn! Jeg gaaer at rydde bort
En Tornebusk med ni forvovne Grene,
Som fræk udbredte sig i Eders Skygger,
Og trued med at rive Jer tilblods.
(Til Ingild.)
Fat Mod endnu! (Til Helga.) Og Du, tab ikke Modet!
(Han gaaer.)

Helga.

Min Broder! Du tilsteder —

Ingild
(omfavner hende).

Himlen giøre
Dig mere lykkelig end Ingild, Helga!
(Han gaaer.)

Helga.

Ha, som den stærke velanvendte Gift,
Jeg seer alt Stærkodds Lægemidler virke;
Men, Guder! ogsaa Helga rystes af dem.

Thusnelda
(kommer og seer sig forsigtig om; da hun ingen andre finder end Helga, gaaer hun rask hen imod hende).

Har Stærkodd taget mod Udfordringen?

Helga.

Naar afslog slig en vældig Herre Kamp?

Thusnelda.

Og Eigil?

Helga.

Jarlen svared paa hans Vegne.

Thusnelda.

Hvo bringer Eigil Budskab?

Helga.

Jeg.

Thusnelda.

Du selv
Vil være Dødens Bud, for Den Du elsker?

Helga.

Jeg elsked Eigil ei, var han ei Helt.

Thusnelda.

Stærkodder venter ham ved Halfdans Grav?

Helga.

Paa Øieblikket; derfor maa jeg gaae
At kalde ham.

Thusnelda.

Bliv, Helga! hør et Ord.-
Skiøndt Du mig troer mod Dig stifmoderlig,
Har jeg dog Omsorg for dit sande Vel.
Hvi vil Du underrette Drotten? Tøv!
Besidder Stærkodd unaturlig Kraft,
Da fælder han de stærke Kæmper ene;
Er han en Olding som en anden Gubbe, —
Hvi styrter Du din Ven i Dødens Gab?

Helga.

Hvad Æren byder, kan ei Frygten hindre.

Thusnelda (betænker sig).

Bliv!

Helga.

Ellers lyder jeg Dig, ædle Frue!
Tilstede var her ingen uden jeg,
Som bringe kan Udfordringen til Eigil.

Thusnelda.

Slet ingen?

Helga.

Nei.

Thusnelda (sagte).

En Straale giennem Skyen.
(befalende.)

Du bliver! —

Helga.

Hvad? — Ha intet skal mig hindre.
Du vil?

Thusnelda.

Du vover? Tie, forvovne Mø!
Er jeg endnu Fyrstinden eller ei?
Hvo har paa Hledregaard vel at befale?
(Hun aabner en Sidedør.)
Her gaaer Du ind, og vover ei et Ord,
Før Svarteham tilsteder det.

Helga (raaber).

Min Broder!
Min Fosterfader! — Ha Forræderi!

Thusnelda.

Skrig til Du brister! Ingen hiælper Dig. —
Vagt! —
(Vagten kommer.)
Følger Kongens Søster ind i Buret!
Bevogter hende! Ingen understaa sig
At slippe hende løs, før jeg befaler!
Og hvis maaskee hun daarligt prøver paa
At giøre Larm, saa er det Eders Pligt
At hindre det, og dæmpe hendes Røst.

Helga.

Ha Slange, snoe Dig kun i dine Bugter!
Du skal ei seire.

Thusnelda.

Fører hende bort!
(Helga føres bort.)

Thusnelda (ene).

Nei, Angantyr! Din Hidsighed ei styrter
Forhadte Magt. — Har Du ei lært af Ulven,
At ligge bøiet tavs paa dine Labber,
Med stive Øine, før Du springer til?
Har ingen Vandringsmand fortalt Dig om,

Hvordan man dækker Gruber tyndt med Riis,
Hvori nedstyrter plumpen Elefant?
Du higer efter Hævn og søger Fare?
Men end er Haab. — Hvis Eigil ikke møder,
Opsættes Kampen, og den vilde Stærkodd
Da sikkert opbragt sværger Eigils Død.
Mit Iilbud gaaer! Alt samler sig en Hær,
Som støde skal til Angantyrs ved Ringsted. —
Den frygtelige Slange skyder Ham,
Forlader Kløften førend Muren styrter;
Hun lægger af den Dragt, som Smerten bød,
Høi Hævnlyst farve skal Heltinden rød,
Mit Spyd skal blinke! Intet Modet rokker!
En speilglat Hielm skal skiule mine Lokker.
Den raske Hildur ingen Fare skyer.
Hævn er mit Kampskrig! Hævn — og Angantyr!
(Hun gaaer.)

Halfdans Grav.

Det Indre af en Jordhule. I Baggrunden en Askekrukke; over den hænger den Afdødes Vaaben og Hærklæder.

Angantyr
(kommer langsomt).

Brudt er de sorte Jordlag nu, som skiule,
Fra muntre Liv og fra Bedrift, den Døde.
En spinkel Straale giennem Gravens Hule
Har Solen hidsendt af sin Aftenrøde.
Med Bæven knager Sønnens sagte Fied,
Ved Faderens, ved Heltens Hvilested.

Nu staaer jeg der. — Her giemte de hans Støv.
Tie Hierte! Tie! Du ei maa kiælent sukke. —
Jeg seer en Krands af falmet Egeløv

Omslette bleg en gusten Askekrukke.
Hans Hielm! hans Harnisk! Skioldets runde Værn —
Og over dem — det frygtelige Jern.

Tilgiv, Einheria! slig natlig Færd,
Tilgiv, om jeg forstyrret Dig herinde!
Der er mig spaaet, at med dit stærke Sværd
Jeg tvinge skal min bittre, stolte Fiende.
Forund mig det! Du bruger det ei meer,
Det hænger ørkesløst ved Krukkens Leer.
(Han standser.)

Men Angantyr! den Daad, Du nu begaaer,
Er ingen Heltedaad. Du est forfærdet!
Bleg som en Qvinde Du i Mørket staaer,
Og strækker skiælvende din Haand mod Sværdet.
Vee Den, som tør forstyrre Gravens Ro!
Tys! — Var det ei, som det fra Dybet loe?

Ha! jeg vil gaae igien. Jeg har en Flok
Som lyder mig, hugprude, stærke Helte.
I Nordens Lande findes Sværde nok,
Det bedste kan jeg spænde ved mit Belte.
Hvi røver jeg min Fader Gravens Pryd?
Fortiener sligt et Tegn ei Heltens Dyd?

Dog — om jeg ganske sagte voved mig! —
Naar ikkun Urnens Støv derved ei ryster —
Jeg Sværdet eie maa! — Thi kun ved Dig
Jeg vorder Hersker paa de danske Kyster.
Ved Dig jeg kun mod Stærkodd kan bestaae.
Jeg nærmer mig den frygtelige Vraa.

Men langsomt! — At for alting ei jeg rokker
Det hellige Støv, til Qval for Dødens Søn. —
En Trækvind giennemsuser mine Lokker —
Ha stille! — Først til Guderne min Bøn! —

(Han kaster sig ned, men springer op igien.)

Forsagte Helt! Giør hvad Du ei kan lade!

(Han rækker efter Sværdet.)

Det viklet er i Krukkens Egeblade. —

(Gaaer atter frem i Hulen og grunder)

Ha det er dog vel Tant hvad Skialde qvæde:
At hvergang Askekrukken lider Brøst,
Da høres Spøgelset om Natten græde, —
Det vaander sig med fæl, med ængstlig Røst!
Einherien forlader Valhals Sæde.
Da søger Aanden Jorden uden Trøst;
Hel jager den, naar det ad Qvælden lakker,
Til Niffelheim, med Myg og Aftenbakker. —

En Qvindeløgn! Hvi dvæler jeg herinde?
Det første Skridt er giort. — Nu freidigt Mod!
„Med Halfdans Sværd Du tvinge skal din Fiende!"
Saa kom da Du som skal udøse Blod!
Alt roligt er og tyst, — den Døde sover, —
Jeg skiælver ei — det raske Greb jeg vover!

(Han griber Sværdet med skiælvende Haand, men river i det samme Askekrukken ned, saa at den falder paa hans Hielm, sønderslaaes og overstøver ham med hans Faders Aske. Han staaer forstenet af Skræk og Fortvivlelse.)

Volver (kommer).

Ha Dvæler kom! hvad nøler Du herinde?
Har Du endnu ei fundet Sværdet? — Thor!
Hvad seer jeg? Angantyr, stiv som en Støtte!
Bestøvet — Guder! af vor Faders Aske.
Ulykkelige Søn! hvad har Du giort?

Angantyr

(sønderknust, med stigende Fortvivlelse).

Kom mig ei nær, — jeg brænder!

Bolver.

Kunde Du,

Naar endelig Dig Overtroen drev,
Ei tage det med Lempe, uden voldsomt
Ugudeligt at spilde Krukkens Støv?

Angantyr.

Nei!

Bolver.

Raser Du? Hvorfor ei?

Angantyr.

Nei! — Nei! — Nei!

Med Lempe? Daare er det Dig, som raser.
Begaaes Misgierninger med Lempe? Nei. —
Og vil Du vide, hvi jeg knuste Krukken,
Hvi Krukken knuste mig, — saa læs det hist
I Nornens klare Vœld. Der skrev det Skuld
Med Mørkets Griffel paa en flygtig Bove.

Bolver.

Sværm længer ei blandt Gravene, men følg!
Hævn dine gode tappre Heltebrødre,
Som kun af Iver, Kiærlighed for Dig
Frivilligt styrted sig i Dødens Strube.
De sank for Fiendens Sværd!

Angantyr.

Ha mine Brødre?

De faldt?

Bolver.

Du giorde Tiden dem for lang,
Og Stærkodd kieded det at vente Eigil;
De stred — og sank som Ax for Bondens Lee.
Jeg er den Eneste, som iled hid
For at forstærke mig til Hævn med Dig.
Nu har Du Halfdans Sværd, saa tving din Fiende!

Angantyr.

Ja! — jeg skal tvinge ham.

Bolver.

Afsted!

Angantyr.

Giv Tid!

Du vilde før ei troe mig, naar jeg sagde
Saa vist —

Bolver.

Jeg troer, naar Du beviser det.

Angantyr.

Strax Bolver! strax! Men at den snilde Seidmand
Paa Fyrresvold, den vise Gubbe her,
Saa roligt, sikkert kunde spaae mig Sandhed.
Ved Thor, end gives Dine som see klart
Igiennem Rifterne paa Fremtids Teppe.

Bolver.

Ha søg din Fiende!

Angantyr.

Jeg har fundet ham.

Bolver.

Han venter os.

Angantyr.

Den gamle Halvgud hist?

Bolver.

Han, dine Brødres Morder.

Angantyr.

Brødres Morder?

Jeg kiender mine Brødres Morder. Den
Som ægged dem til slig uærlig Kamp,
Hvorfra Thor vendte Blikket med Foragt.
Han har giort meer, den samme, han har knust
Huldsalig Elskovs rosenrøde Blomst,

Affindig for en troløs Qvinde svoret
En troløs Eed og styrtet Halfdans Aand
Fra Vingolfs Lofte ned i Helheims Kielder.
Fortiener ikke slig Forræder Døden?

Bolver.

Glem al Spidsfindighed! Viis Dig som Helt!

Angantyr.

Som Helt? Ja, ved min Faders spildte Støv,
Det skal jeg; thi jeg sværger ved hans Qvaler,
At jeg skal tvinge Fienden med hans Sværd!

Bolver.

Hvad vil Du, Angantyr?

Angantyr.

Ræk mig din Haand!
(Han lægger den paa sit Bryst.)
Føl her! Her stormer den fordømte Fiende,
Som aldrig lod mig Ro, Nat eller Dag.
Af alle Hierter som i Verden slog,
Var dette mig det værste, fiendtligste.
Welan min Broder! det er høie Tid.
Ud! følg mig, i den friske, lyse Luft.
Her er saa qvalmt. Før Solen synker, sadler
Jeg Odins Hest og rider til min Fader,
Til Hel, med Hermod over Giallerbro.
(Han gjennemborer sig.)

Bolver.

I Guder! Sværdet sidder i hans Hierte.

Angantyr.

Med Halfdans Sværd jeg tvunget har min Fiende.
Hiælp Odin! Angantyr kan løse Gaader.
(Han falder i Broderens Arme og døer.)

Fierde Handling.

Skov.

(Nat. **Thusnelda** i Skarlagen med Hielm og Pandser af blankt Staal, et Spyd i Haanden. Hendes **Møer.** Til begge Sider bevæbnede **Krigere.** I Baggrunden brænder et Baal inde i Skoven, som svagt oplyser Skuepladsen.)

Thusnelda.

Frygtelig vælter
Surtur de røde
Fortærende Luer
Skov! i dit Mulm.
Helt er paa Baal strakt;
Aldrig saae Dagen
Fagrere Kæmpe.
Ha nu omfavner
Slørede Nat ham.
Siunger, I Skioldmøer!
Qvæder til Affked
Helten en Sang!

Chor af Møer.

Angantyrs Legem
Brænder nu Baalets
Flamme til Støv.
Ha! Skal hans Aand sig
Svinge til Valhal?
Eller har Hel alt,
Hulernes Dronning,
Mager sin Arm efter
Dødningen strakt?

Thusnelda.

Frygtsomme Duer!
Er da kun Tvivl, kun
Angst Eders Sang?
Enten til Valhal
Helten sig hæver,
Eller til Helheim
Aanden nedsvæver:
Stort er hans Rygte,
Stærk var hans Dyd.
Siunger et Drapa til
Skioldenes Lyd.

Chor af Møer og Kæmper.

Angantyrs Legem
Brænder nu Baalets
Flamme til Støv.
Angantyrs Navn kan
Baalet ei brænde.
Seneste Fremtid
Navnet skal kiende.
Høien sig reise,
Danemarks Rige
Stolt ved din Strand.
Runerne sige:
Han var en Mand!

Fierde Handling.

Skov.

(Nat. **Thusnelda** i Skarlagen med Hielm og Pandser af blankt Staal, et Spyd i Haanden. Hendes **Møer.** Til begge Sider bevæbnede **Krigere.** I Baggrunden brænder et Baal inde i Skoven, som svagt oplyser Skuepladsen.)

Thusnelda.

Frygtelig vælter
Surtur de røde
Fortærende Luer
Skov! i dit Mulm.
Helt er paa Baal strakt;
Aldrig saae Dagen
Fagrere Kæmpe.
Ha nu omfavner
Slørede Nat ham.
Siunger, I Skioldmøer!
Qvæder til Afsked
Helten en Sang!

Chor af Møer.

Angantyrs Legem
Brænder nu Baalets
Flamme til Støv.
Ha! Skal hans Aand sig
Svinge til Valhal?
Eller har Hel alt,
Hulernes Dronning,
Mager sin Arm efter
Dødningen strakt?

Thusnelda.

Frygtsomme Duer!
Er da kun Tvivl, kun
Angst Eders Sang?
Enten til Valhal
Helten sig hæver,
Eller til Helheim
Aanden nedsvæver:
Stort er hans Rygte,
Stærk var hans Dyd.
Siunger et Drapa til
Skioldenes Lyd.

Chor af Møer og Kæmper.

Angantyrs Legem
Brænder nu Baalets
Flamme til Støv.
Angantyrs Navn kan
Baalet ei brænde.
Seneste Fremtid
Navnet skal kiende.
Høien sig reise,
Danemarks Rige
Stolt ved din Strand.
Runerne sige:
Han var en Mand!

Bolver
(kommer med en Guldkrukke).

Jeg bringer Dig hvad Luens Kraft os levnet har
Af Brod'ren, Helten, Beileren: En Haandfuld Støv.

Thusnelda.

Meer ædelt, end det ædle Malm det giemmes i.
(Hun river en Qvist af et Egetræ, og slynger den om Krukken.)
Lad dette Løv, stumt som den Tunge, Smerten bandt,
Dog meer veltalende, med sin dunkelgrønne Krands
Forkynde Morgenrødens Lys, hvad Du har giemt.

Kæmperne
(slaae paa deres Skiolde).

Hil Angantyr, vor Konges Ry! Sæl Heltens Aand!

Thusnelda.

Og nu, I gode Stridsmænd: Hisset staaer en Hær,
Som ædelsindet heller lyder Svartehams,
End Ingilds Bud. Hist stander Angantyrs, som nu
Den stærke Bolver, sidste Slægt af Olafs Blod,
Med Rette byder. Bolver, see her rækker jeg
Min Haand Dig over Askekrukkens stolte Guld.
Hævn er vort Haandtryk!

Bolver.

Hævn og tro Forening.

Thusnelda.

Ja!
Og nu afsted, før Eigil og den sølvgraa Helt
Faae Tid til Fatning, og at kalde frem til Strid
De Ingild tro Tilbageblevne. Drage vi
Mod Hledregaard, at hævne Svertings, Angantyrs
Og Olafs Mord. Flyd, Frodes Blod! for Sværdene.
Og Fakler, kasted' i den skumle Kongeborg,
Hvor Svarteham nødsaget var at sukke hen
Sin fagre Ungdom, — lyse som et Gienskin høit

Af dette Baal! Hvor Slaget vindes, Fienden faldt,
Skal Høien kastes, Askekrukken sættes ned;
Og Runer risted paa den stolte Bautasteen,
Forkynde Jorden Heltens Død, Thusneldas Hævn.
(Hun gaaer; Alle følge.)

En Sal paa Kongsgaarden.

Ingild. Vingulf.

Ingild.
Har alle Hledrekæmperne forladt mig?
Fulgt Svarteham?

Vingulf.
Ei alle, Herre Konge!
De Unge, de Ubændige, som harmtes,
Fordi din Stilhed ei gav deres Mod
En Leilighed at yttre sig, hvis Øren
Stod aabne for den skiønne Havfru's Sang.

Ingild.
Saa Alle blev ei deres Konge troløs?

Vingulf.
De gamle Skiæggede, det tunge Bundfald
Saa let ei lader skylle sig af Kruset;
Bland det med Vand, og end Du finde vil
En kraftig Styrkedrik mod Svarteham.

Ingild.
Og Du, som ofte murred i min Velmagt,
Som tidt jeg kaldte den uvorne Biørn!
Du?

Vingulf.
Herre! Folk af mit Slags er som Burren:
Vi stikke, krille, men vi hænge fast.

Den lodne Skindpels af den gamle Biørn
I Kulden varmer, naar Du fryser i
Det tynde Spind af dine Silkeorme.
Hver Silkeorm er vorden Sommerfugl,
Har spilet Vingen ud, og flagrer nu
I Solen, hos den skiønne Svarteham.

Ingild.

Hvad raader Du mig til?

Vingulf.

Jo før jo heller,
At samle dine Mænd, at dele Hæren
Imellem Stærkodd, Eigil, Dig og mig,
Og ufortøvet ile mod din Fiende.

Ingild.

Saa gaa! Blæs Kæmperne til Strid! Jeg vil
Imidlertid paatage mine Jern.

Vingulf.

Jern maa Du være; Jern til Marv og Been,
Paa Odins Gammeleeg en vældig Green;
Saa skal vi lære snart den stolte Qvinde,
At Rænker er ei let, som Hør at spinde.
(Han gaaer.)

Ingild (i dybe Tanker).

Af Svertings sønderbrudte Kongestol
Blev Brudesengens gyldne Stolper bygt;
Og Sverting drak sin Overvinder Troskab,
Af samme Horn, som Svarteham sin Brudgom! —
Slig Sæd kan ikke bære gode Frugt;
Giftbrygning var det, Seid af onde Trold.
Men jeg var blind af Kiærlighed! Hun svor,
Jeg troede gierne. Alt jeg gierne troede,
Kun ei, at hun var trædsk og underfundig. —
Nu seer jeg, at der gives skiønne Slanger,

Hvis Kam hovmodig topper sig til Krone,
Skiøndt Ædderbugen vælter sig i Støv.

Et Slør mig falder pludselig fra Øiet;
Men det er svækket i det lange Mulm,
Og kan ei længer taale Dagens Lys.
Tomt er mit Hierte, øde, som et Huus,
Hvor før jeg daglig traf en Omgangsven.

(Han betragter sit Harnisk, som hænger paa Væggen.)

Og Ingild Frodesøn, Du skulde klæde
Dig atter i de rustne Kæmpejern,
Der altid var for tunge for din Skulder,
Forhadte for din fredelige Siæl?
Du skulde drage Sværd mod Den, Du elsker,
Du, som ei drog det mod din bittre Fiende?
Tiltvinge Dig et Land, — som ei er Dit?
Som blev din Faders ved en mægtig Brøde?

Nei Rustning, rust! — Dig hænger ingen Haand
I Høien over Ingilds Haandfuld Støv. —

(Grundende.)

Hvad vil, hvad vil Du da i denne Sværm?
Gaae kun til Spot for Børn og gamle Qvinder?

(Han drager sit Sværd halv ud af Skeden og betragter det.)

Stor var min Lyst til hurtigt at forlade
Det Samqvem, hvor jeg føler fremmed mig; —
Og dog — dog har jeg Mod ei til at banke
Paa den kulsorte Dør, der springer op,
Naar Livets Lampe slukkes. — Niding kalde
De stolte Kæmper mig? — Jeg er det ei.
Mit Væsen giemmer Frø, som anden Tid,
Som anden Sol til Frugter havde modnet.
Sværd var et Værktøi stedse mig for plumpt
For den Retfærdige; men Skialden roser

En Old, da Kongen styred Hyrderne
Ved Fredens Hytter med en Stav af Valbirk;
I Syden, siger man, udbredes Læren
Om Kiærlighed og Blidhed af en Jesus —
Det havde været Tid og Sted for mig!

(Han drager Sværdet.)

Mod, Ingild, Mod! Gak did hvorfra Du kom.
Synk i din Moders, i Naturens Favn.
En ærlig Mand undgaaer Forsmædelsen.
Hvad har Du meer at tabe? Intet. Vel!
Saa kom da Staal, igiennemboer mit Bryst,
Og viis den Skiælvende, som tyer til Dig,
Den første med den sidste Venskabsprøve!

(Der kommer Nogen. Ingild holder inde.)

Ingild.

Hvo nærmer sig? Jeg hører sagte Trin.
Hvad har endnu mig Livet at bebude?

(Den gamle Ro kommer med en Kurv fuld af Frugter og Blomster.)

Ro.

Tilgiv mig, at jeg gaaer saa lige ind!
Jeg Ingen fandt i Hallerne derude.

Ingild.

Hvo est Du, som saa silde vover Dig
I Kongens Hal? Hvad har Du med at ile?

Ro.

Du kiender ei, — Frigga forbarme sig, —
Din gamle Tiener Ro fra Ingildshvile?

Ingild.

Fra Ingildshvile! Hvad?

Ro.

Den Urtegaard,

Som Du med egen Haand har plantet, Herre!
Som i en halv Snees Aar jeg forestaaer,
Og som ei lader til sig at forværre.
Alt trives herligt, alting staaer saa smukt,
Som om det vinkte, smilte Dig imøde.
Jeg bringer her en Kurv af bedste Frugt
Og bedste Blomster, Aarets første Grøde.

Ingild.

Min gamle Ro! — Du?

Ro.

Ei ved Kongens Sal
Det høvisk er at banke paa saa silde;
Men Dagen var saa heed, først Aftnen sval,
Og mine trætte Been ei lystre vilde.
Jeg kiender ingen meer i Hledreby;
Saa tænkte jeg: Frisk Mod! Du kan det vove.
Kong Ingild under Dig et Nattely,
Han neppe kan endnu paa Borgen sove.

Ingild.

Ei end; dog længes hart den Trættes Aand!
At sove, gamle Ven, det er paa Tide.

Ro.

Hiælp Thor! Du staaer med Sværdet i din Haand,
Din Kind er bleg og dine Læber hvide.

Ingild.

Min gamle Ro! jeg er af Livet kied.
Jeg kiender Dig, kan paa din Troskab bygge;
Tit skiænkte jeg Dig min Fortrolighed
I Aftenstunden under Lindeskygge.
Du kom betids at see din Herre døe;
Min Norne kalder, jeg maa Staven bryde.
Paa Ingilds Grav Du dine Blomster strøe,
Din skiønne Frugt formaaer han ei at nyde.

Ro.

Ei, hiælp mig Odin! hvordan er det fat?
Du vil dit Liv med denne Slavind ende?

Ingild.

Den utro Svarteham har mig forladt,
Og mine Mænd mig troløst Ryggen vende.

Ro.

Ei, det var slemt. Men maa jeg sige Dig,
Hvad Ro har stedse giort i Lindeskyggen?

Ingild.

Tal!

Ro.

Herre! Den som Ryggen vendte mig,
Den pleied jeg igien at vende Ryggen.

Ingild.

Min Fremtids Bane staaer bestænkt med Blod,
Mig trykker denne Borg som Fængselsmuren.

Ro.

Søg atter Glæden, dersom Du har Mod!

Ingild.

Hvor?

Ro.

Af dens friske Kildevæld: Naturen!

Ingild.

Du troer, at jeg —

Ro.

Lad Avind her igien
I denne Borg, med sine Tvedragtspile,
Og følg med Ro, din trohengivne Svend,
Til Herthas muntre Dal, til Ingildshvile.

Ingild.

Til Ingilds Hvile!

Ro.

Lad dem klamres her,
Lad Hære væbne sig mod vrede Hære.
Du aldrig elskte blodig Ledingsfærd,
Hvi vil Du Lykkens Kastebold kun være?

Ingild.

Du raader mig?

Ro.

At bytte Sværdet med
En Havesegl. Hvorfor da Blod udgyde?
Langt bedre mellem Friggas Urtebed
Med Vandets Straaler tusind Blomster fryde.

Ingild.

Du raader hvad Stærkodder mig har raadt.
Er der endnu et Haab for Ingilds Dage?
Kom Du at holde, før det havde naaet
Mit Hierte, dette Morderstaal tilbage?

Ro.

Kast dette Staal! Følg Du din gamle Ro,
Glem Svarteham og alle stolte Kæmper.
Den skiønne Mark og Skov er evig tro,
Og intet Urtens grønne Troskab dæmper.

Ingild.

Ja Troskab findes i Naturen kun,
Den giør de falske Levende tilskamme.

Ro.

Forlad mig det! Pasop, min gamle Hund,
Er mig saa tro, som Ranken er sin Stamme.

Ingild.

Ved Thor! Jeg vil forlade denne Hal,
Og vorde Bonde, da jeg Kronen tabte.

Ro.
Gid Hver, som Du, lød fromt Naturens Kald,
Saa blev han det, hvortil ham Odin skabte.

Ingild.
Farvel Guld, Hæder, Magt og Stolthedds Lyst!
I vil dog ei misunde mig en Hytte?

Ro.
Snart vil Du føle med et lettet Bryst,
At Du har Intet tabt ved dette Bytte.

Ingild.
Du følger mig til Uskylds milde Bo?
Du være vil min Ven, mit Livs Ledsager?

Ro.
Hvad var vel Ingildshvile uden Ro?
Forstaaer sig selv, hvis Du tiltakke tager!

Ingild.
Med Glæde jeg forsager Livets Glands.

Ro.
Tung er en Krone, let en Blomsterkrands.

(De gaae.)

Skov.

Eigil. Helga.

Eigil (henrykt).
Jeg har min Helga! Hører det I Sale,
Som Bøgen hvælver bladfuld, Green ved Green;
Jeg har min Helga! Hører det, I Dale,
Hvis Guldax krandse Høiens Runesteen.
Jeg har min Helga. — Hører det, I Vinde!
Til Norge storm: Han vandt sin Elskerinde!

Hvor er en Salighed som Eigils stor?
Den lykkeligste Kongeson i Nor.

Helga (bekymret).

Men Stærkodd, Eigil!

Eigil.

Stærkodd har jo vundet,
Og Hasting har hans lette Saar forbundet.

Jeg har min Helga! Opfyldt for mit Hierte
Blev nu den Drøm, det fra min Barndom bar:
Jeg saae den danske saftgrønklædte Herthe,
Med Spydet i sin Haand, med Hielmen klar;
Hun stod paa Norges mosbegroede Klippe,
Ei hendes Klædebond jeg vilde slippe.
Jeg raabte: Tag mig med til Danmarks Land,
Og skiænk mig en guldhaaret Lilievand!

Helga.

Men Stærkodd!

Eigil.

Stærkodds Skiælden er ugyldig;
Du fangen var, din Eigil er uskyldig. —

Jeg Konge vorde skal for Siølunds Skove!
Høi Glæde fylder Eigils unge Bryst.
Snart, gamle Fader, deler Du min Lyst,
Naar gyldne Drage kløver sortblaa Vove.
Hurra! de norske søndenfieldske Stene
Forbindes skal med Danmarks Løv og Grene.
Med Kattegat, et blaat og deiligt Baand,
Dem sammenknytter Ægirs stærke Haand.

Helga.

Men Stærkodd, Eigil!

Eigil.

Ha, min Elskerinde,
Jeg veed en gammel opbragt Biørn at binde.

Helga.

Der kommer han, o Freya, med sit Sværd!
Hvad vorde skal tilsidst af denne Færd?

Eigil.

Hvad Stærkodd vil; — vil han mit Venskab? Kom!
Vil han mit Liv? Det skal vi nappes om.

Stærkodder kommer med draget Sværd.

Hvor træffer jeg ham da den unge Niding?
Man sagde mig, han pusled her i Skyggen,
Angst for at Maanen skulde røbe ham.

Eigil (træder frem).

Hvem giælde dine Skiældsord?

Stærkodder.

Dig, Du falske
Lavhiertede Forræder! Traf jeg Dig?

Eigil

(drager sit Sværd, de kæmpe, han hugger i hans Hielm).

Nei jeg traf Dig! der har Du for din Niding.

(De kæmpe igien. Stærkodder synker i et Knæ, Eigil vil atter hugge, men Helga springer frem med Eigils Skiold, som han har ladet staae ved et Træ, og afbøder Hugget.)

Helga.

Holdt Eigil! Vil Du dræbe din Velgiører?

Eigil (holder inde).

Tak, elskte Helga! Tak min Fylgie!
Stat op Stærkodder, reis Dig gamle Helt!

Stærkodder

(med mild Røst).

Hvi lod Du ham ei hugge til, min Datter?
Ved Thor! dèr rinder Helteblod i disse
Blaae Marmoraarer, som igiennemdæmre
Din Liliehud.

Eigil.

Ha min tilbedte Helga,
Hvis nu jeg havde saaret Dig?

Helga.

Langt heller
Mig, Eigil, end den Uerstattelige,
Pligtankret i vor Nød, vor sidste Tilflugt.

Stærkodder.

Hvi lod Du ham ei dræbe mig, min Datter?
Ved Odin! Døden havde været mig
Kiær af din Eigils Haand. — Jeg seer det har
Ei været Nidingsværk, som holdt ham borte
Fra Kampen. — Unge Mand! Du est den første
Som i en Tid af tredsindstyve Aar
Har tvunget Visins Banemand i Knæ.

Eigil.

Er det et Under, at jeg tvang Dig ned?
Knap gav jeg Dig jo Tid at løfte Værget,
Mat, som Du var og blodig, nylig kommen
Fra den ulige frygtelige Kamp.
Tilgiv min Hidsighed, min ædle Herre!
Men — Ukvemsordet paa din vrede Læbe
Fortørned mig.

Stærkodder.

Hvor høistnaturligt Eigil!
Jeg tirred Biørnen, og den slog sin Lab
Rask uden lang Betænkning i mit Skind.
Ifald jeg bløder, maa jeg ikke takke
Mig selv derfor?

Eigil og Helga.

Du bløder —

Stærkodder.

Dette Bind
Blev løsnet ved min Armbevægelse.

Helga.

Tillad, min Fosterfader! —

Stærkodder.

Vene Helga!
Din silkebløde Haand maa læge Saar
Blot ved Berøringen. — Forhadte Eed
Af den opblæste Dreng, som Gubben end
Maa holde! — Eigil, sno mig dette Klæde
Lidt fastere.

Helga.

Jeg maa ei?

Stærkodder.

Jeg har svoret
Engang i min Hovmodighed, at aldrig
Forbinde skulde mig en Qvindehaand.
En Eed er hellig. Nu maa Galten giælde
Hvad Grisen brød, tvert mod det gamle Mundhæld.

Helga.

Du taber Intet! Eigil er behændig.

Stærkodder,
(medens Eigil forbinder ham).

Min Helga! Gid det var det Eneste,
Hvad Gubben giælde maa for Ungersvenden.
De raske Dage gaae, vi gaae med dem;
Alt modnes og udvikles, Vi som Alt;
Den grønne Knup blier Blomst, den sure Frugt
Blier liflig Most, vort Kiød og Blod omskiftes,
Det gamle svinder; Intet er vi meer
Af hvad vi var; vor Aand har kastet Larven,
Er vorden Fugl, og kryber ei som Orm; —
Dog — dog maa Fuglen i den rene Luft
Undgiælde Ormens Nidingsværk i Støvet;
Det friske Kiød og Blod maa bøde for
Hvad det Bortdunstede længst har forbrudt.

En anden Mand, et fremmed Væsen staaer der;
Ikkun et Navn — Stærkodder — er igien
Af Fordumsvæsenet. Hvad er Stærkodder?
En Lyd, en Klang, et Intet! — Og dog maa
Han bøde for den unge Daares Brøde.

Eigil.

Han maa det ei. Saa var der hist hos Guder
Ei meer Retfærdighed.

Stærkodder
(betragter ham).

O Eigil, Eigil!
Det siger Du?

Eigil,
(som er færdig med Forbindingen).

Og mener hvad jeg siger.

Stærkodder
(tager ham venligt under Hagen).

Tak Eigil! Du formaaer at læge Saar,
Som at frembringe dem. — Hvi kom Du ikke
Til Kampen Eigil?

Eigil.

Svarteham har fængslet
Min Helga, som mig skulde bringe Bud.
Jeg vidste det først da det var forbi.

Stærkodder.

Tilgiv min Hidsighed! — Min Alder farver
De tynde Haar med Sølv, dog løber Blodet
Endnu afsted med mig. Det er endnu
En Gnist af Ungdom, som først Døden slukker.
Den Nedrige! — Men Eigil, det var godt,
At ei Du fulgte mig; maaskee din Norne
Derved forhindret har et blodigt Hug,
Som vilde skilt Fremtiden ved sit Haab.

Vingulf kommer med en flok gamle Kæmper.

I tappre Helte! skynder Eder! Iler
Til Ingilds Hær, staaer Danerkongen bi!
Jeg ordner Alt, at vi før Hanegal
Kan møde Fienden kiæk i aaben Mark.

Stærkodder.

Godt, bolde Kæmpe! Hiælp mig Thor i Thrudvang,
Er det ei Broder Vingulf?

Vingulf.

Ganske rigtig,
Min ædle Herre!

Stærkodder.

Herre? Kald mig Broder!
Vi tømte mangt et Horn i gamle Dage
Som Venner, fulgtes ad paa Ledingstog.
Og her jeg finder Dig i Staal og Kobber
Ved Nattetid, som Ingilds Drost? Ei, ei!
I Middags saae jeg intet gammelt Ansigt,
For lutter Spillemænd og Dandsere;
Mod Aftenqvæld, naar Dagens Tant er endt,
Jeg troer I komme frem af Eders Huler,
Som Løver og som Pantherdyr i Skoven,
Naar Fuglen har affiunget paa sin Qvist.
Jeg kiender Dig igien min raske Thorleif!
Min Hugleik! — Humble! — Amlet! — Broder
Vermund!

(Han trykker deres Hænder.)

Vingulf.

I Nøden skal man kiende gamle Venner.
Tak, for I mindes os. Glem ei at ile!
Naar Slag er vundet, vil vi atter tømme
Vort Bæger sammen, og tilbagekalde
Henfarne Tider.

Stærkodder.

Vel!

Vingulf.

Kong Ingild har
Udkaaret Eder, Eigil, og mig selv
Til Høfdinger i Slagtningen.

Stærkodder.

Vi tage
Mod Embedet.

Vingulf.

Thor give Held til Striden!
(Han gaaer med Kæmperne.)

Eigil,
(som har talet med Helga).

Bliv i dit Buur, min Elskte!

Helga.

For at ængstes,
Maaskee at overfaldes? Jeg gaaer med!
Min svage Haand skal styre Spyd og Bue
For Ingild og for Eigil. Har din Helga
Da mindre Mod end Svarteham?

Stærkodder.

Lad hende
Gaae med! Skioldungens Blod er aldrig roligt,
Naar Luren toner høit til Dens Forsvar.
Gak med! Spænd Brynien om din Jomfrubarm,
Lad ringle kring din Lænd et Pandserskiørt,
Og spænd den lette Fiærhielm om din Tinding!

Eigil.

Frey seer fra Skyen, hvor jeg elsker Dig!
(Han omfavner hende.)

Stærkodder
(betragter de Elskende).

Slig Fryd har aldrig gamle Stærkodd nydt!

O havde ham en Mø indtaget, aldrig
Hans Ungdom havde rasende begaaet
En blodig Synd som hin. Ja Kiærlighed!
Du est den søde Kilde, som sig blander
I Ynglingslidenskabens bittre Sø,
Du mildner Saltets Bitterhed. En Vaar,
Kold, stormfuld, uden Blomst og uden Frugt,
Er Ungdom uden Elskov.

Helga.

Frugten modnes
Tilfulde hisset i den gyldne Høst.
Den skiønneste Valkyrie fra Valhal
Skal skiænke Dig sin Miød og elske Dig.
(Hun gaaer.)

Eigil
(efter en kort Taushed).

Det er paa Tide, Midnat nærmer sig,
Den blege Maane kneiser over Bøgen.
Saa lad os gaae til Hæren!

Stærkodder (urolig).

Eigil, bliv!
Alt Midnat siger Du?

Eigil.

Ja, Fingals Skiold
Høit rækker over Egens sorte Top
Sin lyse Skive.

Stærkodder.

Lyse Skive? — Ha
Det er Fuldmaane.

Eigil.

Ja.

Stærkodder.

Den skuer bleg,
Fortørnet ned. Bliv, Eigil!

Eigil.

Gamle Helt,
Hvad fattes Dig? Du ængstes? Stærkodd skiælver?

Stærkodder.

Bliv, har Du Mod!

Eigil.

Til Alt.

Stærkodder.

Saa hør! Du veed,
Jeg slog Kong Olaf.

Eigil.

Stærkodd, ikke Du!
Et yngre, vildt, et længst bortdunstet Væsen,
Som selv Du sagde nys.

Stærkodder.

Tie, Eigil, tie!
Midnat, Fuldmaanen, Nattens Rædsler lade
Sig ei bortvise med Spidsfindigheder.
Jeg slog ham!

Eigil.

Nu?

Stærkodder.

Og hvergang Maanen fyldes,
Og Midnatsstunden kommer — seer jeg ham.

Eigil.

Du seer ham?

Stærkodder.

Olafs Aand. Hvor jeg saa er:
I Fieldets Kløft, paa Havets Sølverspeil,
I Syden under Laurens muntre Løv,
I Ruslands Snee, paa Danmarks Græs, i Selskab
Ved Drikkelag, i Eensomhed, — jeg seer ham!

Eigil.

Hans Aand?

Stærkodder.

Bleg, — i den linnedhvide Særk,
Med blodig Dug om Saaret, — truende.

Eigil.

I Guder! Den ulykkelige Skygge!
Ei Rist og Ro i Graven? — Hvilken Ynk!
O arme Skygge!

Stærkodder
(med opløftede Hænder).

Alle gode Guder!
Forløser dog mig alderstegne Gubbe.
Tru mig ei længer, ryst ei meer mit Indre,
Forfærdelige Syn!

Eigil.

Seer Du ham alt?

(Stærkodder vender sig og seer sig om; da han Intet bliver vaer, gaaer han speidende nogle Skridt; idet han nu i en Afstand fra Eigil atter kaster Øiet paa ham, der staaer i det fulde Maaneskin, farer han forfærdet tilbage og raaber:)

Jeg seer ham!

Eigil.

Hvor?

Stærkodder.

Du!

Eigil.

Guder, hvad er dette?
Det er alt andengang, Du sammenfarer
Af Skræk for Eigil?

Stærkodder (fatter sig).

Eigil!

Eigil.

Du har sagt,
Jeg ligner Olaf; men er denne Lighed
Saa stor, at Du maa gyse ved den?

Stærkodder
(med glad Forundring).

Eigil!
Den blodige, den frygtelige Døbning
Svandt førstegang fra den Fuldmaanes Tid,
Der saae din Fader bløde for min Haand.

Eigil.

Min Fader? Hvilken Daarlighed! Og ligner
Ung Eigil Spindevævet af en Skygge?

Stærkodder.

Nei, men Du ligner ham; og Dig, hans Billed,
Dig seer jeg nu istedetfor ham selv.
Han bliver borte, som han vilde sige:
Den Døde viger for den Levende.
Ak Eigil! her — her stod den Bleges Aand
For Stærkodd første Midnat efter Mordet.
Fuldmaane var det, men ved Vintertid;
Den frosne Jord var dækt med Sneens Liin,
Tungt bøied Grenen sig paa nøgne Træ
Med Iis og Snee; hvor Droslen synger nu,
Skreg Uglen; og den milde Luft i Løvet
Var Østenvind, som vugged nøgne Qvist.
Da stod han, Eigil, hvor Du stander nu,
Saa høi som Du, og viste mig sit Saar,
Med samme Blik, i samme Heltestilling. —
O Thor skee Tak! nu Skyggen er forsvunden,
Forløsningstimen stunder snarlig til.
Jeg frygter ikke for den Levende!

Eigil.

Fat Dig, Stærkodder!

Stærkodder.

Jeg har fattet mig.
Befriet er jeg, thi mit Skrækkebilled
Forfølger mig ei meer. Jeg har det Haab,

At jeg skal lønne Sønnen, hvad min Synd
Forbrød paa Faderen.

Eigil.

Du har endnu
Den vrange Mening? Har jeg ikke sagt —

Stærkodder.

Nu lad saa være! Jeg fornærmer ei
Din Moders Dyd, jeg tvivler ikkun stærkt
Om din formeente Faders Sanddruhed.
Snart vil det vise sig, — naar gamle Stærkodd
Er ikke meer.
(Række ham Haanden.)
Men Eigil, bolde Svend!
Ifald der kom Oplysning før min Død —
Slaa mig ihiel, jeg falder gierne for Dig,
Men had mig ei!

Eigil.

Jeg kiender ei Stærkodder
I denne Tilstand meer. Den sanddrue Helt!

Stærkodder.

Ha Du har Ret! Jeg er som hin Fyrstinde,
Hver Dag i Ugen menneskelig, vakker,
Kun i den syvende forhadte Nat
En vanskabt Slange. — Glem, hvad jeg har sagt!
Kom, lad os hente Helga, gaae i Kamp
Og stride drabeligt for Ingilds Ret.
De hellige tre Norner styre Væven,
De spinde Fremtids Traade. Kom, min Søn,
Og lad os følge Traaden, til den brister!
(De gaae.)

Femte Handling.

Ingildshvile.

(Morgen. En Hauge med Blomsterbed; paa høire Haand et Huus; i Baggrunden en Muur med aaben Port.)

Ro

(staaer ved Huusdøren og seer ind).

Han sover end. En dyb, en rolig Slummer;
Som naar en Storm paa Havet lægger sig,
Og sorte Bierge med uroligt Skum
Forvandles til blikstille Sølverflade.
Tak skee de høie Guder, som forundte
Hans Hierte Fred. Han talde vildt paa Veien
Den hele Tid; gid Søvnen styrke ham.
Det græmmed mig for hardt, ifald han skulde
Med sønderrevet Hierte vandre her,
Og tæres hen midt i den friske Blomstren,
Og længes midt i Overflødigheden.
Min Sommer er for god til sygt at vrages.
Ei heller duer jeg til Trøstermand;
Min Siæl er munter, søger Munterhed,
Og kan ei længe finde sig i Mismod.

Dog ei skal jeg forlade Dig, min Konning!
Om end det kosted gamle Ro sin Ro,
Og Resten af de sidste glade Dage.
Han rører sig, han vaagner? Ha der er han,
Iført en ringe Vadmels Bondekofte.

Ingild.

Nu, est Du oppe? Jeg maa skamme mig,
Jeg har forsovet mig. Nu kunde vi
Alt have gravet Urtebedet om.

Ro.

Min Konge, sligt et Arbeid er endnu
Din Haand for svart. Nei: plante, rive, vande,
Saa vænnes Armen til, lidt efter lidt.

Ingild.

Ro! hvilken Konge?

Ro.

Jeg skal aldrig glemme,
Skiøndt Du nedlader til din Tiener Dig,
Hvad Du har været, hvad Du est.

Ingild.

Hvem jeg?
Gaa, Spottefugl! Har Du nyskiæftet Spaden,
Som bristed os i Forgaars?

Ro.

Forgaars, Herre?

Ingild.

Da vi tilsammen grov den dybe Grøft.

Ro (forundret).

I Forgaars sad Du i din Kongesal,
Og drak af gyldne Horn med dine Kæmper.

Ingild.

Nu lad det være nok! Skal Du endnu
Mig altid spotte for den tomme Drøm?

Ro.

Hvad Drøm?

Ingild.

Som jeg fortalte Dig: at jeg
Var Hledrekonge, givt med Svarteham,
At hun forlod mig, og hvad veed jeg Alt!

Ro (afsides).

Er det hans Skiæmt? Er det Affindighed?

Ingild.

Den stakkels Ingild! Lykkelig den Mand,
Som ei er født til slig en farlig Ære.

Ro.

Vel sandt, min ædle Drot!

Ingild.

Han svigtes ei.

(Med Ild)

Hvor meget meer end Ingild er jeg Drot,
Langt fastere nu grunder sig min Glæde!
Han har af brændte Steen et skummelt Slot,
Jeg har af grønne Løv et Blomstersæde;
Hans Undersaatter kives, giøre Larm,
Tvekæmpe daglig, efter Høihed hige;
Mit grønne Fodfolk stander Arm i Arm,
De Store med de Mindre sig forlige.
Den, som er ond, kan han ei giøre god,
Haardnakket seer han stolte Hirdmand kneise;
Jeg hugger Ellen af nær ved sin Rod,
Og bedre Skud sig snart i Luften reise.
Hans hvide Snekke kløver Bølgen blaa,
Man skulde troe, man saae en venlig Svane;
Dog søger den kun Dybet for at slaae,
I Stavnen galer Thors blodrøde Hane.
See hist min Flaade, ved den grønne Mark,
Ved Fiordens Bred, — om ei mit Øie feiler, —

Det lette Egern, paa et Stykke Bark,
Fra Skoven her til Skoven hisset seiler.
Det driver fort, det tager til sig Mod,
Det søger Olden i de grønne Sale;
Som Roer det strækker ud sin lille Fod,
Og som et Seil udspiler det sin Hale. —
Ha Ingild, Ingild! ei din Svarteham
Til Troskab Du, til hellig Elskov tvinger;
Her kiærligt af sin lysegrønne Ham
Frem til min Lyst den unge Rose springer.
Det skiænker mig sin vennehulde Duft,
Bedrager ei, sig slynger om min Hytte.
Ha Ingild! Bonden i den friske Luft
Beklager Dig, og vil ei med Dig bytte.

Ro.

Ifald Affindigheden taler saa,
Saa gid han aldrig faae sin Sands igien!

Ingild.

Een Ting forvirrer mig dog, Broder Ro!

Ro.

Hvad Herre?

Ingild.

Som jeg vaagned — tænk min Skræk! —
Fandt jeg den kongelige danske Krone
Staae ved min Seng paa Bordet.

Ro (afsides).

Har i Sandhed
De milde Guder med en venlig Haand
Udslettet af hans mørke tunge Siæl
Erindringen om svundne Dage? Ha
Hvor lykkelig, hvor trøstet er han da!
Glad vil han drømme, Frigga! paa dit Skiød,
Til ind han slumrer ved dit Moderbryst.

Ingild.

Vi maae jo før jo heller ile, Ven,
Til Hledreborg, at bringe den tilbage.

(Man hører Krigsmusik paa Landeveien udenfor Haugen.)

Ingild.

Hvo kommer der?

Ro.

Glæd Dig, min ædle Drot!
Den danske Krigshær efter vundet Slag.
Jeg hører Seiersklang og Glædeslyd.

Ingild.

Den danske Hær? Har alt Stærkodder slaget
Den stolte Svarteham?

Ro.

Ja ganske vist.
Jeg skuer i den første Krigerflok
Som nærmer sig, en Mængde Bannerstager.
De bæres foran Hæren; uden tvivl
Et Bytte fra den undertvungne Fiende.

Ingild.

Hvor gierne ønskte jeg at vide dog —

Ro.

Det hele Følge kommer her forbi,
Og vi kan see det giennem Haugeporten.
Hist gaaer en eenlig Kriger. Jeg vil kalde
Ham ind til os i Haugen; han kan vist
Fortælle Dig om Slaget og om Seiren.

Ingild.

Jeg længes meget.

Ro.

Heida! gode Ven.

Krigeren (kommer).

Du kalder mig? Hvad godt?

Ro.

Du gaaer foran
Den hele Hær, hvor kommer det?

Krigeren.

Nu Gubbe,
Det kommer af, at jeg har Lyst ei til
At gaae bagefter.

Ro.

Hvi gaaer Du ei med?

Krigeren.

Jeg pleied hidtildags at holde mig
Med sikkre Skridt i Rækken med de Første;
Nu har et fiendtligt Spyd udpillet mig
Af Mængdens Tal, og tegnet mig med Døren,
Som Egetræer, der i Høst skal fældes.

Ro.

Dog gaaer Du fremst?

Krigeren.

Jeg skynder mig foran,
Jeg vilde gierne, før det fortner, see
Vor Eigils Bryllup med sin unge Skioldmø,
Ved Thorelund.

Ro
(som bringer et Bæger).

Min Landsmand, est Du saaret?

Krigeren.

Ja, nok for dennegang.

Ro.

Tag dette Bæger,
Og qvæg din Tunge!

Krigeren (drikker).

Tak! En kiølig Drik.
Saaledes skal jeg drikke snart deroppe
Med Fader Odin. Ha et herligt Levnet!

Jeg længes ret. Men lad mig gaae igien!
Er Hæren mig forbi, indhenter jeg den
Ei meer i dette Liv.

Ro.

Der komme Vogne
Bagefter med en Mængde Saarede;
Der er vel Plads for Dig.

Krigeren.

Skal jeg mig lade
Ved Bønder kiøre som et Slagtenød
Til Torvs? Før kastes i en Grøft paa Veien,
Hvor Græsset voxer høit at bides i.

Ingild.

Siig mig, har Stærkodd vundet?

Krigeren.

Siig mig, bøie
Sig Sivene for Stormen, naar den blæser?

Ro.

Saa brugte han saa vældeligt sin Skum?

Krigeren.

Han slog, som Thor Hrymtusserne; men Eigil
Var ogsaa drabelig som Asatyr,
Den gamle Vingulf var den stærke Vidar.
Desuden ordned Stærkodd Slagtningen
Saa viis som Odin. Helga, skiøndt en Mø,
Foer om i Slaget som en Geierskagel.
Det var en Hagleld! Mange Fiender dræbtes!
En Levning sværmed bort som rædde Bier,
Der drives ud fra Kuben af de Gamle,
Med deres Dronning, til den mørke Skov.

Ingild.

Saa takker Eigil da især Stærkodder
For Riget?

Krigeren.

Og sit Liv.

Ingild.

Hvorledes det?

Krigeren.

Han saae en Skytte sigte paa ham fiernt,
Bedækked Eigil med sit Kæmpelegem,
Og tog den Piil, der var den Anden tiltænkt —

Ingild
(slaaer Hænderne sammen).

Dybt i sit eget brede Heltebryst?

Krigeren (smilende).

Saa tænkte vi. — Men har Du seet, naar Hagl
Om Vintren springer fra det haarde Tag?

Ingild.

Saa Pilen sprang?

Krigeren.

Med en afmægtig Klang
Fra Kobberbulen af Stærkodders Skiold.
Fra Hielmen gled de største Slagsværds Hug,
Som Regn fra Taget. Han kan ikke døe.
Ei Kastespydet trænger bedre sig
I ham, end Gedehamsens Braad i Staal.
Der kan ei tvivles om, det er en Halvgud.

(Musiken og Krigsfolket kommer nærmere.
En Flok drager forbi.)

Der komme de! Nu maa jeg vente dog,
Til Toget er forbi. — Ha, seer Du Eigil
I Spidsen af den første Flok med Helga?
Løvkrandset, Haand i Haand. Et deiligt Syn!

(Anden Flok drager forbi.)

Der gaaer den gamle Stærkodd med sin Skum
Trofast i Haand, som Odin, da fra Østen
Han drog med Aserne til Nordens Riger.

(Tredje Flok kommer.)

Der kommer gamle Vingulf med sin Flok.
Farvel! Nu maa jeg ile, for at slutte
Det stolte Tog; see til jeg faaer en Plads
Paa Kalvevognen. — Jeg er mat. — Farvel!
Ifald jeg faaer ei Brylluppet at see,
Da er det Eders Skyld.

Ro.

Thor styrke Dig,
Og Odin glæde Dig i sit Valhalla!

Krigeren.

Det maa han nødes til. Jeg har giort fyldest
For mig, arbeidet i hans Urtegaard;
Nu falder det ham til ved Aftentid,
Naar Sol gaaer ned, at give mig min Dagløn.

(Han gaaer.)

Ingild

(er gaaet ind, og kommer igien med Kronen og Blomsterkrandsen).

Nu lad os ile, for at komme tidsnok
Til Hledregaard! Kong Eigil have maa
Sin Krone.

Ro.

Er det virkelig din Hensigt?

Ingild.

Hver Sit! Den Blomsterkrands tilhører mig.
Lidt vissen er den, den er fra igaar —
Det er jeg med. Vi passe for hinanden.

(Han sætter den paa.)

En Herold kommer med Følge.

I danske Mænd! tillader fremmed Normand
At spørge: Drager Hæren hisset lige
Til Hledre?

Ro.

Ja!

Herolden.

Saa vi behøve kun
At følge den, for snart at komme med
Til danske Kongens Gaard?

Ro.

Ja, kiære Herre!

Herolden.

Er Kongen selv i Hæren?

Ingild.

Ja.

Ro.

Hvem mener
I Herre?

Herolden.

Konning Ingild.

Ingild.

Nei; men Eigil,
Den nylig valgte Konge.

Herolden.

Eigil Konge?

Ingild.

Som jeg har sagt.

Herolden.

Den norske Kongesøn
Af Agde?

Ingild.

Ja! Han ægter jo i Dag
Kong Ingilds Søster, arver Riget.

Herolden
(vender sig til sit Følge).

Normænd!
Ha Under over Under! — Det er ham
Vor Reise giælder. Vi har store Ting
At aabenbare ham.

Ingild.

Saa iler bid!

Herolden.

Han arver Kronen? Ingild har afstaaet
Ham Riget?

Ingild.

Ja.

Herolden.

O hellige F o r s e t e,
Retfærdighedens Gud, hvad har Du virket!

Ro.

Hvad er vel Eders Ærind, maa man spørge?

Herolden.

Følg med til Hledre, vil Du vide det.
Først for den unge Danerkonges Aasyn,
I Folkets Paahør, træder af sin Hule
Den Hemmelighed, der i treti Aar
Forborgen slumred.

Ingild.

Lad os følge dem,
Min gamle Ro! Du seer, at Skiæbnen haster.

(De gaae.)

Et Sted i Skoven med en Hule, omvoxet af Urter og Buske.

Thusnelda i sin sorte Dragt. **En Tærne.** Begge med Fakler.

Tærnen.

Forlad mig, Frue! men hvad vil Du dog
Ved høilys Dag med Fakkelskin? Hist drager
Kong Ingilds Hær forbi; vi kunde røbes
Af disse røde Blus.

Thusnelda (standser).

Ja det er sandt! Her! Her for mit Blik
Gaber Hulen, som hist
Gubben, den snehvide Seidmand,
Klart mig beskrev: Tærsklen til Hels
Giæstfrie, hvælvede Kongshal.

Tærnen.

Min høie Frue! Du forfærder mig.

Thusnelda.

Tidslen fletter med Nelder og blaa Skarn-
tyde sin Krands trindt, og saftig Alrune
Borer med Gift spaltet sin Rod,
Menneskekroppen lig, i din Grund.
Hellige Væld, med qvælende Svovlstank
Fyld nu Luften! din Bove bedæk
Tykt med Røg, med den altingfortærende
Dunstblaae Flamme, din Pryd!

Tærnen.

Hiælp Thor! her er den frygtelige Hule,
Som Alle flye paa tusind Skridt, for hvilken
Den trætte Vandrer heller gaaer en Omvei
Af halve Miil, end at han skulde nærmes
Den visne Kreds og svimle ved dens Gab.

Thusnelda (knæler).

Hvidblaa Hel! Hulernes Dronning!
Bleg — af Skræk ei — men af Forventning
Svarteham dybt nedstiger til Dig i dit Muldslot:
Angantyrs Hiem! Ei Svarteham frygter
Angantyrs Hiem; Baldurs og Nannas.
Elskov skal forvandle din Vægs Been-
Rader til Lilier; levrede Blod til
Roser; og Lyd af hvidslende Snog til
Bladenes Visten.

Tærnen.

— ei min Frue! Husk, at Helas Sal

Vær Navnet af Elendighed; at Tærsklen
Er faldende Forræderi, Løibænken
Langsomlig Sot, og hendes Sengebolster
Bleggiørende Forbandelser. O Frue!
En gruelig Vanskabning er din Dronning:
Foroven som en gusten rynket Qvinde,
Forneden, endnu mere græsseligt,
Sig vinder hendes Krop med spættet Ædder
Og sorte Skæl i Slangebugter. Fly,
Thusnelda! fly fra dette Rædselsted,
Vend angerfuld din Hu til Guderne!

Thusnelda.

Guderne? Ha forbandet til Ragna-
Rokur, til Nastronds Qval, og til Surturs
Hævnende Glød!
Mig, mig de bedrog! Mig svore de
Grumt evindeligt Had. Med Svertings
Skiændsel de slog mig; tvang til en Nidings
Liv min blomstrende Skiønhed; viste mig
Glimt af Haab, slukte med Haan det;
Pandsred min Helts Bryst mod min Elskovs
Brand; vred selv blinkende Sværd
Af min Haand, da kiæk med en Hær,
Skarlagenklædt, hævnblussende Skioldmø
Stormed, at styrte fordærvede Rest
Af Skioldungers Blod!

Tærnen
(kaster sig for hendes Fødder).

O kiære Frue! jeg anraaber Dig.

Thusnelda (rolig).

Stat op og følg med mig!

Tærnen.

I rige Guder!

Thusnelda.
Hvad? Du vover ei?

Tærnen.
Drag ud din Daggert! Stød den i mit Bryst,
Send mig til mine, men ei dine Guder!

Thusnelda.
Elendige! jeg kunde tvinge Dig.
Du est min Træl, og det er Helten tilladt
At tage med sin Træl, sin Hest, sin Hund
I Graven. Men dit Selskab var mig Byrde.
Jeg vil ei følges af dit Jammerskrig;
Jeg kan gaae ene. Ræk mig hid din Fakkel!
(Hun tager begge Fakler i sine Hænder.)
Saadan nedstiger jeg i Gravens Nat,
Og naar mit Liv med disse Fakler slukkes,
Begynder hist i Mørket først min Fryd.
(Hun stiger ned.)

Tærnen.
O alle Guder, hun er ikke meer!
Jeg hørte hende styrte dybt i Vandet.
Ha lad mig flye fra dette Rædselsted!
(Hun flyer.)

Thorelund.

Gudlaug staaer ved Offerstenen. **Stærkodder** kommer langsomt med **Hasting**.

Stærkodder.
Her vil jeg sidde paa mosgroede Steen
Og vente Brudeskaren.

Hasting (afsides).
Aldrig var han
Saa sælsom nedstemt og beklemt om Hiertet,

Som efter dette Slag. (høit) Glæd Dig, min Husbond!
Du seired og Du redded Eigils Liv.

Stærkodder (i mørke Tanker).

Da Pilen sprang med Haan fra Kobberbulen!

Hasting.

Der staaer den stolte Gode ved sin Blodsteen.
Jeg lader Dig ei ene, som Du est,
Med den forhadte Mand.

Stærkodder.

Skiæld ham ei, Hasting!
Han taler af guddommelig Indgivning,
Hans Ord er Sandhed.

Hasting.

Hans?

Stærkodder.

Forlad mig, Barn!
(Hasting gaaer.)

Gudlaug (nærmer sig).

Mat sidder Du paa Stenen, Stærkodd, Storværks Søn!
Heel træt Du est og mødig af udstandne Kamp.

Stærkodder.

Heel mødig.

Gudlaug.

Sær forstemt! Hvor er det Heltemod,
Hvormed igaar Du trodsed Aukthors Offerdrot?

Stærkodder.

Tilgiv mig Herre, hvis min Mandbomsdristighed
For heftig stolt sig reiste mod din Trudsel før.

Gudlaug.

Kun lidet gavner Stærkodd min Tilgivelse!

Stærkodder.

Har, troer Du, alle Guderne mig Ryggen vendt?

Gudlaug.

Ei alle; Hel i Nidingshulen venter Dig.

Stærkodder.

Saa grumt med Ord nedslaaer Du Danmarks Redningsmand?

Gudlaug.

Jeg indseer klart og skiælner rigtig, hvad Du est.

Stærkodder.

Dog saarer Du med stolt Foragt en ærlig Helt.

Gudlaug.

Husk, da Du saared Olaf med dit Morbersværd!

Stærkodder.

O mangen Dag har seet min Anger.

Gudlaug.

Mangen Nat

Vil skue den, fortviet, i Hels Giæstesal.

Stærkodder.

Hel straffer ei saa haardt som Du.

Gudlaug.

Jeg ynker Dig.

Stærkodder.

Ha spar din Ynk!

Gudlaug.

Du trodser atter, Storværks Søn?

Stærkodder.

Jeg trodser ei; men kulsort er det slette Glar,
Hvori kun skues Solens Pletter, ei dens Glands.

Gudlaug.

Jeg seer med uforstyrret Blik — dit Nidingsværk.

Stærkodder.

Hvormed fortiener jeg dit Had?

Gudlaug.

Den Guderne
Nedtrykker med Forbandelsen, fortiener Had.

Stærkodder.

Hvad viser Guders Vrede mod mig?

Gudlaug.

Kan Du døe
For Helteglavind?

Stærkodder.

Og hvorfor ei?

Gudlaug.

Fandt Du, hvad
Du gridsk i Kampen søgte, Stærkodd?

Stærkodder.

End er Kraft
I mine Sener; det var ei den sidste Kamp.

Gudlaug.

Naar Nornens Spyd Dig mærker, skal jeg agte Dig.

Stærkodder.

Heel Meget var at agte, fatted Du mit Værd.

Gudlaug.

Hvad er dit Værd? Du est en Morder, hvem til Gru
Samvittighedens Svøbe driver Jorden om.
Din Legemskraft behøver Daad; dit Hiertes Angst
Dig til Bedrifter driver, vil forsone saa
Den Synd, som nedrig Du begik. Er dette Dyd?
Af Helheim vil Du kiøbe Dig med Heltedaad;
Dig skrækker Straffens Time. Ha den gode Mand
Af Hensigt ei retfærdig er — af Ærlighed!
Saa dømme Valhals Guder Dig; og intet hist
Dig hiælper din Spilfægten, som forblinder her
Den Svages Øie. Stærk er din Forbandelse.
Hvad løser den? En Heltedød, og ene den.

Vel, find et fiendtligt kraftigt Sværd, som naaer dit Bryst!
Ei Selvmord, ei en leiet Drabsmand gavner Dig.
Jeg, Aukthors Drot, er streng som han, og grum som han;
Naar han Dig mærker med sin Glavind — see jeg skal
I Dødens Stund med Gudens Hammer signe Dig;
Hvis ei? — Da styrter Du fordømt til Niffelheim.
Saa lyder Dig mit sidste, som mit første Bud.
(Han gaaer.)

Stærkodder.

Ud i den vide Verden atter! Blinker ei,
Som Markens Straa, i Gothers og Vandalers Hær
Tveæggetslebne blanke Staal i Tusindviis?
Eet veed jeg der dog findes maa, som dræber mig.
(Man hører Musik.)
Der komme de! Ha lad mig tvinge Hiertets Harm,
Ei slynge Tidsler i min Helgas Brudekrands.

Eigil og Helga komme med Endeel af Folket og Hæren.

(De gaae Stærkodder imøde og gribe hans Hænder.)

Helga.

Min Fosterfader!

Eigil.

Redningsmand! Beskytter!

Helga.

O Kummer i min Fryd! Hvor er min Broder?
Bortranet? Dræbt? Ak er maaskee han dybt
I Taarnet kastet, som en usel Fange?

Stærkodder.

Han finde sig i Skiæbnen som Enhver.

Helga.

O Bitterhed i al min Sødhed!

Stærkodder.

Helga,
I Livets Drik maa Nornen krydse Malurt.
Kom mine kiære Venner! Træder hen
For Altret, mens de dybe Luduthorn
Høitidelige Toner blæse giennem
Den grønne Skov. Opløfter Eders Hænder,
Og tømmer Mioden med hinanden, hvilken
Thors Drot, den bolde Gudlaug rækker Eder.
Min Tid og Stund er nu forhaand. Jeg kan
Ei længer dvæle blandt Jer, maa igien
I Verden ud paa mine gamle Dage,
Maa friste Lykken. Først jeg dog vil see
Min Eigil Brudgom og min Helga Brud,
Og Fremtids Danerkonge valgt paa Thinget.

Eigil.

Min Fader — hvad?

Helga.

Du vil forlade mig?

Stærkodder.

Opløfter Eders Haand til Thor og knæler!

(Eigil og Helga knæle for Blodstenen. Gudlaug rækker dem Hornet, som han indvier med Thors Hammer. En høitidelig Lyd blæses.)

Stærkodder.

Det er fuldbragt. I tappre danske Mænd!
Nu vælger ham og slaaer paa Eders Skiolde!

(Der slaaes paa Skiolde.)

Vingulf (træder frem).

Ha tier! Holder inde! — Det er Troskab?
Jeg Vingulf, Ingilds Drost og gode Stridsmand,
Giør høit Indsigelse. Hvor er Kong Ingild?
Er Ingild Konning ei? Og hvo er Eigil?

Lad Eigil arve Riget, men ei før
Vor Konges Død. — Hvorledes Dannemænd?
Er dette Troskab? Roligt lader I
Af Hallen eders Drot om Natten rane,
Saa vælges med letsindig Skioldeklang
En Anden alt med næste Morgenrøde?

Stærkodder.

Hør Stærkodd, hør din Ven, den Mand, Du agter!
(Peger paa Eigil.)
Han har til Kronen større Ret end Ingild.
Nu vrager Du ham; kiendte Du hans Byrd,
Din Vrede vilde vende sig til Fryd;
Dit Øie, som i kraftig-Harme funkler,
Med høie Glædestaarer vilde glindse;
Din Haand, som kryster sig om Sværdehialtet,
Til Munden førte Fligen af hans Skind;
Af samme Dannished og Troskab drevet,
Som nu Dig bringer til at dadle ham.

Vingulf.

Stærkodder, jeg forstaaer Dig ei.

Folket.

Kong Ingild!

Ingild kommer med Ro og Herolden.

Ingild.

Ven, Du forstaaer ham ei? Saa vær opmærksom:
Den lange Slud er endt, den danske Himmel
Opklares atter, Alting jevner sig;
Forsvundne Tids Misgierninger forsones,
Det stille Sind beskedent viger for
Den bedre Kraft; — og Danmarks Krone rækkes
Frivilligt af den blinde Laaners Haand,
Og synker venligt om sin Eiers Tinding.
(Han sætter Kronen paa Eigils Hoved.)

Stærkodder.

Ha nu er Timen kommen!

Vingulf.

Herre Konge,
Frivillig Du afstaaer din Krone?

Ingild.

Kronen
Tilhører ikke mig. Der staaer din Drot.
Jeg var uskyldig, har ei ranet den;
Men hvad jeg fandt af Andres i mit Giemme,
Det bringes her igien. Og dermed nok.
Hver gaae til Sit! Til Bryllupsfærd den Unge,
Til Thor Stærkodder, — Ingild til sin Hvile. —
Jeg har ei meer at sige. Vil I vide,
Hvad Nornen spandt, da spørger denne Normand,
Hvis raske Vid forstaaer at løse Gaader.
(Han tager Ro ved Haanden og gaaer bort med ham.)

Eigil.

Hvad bringer Du mig Thorbiørn, bolde Landsmand?

Herolden.

Et Budskab om din Faders Død.

Eigil.

Min Fader?
Ak er min Fader død?

Herolden.

For treti Vintre
Slog Stærkodd ham i Badet.

Eigil.

Rige Guder!

Stærkodder.

Ret saa, min bolde Thorbiøn, syng din Qvad!
Jeg kan den udenad.

Herolden.

Kong Eisten har
Opdaget paa sin Sotteseng, at Du
Var ikke hans, men Konning Olafs Søn.
Kong Eisten var din Faders Ven; han giemte
Dig som et Barn imod Forfølgelsen.
Det er bekiendt, at Olafs unge Dronning
Et Svendbarn bragte ham til Verden, med
To Pile korsviis paa den høire Arm,
Som Danerfolket saae, da han blev vatnet.

Gudlaug.

Det er bekiendt. Hun flygted op til Norge,
Men døde der. Hvor Svenden blev, veed Ingen.

Herolden.

Der staaer han. Eigil! blot din Arm og viis den!

(Eigil blotter sin Arm, og rækker den i Veiret.)

Folket.

O Thor! To brune Pile krydsviis lagt!

Stærkodder.

Er ingen Oldinger i denne Flok,
Som kiendte Konning Olaf, mens han levede?

Flere Oldinger
(træde frem).

Jeg kiendte ham. Jeg slog i Striden med ham!

Stærkodder.

Betragter Eigil! Findes der en Lighed?

Oldinger.

To Draaber Vand, to Blade paa en Eeg
Har mindre! — Ja det er vor Konges Søn.

Herolden.

Det er han, og hans rette Navn er Frode.

Folket.

Hil, hil vor Drot den Frækne! Frode Frækne!

Stærkodder.

I skiænke ham et værdigt Tilnavn, Danske!

(Stilhed. Stærkodder og Frode staae længe med nedslagne Øine; endelig hæve de deres Ansigter, og betragte hinanden vemodigt.)

Stærkodder.

Saert, Frode! føie Nornerne den sorte Væv,
Spydstagens Væv; Et Hoved hænger ved hver Traad,
Til Skytte bruge Pilen de; og Traadens Spind
Med skarpe Sværd de sammenslaae.

Frode
(efter at have fattet sig).

Min Redningsmand!
Min Helgas Fosterfader, Landets sande Ven!
Tak for dit Venskab, for det Liv, Du skiænkte mig.

(Han omfavner ham; derpaa træder han tilbage, drager sit Sværd og raaber med undertvungen Følelse:)

Min Faders Morder! Du som grum din Konge slog,
Hans blege Skygge raaber Blodhævn høit fra Hel,
Til Tvekamp ud jeg fordrer Dig paa Liv og Død.

Stærkodder.

Gid Livet være Dig forundt og Døden mig.
Jeg er beredt. Følg mig af Gudens Offerlund!

Gudlaug
(træder imellem).

Stands, unge Danerkonge, dvæl og hør mit Ord!
Gak ei til Kamp med denne Mand! Han skiller os
Saasnart igien ved Dig, som snart Du skiænktes os.
Du fordrer ham til Tvekamp? Enekamp er al
Den Strid, som denne Jothun drager Sværdet for.
Thors Vrede hviler haardt paa ham; han er fordømt
Til blegen Hel, han hører alt til hendes Flok,
Og gaaer kun om at skade Livet. — Ingen Hævn
Din myrdede Fader har behov, Thor hævned ham.

Ha, heller raader jeg Dig klux at sende bort
Formeente Ven, men virkelig din Qvindsmand,
Fra Danmarks Øer, at han igien fra Land til Land
Forgiæves søger Døden, til den blegblaae Hel
Ham drager dybt med mager Arm i Mulden ned.

Frode.

Min Fader løser jeg af Helheim ene med
Stærkodders Blod; Stærkodders Blod kun løser ham
Fra Thors Forbandelse. Var jeg Danmarks frække Drot,
Hvis ei mit Liv jeg gierne voved?

Stærkodder.

Kom min Helt! —

(Til Helga)

Du græder?

Helga.

Hellige Taarer!

Stærkodder.

Freya signe Dig!

(Hun kysser hans Haand og omfavner Eigil. De gaae.)

Helga.

Lad Hornets Toner overdøve Sværdets Klang,
Og stemme Hiertet til en taus, en henrykt Bøn
For Kampens Held.

(Hun knæler ved Blodstenen; der blæses Kæmpelyd; man hører tunge Sværdslag udenfor; derpaa bliver det stille.)

Vingulf.

Man bringer alt fra Græssets grønne Kreds et Liig,
Bedækket med det kongelige Purpurskind.

(Tvende Krigsmænd indbringe en tildækket Baare, som de sætte midt paa Skuepladsen. Helga iler hurtig hen, men standser, skiælver, og tør ikke drage Kaaben tilside. Endelig tager hun Mod og trækker den bort. Man seer Stærkodders Liig. Hun kaster sig ned, kysser hans Haand og raaber:)

Min Fosterfader!

Gudlaug (forfærdet).

Stærkodd? — Kongedatter! Ha —
Thor har tilgivet ham? Umuligt!

Helga.

Gudlaug, ja
Du seer det: Asa-Thor var ei saa streng, som Du!

Gudlaug
(stirrer længe paa Liget; derpaa siger han dybt bevæget):
Saa lære Thor Stærkodder at tilgive Synd!
Jeg bytter fra i Dag min Hammer med et Sværd,
Og gaaer i Kamp, at sones med mit Blod, som Du.
(Han gaaer.)

Hasting kommer med Stærkodders Vaaben.

Hasting.

Jeg fik min Herres Vaaben, hans Glavind og hans Skiold.
Han var en Helt! nu ligger han der paa Baaren kold.
Hans Aand er i Valhalla! Nu seer han fra det Blaae,
Og smiler til sin Hasting, som i hans Fied vil gaae.
Igien til Langebarderne jeg ile maa paa Stand,
For med dit gode Slagsværd at vise mig en Mand.
Her intet meer mig holder, ei Bryllupsfest, ei Spil,
Naar jeg kun først har trykket min Husbonds Øine til.
(Han trykker Stærkodders Øine til, kysser hans Haand og gaaer.)

Frode
(kommer; han omfavner Helga, derpaa træder han hen for Stærkodders Baare).
Stærkodder! — Ja! — Endnu Du elsker mig.
Jeg tog den Byrde, som nedtrykte Dig.
Du søgte Døden — fandt den for min Haand —
Af Helheim har Du løskiøbt Olafs Aand.
Hvad ham Du røved, skiænkte Du hans Søn;
Nu nyder I hos Odin Heltes Løn!
Skiøn var din Dødstund, den har Værket kronet,
Alfader smiler, Nornen er forsonet.
(Et stærkt Tordenskrald ruller høitideligt igiennem Luften.)

Ha, hører I fra Skyen Gudens Larm?
Ned ruller Aukthor paa sin Gyllenkarm.
Saalænge Gimle spændte blaa sin Telt,
Blev ei fra Jorden sendt ham slig en Helt.
Lyn knitter i hans Haand, hans Kinder gløde,
Høi er hans Lyst! Han gaaer sin Søn imøde.

Folket.

Han var en Helt!

Frode.

Og nu er han en Gud.
Paa Thrudvang springer op ved Aukthors Bud
Femhundredfirti Porte! — bred og lang
Enhver, og støbt af Malm; med vældig Klang.
Femhundredfirti harniskklædte Mænd
Af Borgens Porte gaae ham froe igien,
Og raabe høit med Bulder disse Ord:
Stærkodder størst næst Tyr og Asathor!

Folket
(knæler med opløftede Hænder).

Følg os i Kamp! Hos Odin vær vor Tolk,
Og styrk vor Arm!

Frode.

Det vil han, tappre Folk!
Hans Kraft vil lægge Styrke til dit Sværd,
Saalænge Danmark er sin Halvgud værd.
Naar Faren er for Døren, størst vor Nød,
Og pludselig en Trøst, Foragt for Død,
Et Haab, et Mod, en freidig Kæmpelyst
Ned, som fra Himlen, strømmer i vort Bryst:
Da er det Stærkodd, som sit Skiold har strakt
Ud over Danmark, har vor Tillid vakt,
Som muntrer os ved Skioldets høie Gny,
Og raaber os til Kampen i dets Ly!

